

Op de grens van het ongrijpbare

of

Voortbestaan na doodgaan, wetenschappelijk uiteengezet

door

ARTHUR FINDLAY

“Zoek en U zult vinden, want U hebt hulp van de natuur om de waarheid te ontdekken. Maar als U zelf niet in staat bent om al deze wegen te bewandelen, om datgene te ontdekken wat volgt, luister dan naar diegenen die het onderzoek hebben gedaan.”

Epictetus

Foto's op kaft: Arthur Findlay, de onderzoeker en John C. Sloan, het medium

De Nederlandse uitgave van dit boek is gerealiseerd door
de Academie voor Mediumschap.

Oorspronkelijke titel: *On the Edge of the Etheric*

!° Nederlandse druk 2009
Nederlandse vertaling Adriëne Wurpel
Boekomslag en vormgeving Marja van Wezel

*“U zit niet in uw lichaam opgesloten,
u bent niet beperkt tot huizen of velden,
Datgene wat in u is huist boven de bergen
en doolt met de wind,
Het is geen ding dat in de zon kruipt voor warmte,
of gaten graaft in het donker voor veiligheid.
Maar een ding dat vrij is, een geest die de aarde omhult
en zich in de dampkring beweegt.”*

De Profeet, Khalil Gibran

Inhoudsopgave

Verklarende woordenlijst	5
Voorwoord	7
Hoofdstuk	
I Inleiding.	13
II Het universum van de hemel.	35
III Geest en materie.	49
IV Het medium.	55
V De séance.	67
VI De stemmen.	78
VII Mijn eerste bewijs.	93
VIII Het bewijs.	105
IX Meer bewijs.. . . .	112
X Nog meer bewijs.	119
XI Avondlijke lessen	130
XII Avondlijke lessen (vervolg).	143
XIII Avondlijke lessen (afronding).	158
XIV Voeg kennis toe aan uw vertrouwen	164
XV Feiten die we moeten weten.	177
XVI Conclusie.	185
Appendix	191

Lijst van onvertaalde en verklarende woorden

Direct Voice, Independent Voice

Stemgeluid dat los van het medium via een trompetvormige spreekhoorn komt.

Etherians

Etheriërs – inwoners van Etherië, het etherland waar Arthur Findlay over schrijft.

Het etherische lichaam

Het ziel-geestes-lichaam, het niet-stoffelijke lichaam, identiek aan het overleden, fysieke lichaam.

Voertuig van het verstand/de geest.

Mind

1. *fysieke hersenen*

2. *Geest. In de zin van verstand, gedachten., herinneringen.*

Karakteriseert voor een deel een individu. Heeft derhalve een element van zielsenergie.

Vgl. To keep in mind – onthouden

A clear mind - een scherp verstand

Soul

Ziel. Geest. De ziel is het voertuig van de geest (spirit). Datgene wat een individu uniek maakt.

Spirit

Geest. Wezen. Het diepe, innerlijk 'weten'. Het wezenlijke.

Datgene waar we allemaal met elkaar in verbonden zijn en waarin iedereen gelijk is. Goddelijke energie, goddelijke 'vonk'.

Cryptaesthesia

Hier wordt bedoeld: verholen informatie, geheime, verholen theorieën, argumenten.

Séance

Een kring met bezoekers, met de focus op het ontvangen van boodschappen en berichten uit de andere wereld, de geestenwereld, de spirit world. Dit met behulp van een fysiek of een mentaal medium.

Psychic

Afgeleid van 'psyche' (Grieks): ziel. Institute for Psychic Research: instituut voor paranormaal onderzoek.

Voorwoord

De vorm van mediumschap die in dit boek wordt besproken komt vrijwel niet meer voor. De hoeveelheid harde bewijzen die voor iedereen zichtbaar en hoorbaar waren heeft er voor gezorgd dat er geen twijfel mogelijk is dat het leven verdergaat na overlijden.

Door deze hoeveelheid bewijzen is het mediumschap in deze eeuw bekend geworden, hoewel het mediumschap van vandaag meestal anders is.

Ik hoop dat dit boek veel kennis en inspiratie brengt, en motivatie om een beter medium te worden.

José Gosschalk

De eerste Engelse druk was in 1931 en de laatste in 2000. Het is nu 2007. Een mooi moment om deze vertaalde versie te lanceren. Ik heb de taal van Arthur Findlay zo veel mogelijk in oorspronkelijk taalgebruik en interpunctie gehouden. U kunt lezen dat 'de geestenwereld' en 'praten met doden' en 'spiritualiteit' niets meer en vooral niets minder is dan communiceren met overleden dierbaren. En vooral doorpraten op een liefdevolle manier, zonder pijn, egostrijd of haat en nijd. En dat geeft niets meer en niets minder dan troost, vertrouwen en liefde. Zowel bij ons, achterblijvers als bij degenen die aan de andere kant van de grens zijn.

Ik bedank Jan Chris, Margriet, Els, Pieter Bas, Wilco – die inmiddels nu ook in de geestenwereld is - en alle anderen voor het lezen, meedenken en corrigeren van de vertaling en ik bedank Willem, Frederique, mijn opa's en oma's en alle anderen, zonder wie ik niet in aanraking zou zijn gekomen met de andere wereld.

Adriënne Wurpel,
vertaalster

Voorwoord

In september 1924 had ik een klein boekje laten drukken dat ik de titel AN INVESTIGATION OF PSYCHIC PHENOMANA had gegeven. Dit boekje bevatte een opsomming van de aantekeningen van mijn ervaringen met de heer John C. Sloan, maar het was alleen voor privé-gebruik. Het bevatte slechts enkele van mijn ervaringen die ik in eerste instantie had samengevoegd om een toespraak te houden voor de Members of the GLASGOW SOCIETY FOR PSYCHICAL RESEARCH op 25 maart 1924. Dezelfde toespraak hield ik voor de MEMBERS OF THE LONDON SPIRITUALIST ALLIANCE de maand daarop, en deze werd achteraf gepubliceerd in LIGHT, tussen de 19e april en de 10e mei 1924. Ik heb deze toespraak ook in andere delen van het land gehouden voor veel geïnteresseerde luisteraars.

Op verzoek van een aantal mensen, dat regelmatig de séances van de heer Sloan bijwoonde, begon ik met de voorbereidingen van een groter boek dat een grondiger verslag zou bevatten van mijn ervaringen met dit getalenteerde medium, maar een aantal zaken vertraagden de publicatie. Ik ging in Engeland wonen en had heel veel interesses die mijn aandacht vroegen, dus het afmaken van het boek werd uitgesteld.

Hoe dan ook, het is nu volbracht, en ik ben ervan overtuigd dat de vertraging de inhoud niet negatief heeft beïnvloed. Dit boek bevat een getrouw verslag van datgene wat ik heb ervaren op de genoemde data, overgenomen van notities die in die tijd zijn opgeschreven. Er is sindsdien niets gebeurd dat mijn geloof heeft veranderd in het feit dat ik bevoorrecht ben geweest om bovennatuurlijke verschijnselen op betrekkelijk zeldzame gelegenheden waar te nemen.

Dat deze verschijnselen plaatsvinden en dat ik werkelijk in contact

was met diegenen die eens op aarde hebben geleefd en bekend waren door de namen die zij opgaven, daar heb ik niet de minste twijfel over.

Arthur Findlay.

Stansted Hall, Essex
September 1931

Voorwoord bij de 29e druk (1934, noot vert.)

Dit boek ligt nu iets langer dan drie jaar in de winkels. Het is voor mij buitengewoon bevredigend dat het zo'n warm welkom heeft gekregen.

Ik heb duizenden brieven gekregen van lezers over de gehele wereld. De geschreven informatie heeft sommigen in hun geloof bevestigd, waar het bij anderen in wetenschappelijke termen waarnemingen die ze hadden ervaren uitlegde, ervaringen die ze niet konden relateren aan de bekende wetten. Voor anderen heeft het boek het mogelijk gemaakt om de realiteit van bovennatuurlijke waarnemingen te aanvaarden nu deze gerelateerd kunnen worden aan de actuele kennis hierover.

En tenslotte, het is goed om te weten dat het boek duizenden mensen heeft gerustgesteld door hen te laten realiseren dat dood slechts een deur is, een opening geeft om de punt van een vleugel te laten vliegen, en dat de dood niet is om voor eeuwig de vleugels dicht te vouwen. Niets van wat ik heb geschreven zou ik er uit willen halen. Ik had veel toe te voegen, en dat is vervat in de navolgende boeken namelijk 'THE ROCK OF TRUTH' en 'THE UNFOLDING UNIVERSE'.

Deze drie boeken vormen een trilogie over Spiritualiteit die het hele onderwerp vanuit elke hoek omvatten en het is de bedoeling dat ze de basis leggen voor het spiritualisme dat geaccepteerd wordt als de

religie, de wetenschap en de filosofie van de mens.

Professor Ernesto Bozzano merkt in zijn voorwoord van de Italiaanse uitgave van dit boek op, dat ik geen verwijzing heb gemaakt naar wat hij beschrijft als 'een lichtgevende zuil nadert Sloan, het medium, en verdwijnt dan in hem'. En hij citeert het volgende uittreksel van een artikel van mevrouw Hewat McKenzie, de bekende paranormale onderzoekster, gepubliceerd in LIGHT in 1931, naar aanleiding van de publicatie van dit boek:

"Meneer Findlay noemt vaak de naam 'Whitey', de persoonlijke, Indiaanse gids van het medium (John Sloan, noot vertaalster) en zijn waardevolle werkzaamheden in het begeleiden van geesten die zichzelf kenbaar maakten. Ik vraag me af of hij – zoals ik en anderen deden – het komen en gaan van Whitey zag, zoals die het medium overnam en later weer losliet. Hij manifesteerde zijn aanwezigheid met een blauwachtig helder licht dat men kon zien terwijl hij het medium, dat orgel zat te spelen voordat hij in trance ging, naderde. Het licht kwam aan zijn linkerkant en werd zo'n meter van hem af zichtbaar. Toen het hem raakte, verdween het licht uit zicht. Een kreun van Sloan zou volgen; Whitey had bezit genomen van zijn medium dat stopte met orgel spelen, opstond en zijn plaats innam in de kring, terwijl hij aan weerszijden door aanwezigen werd gesteund.

'Ik heb vaak het licht naderbij zien komen, zei dan tegen mezelf "Whitey is hier" en slaakte dan af en toe een zucht van verlichting dat alles goed zou komen bij de séance. Mijn waarneming klopte altijd precies want een seconde later was Sloan volledig in trance. Bij het beëindigen van de séance verliet 'Whitey's' licht het medium op dezelfde manier, zwevend naar de onzichtbaarheid en Sloan was zijn eigen, bewuste, zelf weer.

J. Malcolm Bird van het AMERICAN PSYCHICAL RESEARCH SOCIETY, had een zitting bij de heer Sloan bij the BRITISH COLLEGE OF PSYCHIC SCIENCE, beschrijft in zijn boek MY PSYCHIC ADVENTURE Whitey's licht als 6 tot 8 inches verwijderd, plat en halfdraaiend. Het steeg diagonaal op uit het hoofd van het medium, zweefde omhoog, behield gedurende 1 of 2 seconden zijn oorspronkelijke schittering en trok snel weg, uit het zicht."

Ik heb in hoofdstuk V aan de heldere lichten gerefereerd die gedurende een séance door de kamer bewegen maar ik heb verzuimd het blauwachtige licht te noemen dat aankwam en op Sloan's hoofd neerdaalde vlak voordat hij in trance ging en uit zijn hoofd kwam vlak voordat hij uit de trance kwam. Ik, en alle aanwezigen, hebben dit op veel gelegenheden gezien en ik ben blij dat ik dit verzuim heb ontdekt want het stelt me in staat om te melden dat ook ik die waarneming heb gedaan. Hoe dit dan ook verklaard mag worden, een ding is zeker, het kwam en ging in een rustig tempo en kwam overeen met het in en uit trance gaan van meneer Sloan.

November 1937, A.F.

Voorwoord bij de 38ste druk (1942, noot vert.)

Ik heb niets nieuws toe te voegen aan de inhoud van dit boek, behalve dat ik nu in het bezit ben van infrarode foto's die op alle essentiële punten bevestigen, wat mij is verteld door de boodschappers van de etherische wereld over de methodes die zij toepassen zodat ze ons, op aarde, kunnen toespreken, met datgene wat wij Direct Voice, noemen.

Oktober 1942, A.F.

Voorwoord bij de 41ste druk (1945, noot vert.)

Dit boek is zo vaak herdrukt dat het origineel een beetje versleten is. Voor deze druk is het boek weer opnieuw in elkaar gezet en ik heb van de gelegenheid gebruik gemaakt om de tekst zorgvuldig te reviseren.

Enkele toevoegingen zijn gedaan, maar niets belangrijks is veranderd of weggehaald.

Sinds het boek is geschreven zijn Sir Oliver Lodge, Edward C. Randall en dr. John Lamond overleden.

Juni 1945, A.F.

I Inleiding

“Als iemand mij kan overtuigen dat ik onjuist denk dan wil ik graag veranderen, want ik zoek naar de waarheid, en dat heeft nog nooit een mens beschadigd”

Marcus Aurelius.

Ik heb lang nagedacht en gepiekerd over de vreemde ervaringen die ik gedurende de laatste twaalf jaar heb gehad. Zulke vreemde ervaringen, zo buitenissig vergeleken met onze natuurlijke waarnemingen, dat ik best kan begrijpen dat veel mensen het moeilijk vinden om mijn verslagen over wat werkelijk plaatsvond, voor waar en zorgvuldig aan te nemen. Ik kan me voorstellen dat alleen degenen die dezelfde soort ervaringen hebben gehad, zonder slag of stoot kunnen accepteren wat ik ga vertellen. Ik weet dat, als mij dertien jaar geleden was gevraagd om deze vreemde verslagen te geloven, ik het onmogelijk had gevonden om dat te doen. Maar toen was mijn geestelijke ontwikkeling niet voldoende om mij in staat te stellen het onderwerp te begrijpen.

Toen, begreep ik niet dat deze paranormale manifestaties, waarvan het voor mij een voorrecht was geweest om die te ervaren, zijn zoals andere manifestaties van de Natuur, bepaald door wetten en bestuurd door regels. En slechts wanneer onze kennis voldoende voortschrijdt, zal deze nieuwe wetenschap samensmelten met alles wat al bekend is.

Zoals ik zei, ik heb vreemde en fantastische ervaringen gehad, omdat ik in contact ben gekomen met een nieuwe wereld, een wereld die nu pas door de grootste denkers op dit gebied, begrepen gaat worden. Mijn positie is een bijzondere en bevoorrechte geweest, want twaalf jaar geleden had ik het grote geluk de heer John C. Sloan te ontmoeten, een van de meest getalenteerde mediums van het land. Als de omstandigheden geschikt waren – kwamen er via hem

stemmen, die bepaald niet behoorden bij de heer Sloan, die tegen me spraken en die beweerden bij vrienden te horen, van wie ik in mijn naïviteit dacht, dat ze dood waren.

Deze stemmen worden niet voortgebracht door het medium, en verschijnen niet alleen wanneer er anderen aanwezig zijn, maar ook wanneer hij en ik alleen zijn.

Ze worden beslist niet geproduceerd door enige vorm van bedriegerij en na jaren van nadenken, ben ik tot het geloof gekomen dat diegenen die wij dood noemen, doorleven als mannen en vrouwen in een duplicaat etherisch lichaam. En in staat zijn om hun aanwezigheid opnieuw te manifesteren in onze materiële wereld, door van het medium een bepaald uitscheidingsproduct, wat afkomstig is van hun lichaam te lenen. Dit stelt hun in staat om – voor dat moment – hun stembanden te materialiseren en zodoende onze atmosfeer te laten trillen.

Allereerst moeten we goed begrijpen dat de etherische wereld een deel van deze wereld is. Dat het allemaal om ons heen is. Dat het materie is, echter van een substantie die voor ons te subtiel is om normaal door onze zintuigen te worden waargenomen. Dat wij hier en nu etherische wezens zijn, omhuld door een fysiek lichaam en dat de dood alleen een scheiding van dit fysieke omhulsel is. Het etherische lichaam is het echte en blijvende lichaam, een exact duplicaat van zijn fysieke tegenhanger.

Als dit duidelijk is, is het makkelijker te snappen hoe, onder bepaalde omstandigheden die wij nog geheel niet begrijpen, het etherische zich kan omhullen met fysieke materie en in zekere zin onder leiding van de geest, het verstand, kan functioneren en zich kan gedragen op een manier die vergelijkbaar is met de onze. Zolang de gedachte overheerst dat het wezen van de mens iets van de natuur is, zoals een zuchtje wind of een schapenwolk, die geen enkele vorm of substantie bevat, zo lang zal het ongeloof blijven heersen onder degenen die menen dat alles wat je ziet en hoort het

enige is dat bestaat. En dat er niets bestaat buiten de grenzen van de fysieke wereld.

Om degenen die ooit in deze fysieke wereld leefden in staat te stellen om hun lichamen, samengesteld uit deze subtiële etherische substantie, weer te materialiseren zijn er bepaalde omstandigheden nodig.

Ten eerste de aanwezigheid van iemand die een superfluidum heeft, de substantie waar de laatste jaren over gesproken wordt als ectoplasma of teleplasma. Welk woord uiteindelijk gebruikt wordt is eigenlijk niet van belang. Deze persoon noemen we een medium, ook al gelooft men dat de meeste van ons in meer of mindere mate deze mediumkwaliteit bezitten, aangezien we allemaal dit fluidum in ons lichaam hebben.

Het medium als zodanig verschilt alleen maar van ons omdat hij of zij een groter percentage fluidum heeft dan het gemiddelde individu en dus is het makkelijker te lenen door de mannen en vrouwen in de andere wereld. Bij 'Direct Voice', waar ik het nu over heb, vinden de beste resultaten plaats in het donker omdat lichtvibraties het moeilijker voor het ectoplasma maken om de atmosfeer te laten trillen.

Daarom zijn de stemmen, ook al heb ik ze gehoord bij daglicht, sterker en beter ontwikkeld in het donker of in rood licht, wat niet het beschadigende effect heeft zoals wit licht. Rustige en harmonieuze omstandigheden zijn ook essentieel, en de gesteldheid van de atmosfeer vermengt ook soms met de resultaten. Als bijvoorbeeld de lucht zwaar belast is met elektriciteit, dan zijn de resultaten pover.

De beste resultaten worden verkregen op een koude, heldere maanacht als er niet te veel vocht in de atmosfeer zit. De meest gunstige voorwaarden waaronder het spreken vanuit de andere wereld mogelijk wordt gemaakt, zijn kwetsbaar en slechts door oefening kunnen de beste resultaten worden verkregen. Maar in deze omstandigheden, zijn de manifestaties uitzonderlijk. Stemmen van alle rangen, standen en accenten richten zich tot de séancebezoeker en hun karakteristieke

stemgeluid kan opnieuw herkend worden als van een vriend of een familielid. De scepsis van de ontvanger kan even overheersen maar op het moment dat zijn grote verlangen naar waarheid naar voren komt, wordt hij – als er steeds meer informatie wordt doorgegeven – onvermijdelijk overtuigd.

Het doel van deze inleiding is allereerst om misvattingen en vooroordelen uit de weg te ruimen; in de tweede plaats om onze gigantische naïviteit betreffende het Universum te benadrukken; en in de derde plaats om de nadruk te leggen op de grote beperkingen van onze zintuiglijke organen.

We zouden deze openbaring beter met een open, flexibele geest kunnen benaderen, om het onszelf mogelijk te maken onze inzichten bij te stellen en om elk vooraf gevormd idee over wat mogelijk en wat onmogelijk is opzij te zetten.

Echter, voordat we verder gaan, laat me even terugblikken. De geschiedenis van de Christelijke Kerk bestaat typerend genoeg, uit allerlei bewegingen, of die nou religieus of politiek zijn. Degenen die de macht hadden, spraken het Woord uit en degenen die niet aan de macht waren hadden te gehoorzamen. Het was niet in het belang van deze regeerders om de kennis te verbeteren of om de mensen van hun onwetendheid te bevrijden. En de mensen waren zo onwetend dat ze niets anders konden dan gehoorzamen aan degenen die de macht hadden. Nu wordt die tijd gezien als de donkere eeuwen, maar er kwam, met de komst van de boekdrukkunst, licht in de duisternis. Toen begon het bewustzijn van de mensen te groeien en de hersens begonnen te denken.

In 1543 publiceerde Copernicus zijn ontdekkingen, en vanaf dat moment tekenden zich nieuwe contouren over Europa af. We begonnen onze relatie met de rest van het universum te begrijpen. Toen kwam Kepler, gevolgd door Galileo, Leonardo da Vinci, Bruno, Newton, Darwin, en vele anderen die de fakkel der wijsheid voortdroegen en hielpen de onwetendheid van hun tijd te verjagen.

Zij zijn openlijk beschuldigd, in de ban gedaan en belasterd, maar steeds bleven zij op het pad van de waarheid, en heden ten dage zien we dat elk intelligent mens hun inzichten accepteert.

Het was rond het begin van de huidige eeuw (20ste eeuw, noot vert.) dat er een verandering kwam in het wetenschappelijk denken, namelijk dat de mens niet alleen als een fysiek maar ook als een spiritueel of mediamiek wezen werd gezien.

Dit werd veroorzaakt door de ontdekking van de samenstelling van materie, en door het geleidelijk accepteren van de paranormale verschijnselen. In de negentiende eeuw werd er tegen materie aangekeken als een samenstelling van atomen, kleine minieme bolletjes materie die samenklonterden en zo grote of kleine bollen maakten, net zoals een rijstepudding gemaakt is van verschillende stukjes rijst.

De ontdekking van de röntgenstralen brachten ook een nieuwe kijk op de constitutie van de dingen die we zien en heeft geleid tot de uitzonderlijke ontdekking dat materie gemaakt is van wat we elektronen en protonen noemen. Dit zijn geen substanties zoals we het woord gebruiken. Ze zijn zó miniem dat het onmogelijk is om er bij te komen en het resultaat daarvan is dat het wezen en de opbouw van materie, slechts een logische conclusie is.

Uit welke materie is het universum dan samengesteld? We weten het echt niet, maar er is één ding dat de wetenschap nu begint te begrijpen en dat is dat het echte universum niet het fysieke universum is. In de tijden vóór Copernicus, dacht men dat de zon en de maan rond de aarde cirkelden, dat de sterren lichtpunten waren die aan een enorme koepel hingen en dat hun omvang nogal onwezenlijk was. De auteur van Genesis beschreef hun schepping alsof ze een soort toevoeging waren, in zes woorden: "en hij maakte ook de sterren." Er werd van de aarde gedacht dat ze plat was en dat het heelal, behalve de zon, de maan en de sterren, leeg was. Dat is hoe vandaag de dag een kind het universum en de aarde zou beschrijven, en hoe onze voorvaderen het beschreven, vierhonderd jaar geleden.

We zitten nu in een soortgelijke overgangperiode. Het gemiddelde individu zou zeggen dat wat hij ziet, namelijk de aarde en alles waarvan de aarde is gemaakt, echt en solide is; dat de zon een echte en solide massa is en dat het heelal leeg is, behalve de sterren en planeten. En dat, zullen de meeste van ons zeggen, is een gezonde manier om met zulke kwesties om te gaan. Wat we zien en aanraken is werkelijk, wat we niet zien en aanraken is niet werkelijk. Maar net zoals de aarde om de zon draait en niet de zon om de aarde, zo worden wij door de wetenschap de weg gewezen om het universum te bekijken als iets heel anders dan wat het lijkt. En om een onzichtbare wereld ook als echt te beschouwen. En dat het zichtbare voor ons alleen ècht is als we in een fysiek lichaam zitten.

Laat me een voorbeeld geven van wat ik bedoel. Stel dat we in een kerk zitten in het donker. We hebben de kerk nog nooit gezien en we kunnen alleen verschillende glimlampjes zien bewegen, in oneindig veel verschillende richtingen, iedereen kan zeggen dat de enige dingen die werkelijk zijn in de kerk, de lichtjes zijn die we rond zien zweven. Dat is hoe wij tegenwoordig in het universum staan. Deze lichtjes stellen de sterren voor, het gematerialiseerde universum, maar wanneer de kerk in het zonlicht baadt, worden de lichtjes die we zagen onzichtbaar gemaakt door het daglicht, dat voor ons een geheel ander aspect onthult. Wanneer we in het donker zitten en naar de lichtpuntjes kijken die rondzweven, is dat hetzelfde als het universum bekijken met stoffelijke ogen. Wanneer we in het donker in de kerk zitten, denken we niet dat dat alles is in de kerk, en dat er beslist niks anders kan zijn, maar wanneer het daglicht komt, zien we het altaar, de ramen, muren en de kerkbanken; in feite is het een geheel ander plaatje wat we zien.

Als twee mensen zouden beschrijven wat ze zien, de ene in het donker en de ander in daglicht, dan zouden ze elk een totaal verschillende beschrijving geven terwijl het om de zelfde kerk gaat en alles op dezelfde plaats zou staan.

Wij, in onze fysieke vorm, kijken het universum in, op de manier waarop mensen in de kerk in het donker kijken. Daarom is een materiële verklaring van het universum, gebaseerd op argumenten die naar voren worden gebracht door materialisten, onverstandig omdat ze alleen maar toekijken en slechts nadenken over het fysieke universum, terwijl het echte universum het etherische is, en fysieke materie alleen maar een verstoring is van wat wij ruimte noemen waar het echte universum bestaat. Ruimte is het echte universum. We denken dat het leeg is, maar het is vol van leven en groei, een werkelijke, objectieve wereld voor zijn inwoners. Wanneer we doodgaan en afstand doen van ons fysieke lichaam, kijken we naar het universum op de manier waarop mensen in de kerk zitten bij daglicht.

Een mens is samengesteld uit lichaam, ziel en geest. Het lichaam is wat we zien, de ziel is onze geest, en de geest is ons etherische lichaam en een exacte kopie van ons fysieke lichaam. Het etherische lichaam houdt ons fysieke lichaam bij elkaar en doodgaan is slechts het scheiden van etherisch en stoffelijk. Dit etherische lichaam draagt de geest of ziel met zich mee en dan bekijken we het universum niet vanuit het materiële standpunt maar vanuit het etherische standpunt.

De materiële wereld wordt van geen betekenis en de etherische wereld, die we ruimte noemen, is de enige die telt. Wat wij van haar constitutie weten is dat ze permanent is, terwijl het materiële universum constant verandert en geleidelijk achteruit gaat. In dit etherische universum wordt geen spoor van verval aangetroffen; alles is constant en regelmatig.

Het verstand van de mens is iets super-etherisch, een kneedbare substantie, wat geen aards individu kan uitleggen maar het moet wel super-etherisch zijn want het stuurt, controleert en laat het etherische lichaam, na de dood functioneren. Als het niet super-etherisch zou zijn zou het beschadigd of vernietigd kunnen worden door kwaadgezinden in de Etherische Wereld. Zij kunnen de beelden zien die het in ons

voorhoofd vormt; maar ze kunnen het niet aanraken of beschadigen. Behalve dat ze het kunnen zien 'werken', is het voor hen compleet buiten bereik.

Het etherische lichaam is het lichaam dat op aarde het fysieke lichaam bij elkaar houdt en er is vermoedelijk een etherisch lichaam voor elk levend ding. De geest verandert niet bij het doodgaan, maar functioneert in een andere omgeving. Het gevolg is dat alleen karakter en herinnering tellen en de reden om ons karakter te blijven ontwikkelen zal een impuls krijgen als we weten dat we zoals we hier ontwikkelen, we het hierna ook zo zullen doen.

Als het betrekking heeft op de etherische wereld heeft Leven niet zo veel met fysieke zaken te maken. Waarom of wanneer het samenging met fysieke materie weten we niet maar het is heel lang geleden, toen er een levend organisme verscheen. Het was toen dat leven en denken in de meest onbeduidende vorm werd geboren, en dat er van daaruit geleidelijk het complexe systeem van het menselijk lichaam en alle levende dingen is ontstaan. We weten ook niet wanneer dit leven in staat was om persoonlijkheid, zelfstandigheid te bewaren/te handhaven; het enige dat we weten is het feit dat het nu, voor zover het mensen betreft, los van het materiële lichaam kan functioneren.

De materiële wereld is een doorgaande en voorbijgaande wereld, en materie zoals wij die zien is het minst belangrijke ding in het universum, hoewel het voor ons, nu, het belangrijkste schijnt te zijn. De dingen die niet waarneembaar zijn, zijn eeuwig; de dingen die waarneembaar zijn, zijn tijdelijk.

De 19e eeuw voegde meer toe aan onze kennis over de fysieke wereld dan alle eeuwen tezamen. De kennis van vandaag breidt zo snel uit dat het verstand niet meer in staat is om nog meer te verwerken, en dat we soms denken dat we het uiterste bereikt hebben in wat we kunnen leren.

De wetenschappers van de 19e eeuw hadden slechts met fysieke

materie te maken en zo begonnen we te denken dat er alleen fysieke materie bestond. Kennis gaat met stapjes vooruit, en elk stadium is de basis voor de volgende.

De basis voor de natuurwetenschap is beslist goed en zuiver gelegd, en dezelfde recht en orde is tot stand gebracht om overal waar het over fysieke zaken gaat, te bestaan. Fysieke zaken werden tot redelijk recent als solide beschouwd en over individuen werd door Haeckel en Huxley en het overgrote deel van de negentiende-eeuwse wetenschappers, geloofd dat ze slechts fysieke producten waren wier gedachten en handelingen op een puur mechanische manier werden voortgebracht. Alsof er geen ruimte was voor iets buiten de fysieke wereld, was er geen ruimte voor wat dan ook los van het fysieke lichaam.

Alles was solide materie, tastbaar, waarneembaar, zichtbaar en onderworpen aan bepaalde vanzelfsprekende, onveranderlijke wetten die het universum bestuurden. In het langzame proces van evolutie is het ongetwijfeld wijs dat deze grondlegging van onze wetenschap zo zorgvuldig werd uitgelegd, maar we gingen de fout in op het moment dat we meenden de grenzen van de kennis te hebben bereikt en dat er, buiten onze fysieke zintuigen niets bestaat.

Religie en wetenschap waren in die tijd strikt gescheiden tegenpolen, terwijl de Kerk slechts diegene bij zich kon houden wiens geloof, zijn of haar kennis oversteeg. Zelfs theologische overtuigingen konden in die tijd de meerderheid niet boeien, en een blind fatalisme daalde neer over het geloof.

De Kerk wist – net zo min als de wetenschapper – veel van het leven na de dood. Haar Hiernamaals was zoals de bekende hymne ons vertelde, ‘heel, heel ver weg’, inderdaad zo ver weg dat de gemiddelde, weldenkende mens op hield met te geloven in het bestaan ervan. ALS hij dat deed, had hij een nevelig beeld van een nieuw, in fantastische kleuren geschilderd Jeruzalem, de woonplaats van de geredde zielen, en een eveneens nevelig beeld van de Hel, de woonplaats van de verdoemden.

Religie noch wetenschap wist dat er rondom en dwars door deze wereld heen een andere wereld van fijnere materie bestond waar diegenen die doodgingen onmiddellijk binnentraden, met een etherisch lichaam net zo waarneembaar en werkelijk als het stoffelijke jasje dat in de aarde, waar het vandaan kwam, was begraven. Alleen het geloof hield een zwak en flikkerend lichtje brandend, gedreven door een of ander feilloos instinct dat dood niet het einde van een mens betekende, maar dat de mens gemaakt was om een grotere rol ergens in Een Groot Ver Weg, te vervullen. Echter dat geloof ontving geen steun van de wetenschap, waar de gelovigen met angst en beven tegen aan keken.

Als wetenschap en religie beiden waarheid vertegenwoordigen, een dergelijk antagonisme – geboren uit onwetendheid aan beide zijden – kan slechts tijdelijk zijn. De nieuwe morgen echter, breekt nu aan en de wetenschap leidt ons nu naar een nieuwe dag. Hij wordt de partner van de religie, en ik zie de tijd komen, en zelfs snel komen, waarin wetenschap en religie hand in hand lopen, samengebracht door de ontdekkingen die zijn gedaan door diegenen die hun leven in dienst hebben gesteld ter bevordering van de kennis die is verworven door paranormale onderzoeken.

Het zit in de menselijke aard om vooruit te gaan, en om verder naar het mysterie van het universum te turen. Dus zette de wetenschapper zijn zoektocht voort en stukje bij beetje kwam hij er achter dat het uiterste, het ultieme, verder buiten zijn bereik lag dan ooit en dat deze paranormale wereld, die wij zo krachtig ervaren, niet zo ver is. Zulk een geloof is één van de vele waanideeën, die we dagelijks in ons leven ervaren.

Het vooruitzicht, de verwachting van de 20e eeuwse wetenschapper is ontzettend verschillend van dat van zijn voorganger van de laatste eeuw. Eerst werd het atoom ontdekt, toen het elektron, en nu vragen wij ons af of we de eindigheid hebben bereikt en of het elektron de uiteindelijke basis is van alle materie.

In de laatste twintig jaar is het onbekende verdiept, verbreed; aan de ene kant, dringt de astronoom verder en verder met zijn telescoop door in de ruimte, en aan de andere kant, onthult de microscoop nieuwe werelden die voor het fysieke, blote oog onmogelijk te ontwaren zijn. De natuurkundigen hebben materie opengebrouwen en beweren nu dat het vol zit met verschillende elektrische ladingen. De vastheid van de materie is verdwenen, het is gebleken dat het in constante, snelle trillingen beweegt, en dat de afstand tussen de verscheidene elektronen die het atoom vormen, even groot is als de afstand tussen de verscheidene planeten die ons zonnestelsel vormen.

Als laatste, degenen die verbonden zijn aan de nieuwe paranormale wetenschap ontdekken langzaam maar gestaag een wereld die aan alle kanten rondom ons is, die totnogtoe niet gevoeld is, maar toch zeer reëel is. Deze etherische wereld, die nu meer en meer een realiteit wordt, is het onderwerp van dit boek, en zal, gedurende de komende jaren meer en meer de aandacht opeisen. Deze nieuwe wetenschap, die vandaag-de-dag de Assepoester van alle wetenschappen is, zal op het juiste moment zijn plaats nemen als de belangrijkste en grootste aller wetenschappen. We zijn op de grens van een nieuw tijdperk van denken.

De positie die de paranormale wetenschap nu heeft bereikt is te danken aan de pioniers van toen die onophoudelijk gewerkt hebben aan de onderzoeken van het totnogtoe onbekende koninkrijk van het denken. Ze weerstonden de hoon en afgunst van hun collega wetenschappers, wetend dat hun onderzoeken op een stevige en serieuze ondergrond stonden.

Gedurende de laatste helft van de vorige eeuw kregen hun ontdekkingen een klein beetje aandacht maar naarmate de huidige eeuw voortschreed werd het totdantoe ongelovige en wantrouwende publiek door de opeenstapeling van feiten genoodzaakt om de vijandige, wantrouwende houding te wijzigen. Daarom vinden we vandaag, en voornamelijk bij de jongere generatie, een meer sympathieke houding

jegens dit onderwerp.

Alle eer komt toe aan deze vroege pioniers. Zij zaten in alle geledingen van de bevolking, en toch waren het die mensen die hoog in de geledingen verheven waren, die het meest te lijden hebben gehad van de beschimpingen van een onwetend publiek. Tussen de eerste hoog in aanzien zijnde wetenschappers, zullen Sir William Crookes en Alfred Russel Wallace altijd herinnerd worden om hun moed en vastberadenheid in het uitdragen van een nieuwe maar onpopulaire waarheid. RESEARCHES IN THE PHENOMENA OF SPIRITUALISM, door Crookes in 1874 gepubliceerd, zal altijd een monument voor zijn eerlijkheid en moed blijven.

Ik zou onder andere beroemde wetenschappers die zich niet schaamden om voor hun belangstelling voor paranormale onderzoeken uit te komen, Lord Rayleigh, Sir Archibald Geikie, Sir J.J. Thompson, professor Gilbert Murray en professor William James van Harvard willen noemen. Een andere Amerikaan, dr. Hyslop, die vooral zijn latere jaren aan dit onderwerp besteedde, publiceerde zijn ontdekkingen in verscheidene boeken die van zeer speciale betekenis zijn omdat zijn notities op een zorgvuldige manier zijn genoteerd. In Europa waren het Lombroso en Flammarion die na jaren van studie hun geloof uitspraken, niet alleen in de natuurverschijnselen, maar ook in de etherische wereld en de communicatie van die wereld met ons. Richet, de wereldberoemde Franse medicus, heeft in zijn grote werk THIRTY YEARS OF PSYCHICAL RESEARCH, de natuurverschijnselen, de wonderen geaccepteerd hoewel hij, ten opzichte van de uitleg nog steeds bepaalde reserves heeft. Hij is echter al een enorm eind op weg ten opzichte van de meeste onderzoekers want toen hij een paar jaar geleden in NATURE over het onderwerp paranormale wetenschap schreef, was zijn mening: "Onze intelligentie wordt gedragen door krachten die feiten onthullen die zicht noch gehoor noch tast kunnen openbaren".

Deze namenlijst van officiële wetenschappers zou incom-

pleet zijn zonder de toevoeging van twee van onze grootste wetenschappers die zich meer met dit onderwerp verbonden hebben dan wie van hun tijdgenoten dan ook. Ik doel op sir Olivier Lodge en sir William Barrett die beiden in het begin toen het geloof in paranormale natuurverschijnselen werd beschouwd als een misdaad tegen alle principes van de gangbare wetenschap, de moed hadden om bij hun overtuigingen te blijven. Ik herinner me heel goed hoe fijn het was voor sir William Barrett om een aantal jaren geleden in St. Andrew's Hall, in Glasgow, voor duizenden mensen een lezing te geven. Ik had de eer om hem aan te kondigen en toen hij zijn publiek zag zei hij me dat hij veertig jaar geleden de leden van de BRITISH ASSOCIATION vanaf hetzelfde podium had toegesproken over het belang om het toen weinig bekende onderwerp Telepathie te onderzoeken, maar dat hij toen weinig steun had gekregen.

De draaimolen van de tijd, merkte hij fijntjes op, had een zodanige grote verandering teweeg gebracht dat hij tijdens die gelegenheid niet alleen een groot en sympathiek publiek voor zich en naast zich verscheidene professoren van universiteiten had, maar zijn gespreksonderwerp behelsde alle natuurverschijnselen, die veertig jaar eerder voor waar werden uitgesproken door de Spiritualisten die toen werden bespot door de toenmalige British Association. Sir William was een van de grondleggers van THE SOCIETY FOR PSYCHICAL RESEARCH en hij bleef daarin zijn interesse behouden tot het eind, zodanig, dat hij op de dag van zijn overlijden aanwezig was bij een van de vergaderingen. Hij was erg actief en zijn verstand was tot op het laatst scherp. Elk jaar dat voorbij ging, sterkte zijn overtuigingen, die bewonderenswaardig verwoord staan in zijn boek ON THE THRESHOLD OF THE UNSEEN.

Sir Oliver Lodge is gelukkig nog bij ons en slaat geen gelegenheid over om zijn geloof uit te spreken. Hij zou nu het genoegen mogen smaken dat de intellectuele wereld aan zijn voeten ligt en zijn resultaten van jaren van onderzoek accepteert.

Ik denk echter, dat hij te bescheiden is om dit fijn te vinden, maar hij zou nauwelijks menselijk zijn als hij niet, zoals Barrett, zou voelen dat de draaimolen van de tijd verantwoordelijk is voor veel veranderingen, vooral in de wereld van het denken. (Zie Voorwoord, 41ste indruk).

In andere rangen en standen moet W.E. Gladstone genoemd worden, die zijn grote naam heeft gegeven aan het steunen van THE SOCIETY OF PSYCHICAL RESEARCH. Gedurende vele jaren voor zijn overlijden, was hij een gewaardeerd lid.

De Graaf van Balfour, een andere eminente staatsman, was in 1893 de voorzitter van THE SOCIETY. Bisschop Boyd Carpenter, Aartsdeken Colley, sir E. Marshall Hall, Lord Tennyson, W.T. Stead; de schilders Watts en Leighton, Ruskin, R.L.O. Stevenson en Andrew Lang, tussen de verklaringen worden hun namen aangetroffen, maar de meest opmerkelijke, los van de wetenschappers, was ongetwijfeld Sir Arthur Conan Doyle, die vermoedelijk meer gedaan heeft dan wie ook om de mensen te onderwijzen in de ontdekkingen van de paranormale onderzoeken.

Ook genoemd dienen te worden Sidgwick, Myers en Gurney wiens belangeloze moed en eerlijkheid veel hebben gedaan om de meer intellectualistische sectie van de samenleving te interesseren voor paranormale zaken. De filosofische studies van professor Henri Bergson, in 1913 voorzitter van The Society of Psychical Research, zijn ongetwijfeld zeer beïnvloed door zijn kennis van het onderwerp, en als laatste, moet dr Crawford uit Belfast genoemd worden, die meer dan ieder ander heeft gedaan om de waargenomen natuurverschijnselen op een wetenschappelijke basis te plaatsen en te relateren aan de alreeds bekende feiten van de kennis van de wetenschap.

Paranormaal onderzoek is opgesplitst in diverse onderdelen. Eén, bijvoorbeeld, heeft te maken met telekinese, oftewel het bewegen van voorwerpen zonder fysiek contact. Een andere, met mentale verschijnselen zoals trance, helderziendheid en telepathie. Terwijl

nog een ander weer gewijd is aan het bestuderen van wat "Direct or Independent Voice" wordt genoemd (het stemgeluid komt uit geluidsboxen of anderszins, maar niet via de mond en de stembanden van het medium – noot vert.). De afgelopen twaalf jaren heb ik veel tijd en gedachten aan dit deel van de paranormale wetenschap besteed maar er zijn anderen die veel tijd hebben gestoken in de ontwikkeling hiervan en die dezelfde conclusies hebben getrokken als ik.

Vice-admiraal Osborne Moore, wijdde bijna zijn gehele latere leven aan het bestuderen van de Direct Voice, zoals die in de aanwezigheid van het beroemde medium mevrouw Wriedt aangetroffen werden, en zijn zorgvuldige aantekeningen, kunnen gevonden worden in het belangrijke boek aangaande dit onderwerp, *THE VOICES*. De speciale positie die hij bij de marine had, waar grote zorgvuldigheid en accuratesse zijn vereist, maakte hem bijzonder geschikt voor dit onderzoekswerk aangezien zijn opleiding hem extreem accuraat had gemaakt, in alles wat hij ondernam.

Edward C. Randall uit Buffalo bij wie ik verbleef toen ik een aantal jaren in Amerika was, heeft echter van alle onderzoekers het meeste geluk bij dit mooie onderwerp gehad aangezien hij meer dan 20 jaar heeft geëxperimenteerd met een van de meest hoogontwikkelde Direct Voice-mediums, mevrouw Emily S. French. Deze vrouw was gedurende al deze jaren onder zijn zorgvuldige observatie, meestal in zijn eigen huis in Buffalo.

Een paar keer per week vonden er onderzoeken plaats en Randall ging geleidelijk – onder druk van de bewijzen die steeds groter werd – van duidelijke scepsis en ongeloof naar overtuiging (zoals bij velen die hem voorgingen), niet alleen van de waarachtigheid van de natuurverschijnselen maar ook de overtuiging dat de stemmen geproduceerd werden door diegenen die eens hier op aarde leefden.

Hij vertelde me dat hij, gedurende 25 jaar, op meer dan 700 avonden, in zijn eigen huis, onder wetenschappelijke omstandigheden, urenlang onophoudelijk praatte met diegenen waarvan de wereld

dacht dat ze dood waren. Randall is iemand die niet makkelijk overtuigd kan worden, noch het slachtoffer van bedrog zal zijn.

Hij is één van de vooraanstaande advocaten in de Verenigde Staten en daarnaast was hij, toen ik hem ontmoette, directeur van verscheidene industriële ondernemingen, o.a. van de AMERICAN SUPER POWER COMPANY die New York van elektriciteit voorziet.

Deze praktisch ingestelde, nuchtere jurist die gewend is aan het opsporen van fraude en het uitpluizen van bewijsmateriaal, heeft de resultaten van zijn onderzoeken in verscheidene boeken gepubliceerd waarvan de belangrijkste THE DEAD HAVE NEVER DIED, is.

Diegenen die geïnteresseerd zijn in de religieuze en de filosofische kant hiervan, zullen dit duidelijk opgetekend kunnen vinden in Kathleen, geschreven door mijn oude vriend Dominee John Lamond, D.D., de biograaf van Sir Arthur Conan Doyle die, sinds 1878, zijn preken baseert op zijn ruime ervaring met paranormale verschijnselen.

Hij is een van de pioniers tussen de geestelijken in de strijd om het orthodoxe geloof op een lijn te brengen met deze nieuwe wetenschap. HUMAN PERSONALITY AND ITS SURVIVAL OF BODILY DEATH, door F.W.H. Myers, in twee delen, en 700 pagina's groot (maar nu gepubliceerd in een soort paper back) was het boek aan het begin van de 20e eeuw en de inspiratie om op scholen deze wetenschap te gaan ontdekken. Er is sinds de publicaties veel vooruitgang geboekt in het begrijpen van de wetten die het paranormale besturen, echter, de zorgvuldig gerangschikte verslagen van paranormale zaken in alle takken van de wetenschap, zullen voor lange tijd voor nauwgezet en zorgvuldig onderzoek staan.

Ik heb nu een korte opsomming gegeven van enkele vooraanstaande mensen die geïnteresseerd zijn in dit grote onderwerp van het leven na de dood maar er zijn vele anderen die veel hebben gedaan om onze informatie over dit onderwerp te stimuleren.

Dit waren de pioniers, die dóórdrongen tot in de grensstreek van

dit nieuw ontdekte gebied en die veel belangrijke feiten die bij hun ontdekking behoorden, mee terug namen naar medereizigers die ooit ook naar dat land gaan. De berichten van de eerdere pioniers waren met hoon en spot ontvangen, maar ze bleven onverschrokken bij de echtheid van hun beweringen. Anderen gingen dit nieuw gevonden land opzoeken en kwamen met dezelfde informatie terug. Zo ging het door, jaar na jaar, totdat uiteindelijk het ongeloof stukje bij beetje verdween en de meeste mensen om meer en meer informatie vroegen aan de steeds groter worden club van pioniers die ondertussen doorgingen met avonturieren.

Een van de meest recente en belangrijke figuren die op zijn tijdgenoten vooruit liep en die de moed heeft gehad om zijn ontdekkingen te verklaren is dr. R.J. Tillyard, F.R.S., Hoofd Entomologie van de Commonwealth van Australië.

Een paar jaar terug raakte hij overtuigd van de realiteit van paranormale verschijnselen, als gevolg van bepaalde onderzoeken die hij in zijn eigen land en in Amerika had gedaan.

Hij deed er niet lang over om zijn mede wetenschappers te vertellen dat zijn ontdekkingen, zijn kijk op het leven en de wereld hadden veranderd en dat hoe eerder de gevestigde wetenschap een serieus onderzoek zou doen naar paranormale verschijnselen, hoe beter het op grote schaal zou zijn voor de wetenschap en de hele wereld. Dat deze uitspraken een nogal grote indruk maakten op de die-hards van de oude materialistische school werd snel duidelijk, en op de avond van zijn vertrek terug naar Australië, had hij het grote genoegen om uit de mond van Sir Richard Gregory, de uitgever van Nature, duidelijke aanmoedigingen te horen.

Dit gebeurde tijdens een privé lunch die ter ere van hem werd gegeven door 'the National Laboratory for Psychological Research, geleid door Harry Price, waar ik bij mocht zijn. Sir Richard, sprak in zeer waardeerende woorden over Dr. Tillyard, alsof deze een kaars had aangestoken die nog niet uit was gegaan. Ik noem dit moment

om weer duidelijk te maken dat de pioniers hun werk goed hebben gedaan. En dat de reguliere wetenschap en de orthodoxe religies, waar de eerbied voor het verleden nog steeds telt, stapje voor stapje maar toch duidelijk bewegen naar waar de paranormale wetenschap hun leidt. Een feit is dat de dag waarop diegenen die het bestaan van paranormale verschijnselen ontkennen, voor gek en naïef worden verklaard, niet ver weg is.

Dr. Crandon, 10, Lime Street, Boston, U.S.A., gaf me de resultaten van een privé sessie die in Boston werd gehouden, waarbij de enige aanwezige persoon, Dr. Tillyard was. Het medium was de echtgenote van Dr. Crandon, die onder de studenten bekend stond als "Margery".

Ik heb niet de ruimte tot mijn beschikking om diep in te gaan op de voorzorgsmaatregelen die worden genomen om fraude m.b.t. de bereikte resultaten te voorkomen, maar men kan met empathie zeggen dat alles was gedaan om te voorkomen dat het medium verantwoordelijk was voor wat er ging gebeuren.

Dr Tillyard was met haar in een gesloten, donkere kamer. Voordat de kamer werd afgesloten en het licht uitgedaan, werd het medium zorgvuldig vast gebonden aan haar stoel door middel van plakband, waar aan het einde blauwe merktekens zaten, merktekens die overgingen op de huid van het medium. Als ze zou bewegen, zou dat achteraf te zien zijn geweest aan de blauwe strepen die zouden zijn verschoven, maar aan het einde van de sessie waren ze nog precies op hun plek. Daarom was het, voor het medium, fysiek onmogelijk om verantwoordelijk te zijn voor wat er was gebeurd.

Gedurende de sessie werden er allerlei duimafdrukken gevonden die niet correspondeerden met de afdrukken van de duimen van de twee aanwezigen in de kamer. Ze werden aangetroffen op verscheidene stukjes zachte was en later in de sessie hield een onafhankelijke stem die beweerde de broer van het medium te zijn, een aangenaam gesprek met Dr. Tillyard.

Dat de stem los van het medium stond en dat het niet haar stem was, werd bewezen door het feit dat gedurende de tijd dat deze stem aan het spreken was, de 'Voice Cut-Out Machine', aan de mond van het medium was gekoppeld. Dit is een apparaat dat uitgevonden is om, als het in werking is, het een medium onmogelijk te maken om zelf te spreken. Dus, als het in werking is, en als een stem iets zegt, kan het niet de stem van het medium zijn. Dr. Tillyards aantekeningen betreffende deze privé zitting die op 10 Augustus 1928 werd gehouden, zijn vervat in een brief van 11 augustus 1928 aan Sir Oliver Lodge, waarvan de volgende citaten de belangrijkste zijn. Ze zijn overgenomen uit *Psychic Research*, het blad van de AMERICAN SOCIETY FOR PSYCHICAL RESEARCH.

"Het lijkt mij nogal onmogelijk om in deze geweldige uitkomst, nog één enkele barst te zien... Maar mijn doel is om wetenschappelijk vast te leggen dat ze vóórkomen, dat ze een deel zijn van de Natuurverschijnselen, en dat het ontkennen van deze verschijnselen door de Wetenschap – die de zoektocht naar Waarheid en Kennis vertegenwoordigt – voor eigen, destructieve verantwoordelijkheid is, en een groot risico met zich meebrengt voor het voortzetten van de Wetenschap als leider in de wereld. Deze sessie is voor mij het hoogtepunt van al mijn paranormale onderzoeken. Ik kan nu, als ik zou willen, Nunc Dimittis zeggen (laat nu heengaan, noot vert.) en doorgaan met mijn eigen legale, entomologische arbeid Ik kan slechts vragen of u en uw hele familie, mijn verklaring als absolute waarheid willen erkennen, U die mij kent zoals ik ben...."

Voor Dr. Crandon en zijn vrouw moet deze opmerkelijke verklaring van iemand die vijf jaar geleden nog een totale ongelovige was een bron van grote voldoening zijn, omdat Dr. en mevrouw Crandon, net zoals alle pioniers, geleden hebben onder de hatelijke opmerkingen van de minder bewuste mensen.

Dr. Tillyard riskeerde echter moedig zijn grote reputatie, omdat hij

geloofde dat waarheid bereikt dient te worden, hoe de weg er naar toe ook lopen zal. Wat er in de aanwezigheid van Tillyard was gebeurd, was ook gebeurd in de aanwezigheid van honderden mensen, die dezelfde ervaringen hadden met deze dame.

Daarom is de ervaring van Tillyard net zo apart als die van menig ander, met dezelfde voorzorgsmaatregelen en dezelfde wetenschappelijke zorgvuldigheid naar buiten gebracht.

Nu is het mogelijk om paranormale verschijnselen te bespreken tijdens een diner, in een club, of in de trein, zonder dat je het gevoel krijgt dat je vriend of kennis je met oprecht medelijden aankijkt omdat je normaal gesproken, al behoorlijk gevoelig bent, maar dat je wat dit betreft, enigszins uit balans bent. Daarom vertrouw ik er op dat wat ik wil vertellen meer toegeeflijkheid zal ontvangen dan degenen die me zijn voorgegaan.

Bewijs, aanvullend bewijs en nog meer bewijs zullen overwinnen. De muren van onwetendheid en tegenstand zullen neergehaald worden door dit wapen en voor totale vernietiging is er geen sterker gereedschap beschikbaar dan het bewijs van voortbestaan, geleverd door de Direct Voice of Independent Voice. Beide namen voor dit verschijnsel worden gebruikt, en ze refereren aan de stemvoortbrengende verschijnselen van een intelligentie die volledig los staat van een ziel in een lichaam.

De Direct Voice is de hoogste paranormale vorm tot nu toe ontdekt en naast de mooiste ook de meest overtuigende. Alle andere ontdekkingen van de mensheid verdwijnen in een soort betekenisloosheid wanneer ze vergeleken worden met deze grote ontdekking, de ontdekking van directe communicatiemethode tussen ons en de overledenen, niet door middel van kloppen en tikken, maar door de meest intieme vorm van communiceren: de menselijke stem.

Andere paranormale vormen kunnen gesimuleerd worden door een frauduleus medium, maar de Direct Voice kan dat – onder de meest gunstige omstandigheden – niet. Vaak heb ik, en anderen met mij,

twee en soms drie verschillende stemmen met verschillende toonhoogten en eigenheid gehoord, die tegelijkertijd tegen de aanwezigen spraken, over verschillende onderwerpen, alleen bekend bij de persoon tegen wie het was gericht terwijl het medium over een ander onderwerp sprak tegen iemand die naast hem zat. Als ik mijn oor dicht bij de mond van het medium legde kwam er geen woord over zijn lippen.

Van voorbeelden die ik zal geven, kunnen telepathie, cryptaesthesia en andere verklaringen die door sommigen werden gegeven om mee te tellen als paranormale verschijnselen, doorgestreept worden.

Een duidelijk punt ligt bij de ondervrager en ik ken niemand die het voorrecht heeft gehad om onder de meest gunstige omstandigheden de Direct Voice te horen en daarbij tot geen andere conclusie is gekomen dan dat de stemmen komen van diegenen die eens hier op aarde leefden, dat diegenen over de grens van de dood zijn gegaan en ons nu komen vertellen dat – werkelijk – dood niet bestaat maar een voller leven in constante ontwikkeling en vooruitgang in een etherische wereld, die is vervlochten met onze wereld.

Concluderend wil ik met alle kracht die tot mijn beschikking staat graag zeggen dat het leven doorgaat, dat niets verloren is en dat leven geen uitzonderlijk iets is. Communicatie tussen diegenen die nu in een lichaam van vlees en bloed leven en diegenen die hun stoffelijke vorm hebben achtergelaten is niet alleen mogelijk maar vindt onder de meest geschikte omstandigheden ook plaats.

Mijn uitkomsten zijn bereikt door deze omstandigheden te creëren, omstandigheden die het mogelijk hebben gemaakt voor degenen zonder lichaam te blijven praten met degenen met een lichaam. Het is mijn voorrecht geweest op zeer veel gelegenheden te praten en van gedachten te wisselen met diegenen die naar een rijker leven zijn gegaan, of om hen te horen praten met diegenen die op dat moment bij mij in de buurt waren. Ik heb honderden verschillende stemmen

gehoord, ik heb honderden feitelijkheden gekregen om te bewijzen dat diegenen die spraken, ook werkelijk waren die ze beweerden te zijn.

Van deze gesprekken heb ik heel veel geleerd, niet alleen over het voortbestaan van het leven, maar ook over de omstandigheden van de etherische wereld om en rond ons, en over de methodes die worden gebruikt om te communiceren. Veel van wat mij is verteld kon ik niet bevatten of begrijpen, en zelfs na lang en toegewijd nadenken gedurende 12 jaar, voel ik meer dan ooit de diepgang van dit alles.

Voordat ik echter mijn verslag uitbreng van sommige van deze gesprekken, laat me u stap voor stap begeleiden, omdat de juiste manier van begrijpen van het onderwerp alleen kan gebeuren door de eerste stap heel secuur te zetten voordat we naar de volgende stap gaan.

De eerste stap is aandacht voor dat weinig begrepen maar enorm belangrijke iets, bij wetenschappers bekend als Ether, waarvan geloofd wordt dat het Het Heelal vult, de overbrenger van licht is, evenals de overbrenger van alle geluiden die van onze draadloze overbrenger komen. Tot dat we iets begrijpen van dit onzichtbare maar erg werkelijke 'iets en hoe beperkt onze normale zintuigen zijn, tot die tijd heeft het geen zin om ook maar te proberen een intellectualistisch begrip te krijgen van de verschijnselen die in de séance kamer plaatsvinden. Dus, mijn volgende hoofdstuk moet worden beschouwd als een verdere introductie tot het besproken onderwerp.

II Het universum van de hemel

“De onmetelijke interplanetaire en interstellaire gebieden zullen niet langer als verlaten stelsels in het universum worden gezien... We zullen erachter komen dat ze allang gevuld zijn met deze prachtige stof; zo vol dat geen enkele menselijke mogendheid het uit het kleinste deel van de ruimte kan weghalen, noch een barst kan veroorzaken, in de oneindige voortgang.”

Clerk Maxwell

“Realiteit is iets waar iedereen happig op is om er iets van te weten. Niemand wil misleid worden; iedereen heeft een gretigheid naar vertrouwenwekkende informatie als het gaat om informatie die voortkomt uit de materiële en uit de spirituele wereld, die samen – zo schijnt het – het Universum vertegenwoordigen. De hemel van de ruimte is de brug. In de materiële wereld is het de gefundeerde, substantiële realiteit. In de geestenwereld zijn de bestaanswerkelijkheden anders en veel hoger; maar nog steeds wordt er gebruik gemaakt van de Hemel, op een manier waar wij slechts naar kunnen gissen.”

Lodge

We leven en bewegen en zijn in een fysieke wereld die bestaat uit trillingen en substanties met bepaalde vaste beperkingen, waar we de naam ‘materie’ aan geven. We zijn er in geboren en we accepteren het alsof het alles omvattend is.

Maar hoe verschillend zijn de dingen van wat ze lijken. Onze ideeën van de fysieke dingen om ons heen veranderen als we ouder worden. Iedere generatie denkt dat het ultieme in kennis is bereikt, terwijl geschiedenis alleen maar het verhaal van de ontwikkeling van de menselijke geest, gerelateerd aan zijn omgeving is. In geen enkel stadium

kan gezegd worden dat het totaal van de menselijke kennis is bereikt.

De ene ontdekking wordt gevolgd door een andere, en elke keer wordt er gedacht dat er verder in het heelal geen geheimen te ontvouwen zijn voor de mensheid, dat de menselijke onderzoeken eindelijk hun limiet hebben bereikt. Dan komt er weer een of ander nieuw idee naar voren, gebaseerd op meer ontwikkelde kennis, ietwat timide in het begin, wat eerst smalend wordt bekeken, vervolgens overwogen, en uiteindelijk wordt aangenomen.

Dus het leven heeft zich – mentaal – ontwikkeld van een primitief stadium naar de dag van vandaag. In elk stadium heeft het verstand de gelegenheid gehad om meer te begrijpen van de omgeving. In het allereerste begin van het leven was de zee met zijn onmiddellijke nabijheid waar het even in rond dobberde: haar universum, haar òl. Dat vertegenwoordigde alles wat kon worden begrepen door het verstand van het prehistorische leven. Met langzame, onzekere stappen ontwikkelden zowel geest als lichaam zich, van vis tot reptiel, en zo verder, tot het wezen dat wij mens noemen, zich aankondigde. Deze creatie, die zowel zijn verstand als zijn spieren ontwikkelde, werd in die tijd de dominante macht op aarde. Zijn ontwikkeling schreed voort met langzame, pijnlijke tred. Veel van zijn vergissingen en fouten had hij zich herinnerd, het meeste van wat hij verworven had aan kennis, is hij niet vergeten, en op de dag van vandaag treft hij zichzelf aan, geestelijk en lichamelijk meer ontwikkeld dan ooit tevoren.

We hebben zeker de wegen gevonden om de fysieke materie tot op grote hoogte te beheersen, meer dan ooit, maar de vraag rijst nu, of dit wapenfeit, deze prestatie, het doel van de mensheid is? We begrijpen nu de wetten en de functies, maar is dit het einde van menselijke inspanningen? Terwijl wij dachten dat dit inderdaad het geval was kwam er een nieuwe ontdekking. Er wordt nu verteld dat we, net zoals onze voorvaders het mis hadden in hun sterrenkunde

en hun denkbeelden moesten bijstellen, ook onze ideeën over fysieke zaken moeten bijstellen, terwijl we dachten dat we het allemaal wisten en begrepen.

Materie die er zo compact en vast uitziet, is in werkelijkheid niet zo compact en vast. Bijvoorbeeld als we naar een tafel of een stoel kijken, zien we trillingen van een aantal elektronen, dat op hoge snelheid ronddraait rond een centrum dat 'nucleus' genoemd wordt. Materie is gemaakt van atomen en deze atomen zijn op hun beurt samengesteld uit elektronen en protonen. De substantie van een atoom is afhankelijk van het aantal elektronen maar de massa wordt bepaald door het aantal protonen (en neutronen, noot vert.). In elk element wordt de elektronenconfiguratie bepaald door het atoomnummer. Daarbij zijn er ook elektronen geconcentreerd rondom de kern die gelijk zijn aan het supplement van het massagetal. Deze lopen de kans om te veranderen in verschillende isotopen.*. (Als er 1 neutron wegvalt of bijkomt, ontstaat er lading. Noot vert.)

Het atoomnummer van ijzer is 26, terwijl het massagetal ergens rond 56 is. Daarom zitten er in ijzer altijd 26 beweeglijke protonen en komen er dus 30 neutronen bij, terwijl er in sommige isotopen misschien 31 zitten en in andere 29.

Dientengevolge, wanneer we het voorgaande bekijken weten we, voelen we dat er iets is dat wij de naam 'ijzer' hebben gegeven. Of, om het correct te zeggen, als ons oog beïnvloed wordt door de etherische trillingen die geproduceerd worden door de ijzerelektronen dan creëren wij mentaal gezien, het beeld van ijzer.

Onze tastzin wordt net zo beïnvloed door de trillingen die deze elektronen produceren en ze geven ons de beleving van koud en warm,

**Isotopen: één van twee of meer elementaire deeltjes – of atomen daarvan – met identieke chemische eigenschappen maar met verschillend massagetal.*

maar het aantal protonen geven ons de massa aan. Sir Oliver Lodge beschrijft het in *ETHER AND REALITY*, als volgt:

“We kunnen nu kort samenvatten wat we weten. De twee tegenovergesteld geladen delen, de negatieve en de positieve, worden respectievelijk elektron en proton genoemd. Ze zijn beiden buitengewoon klein: en er zit een betekenis in het opmeten van hun grootte. Ze zijn veel kleiner dan atomen, onvergelykbaar veel kleiner, de kleinste dingen die bestaan: zelfs als er honderd of duizend in een atoom zouden gaan, zou het er nog steeds niet vol zijn, er zou nog meer dan voldoende ruimte zijn.

Verskillende atomen, zoals nu bekend is, zijn samengesteld uit verschillende elektronen, en die vormen met hun verschillende aantallen en samenstellingen, de verschillende scheikundige stoffen. De atomen van alle scheikundige elementen zijn opgebouwd uit elektronen en protonen en uit niets anders...”.

“Vanuit dit oogpunt kan het bestaan van een elektron gemakkelijk begrepen worden. Kan het bestaan van een proton ook zo worden begrepen? Nee; nu stuiten we op een moeilijkheid. Het proton is massiever dan uitgelegd kan worden en waarom het massiever is, daar kunnen we slechts naar gissen: sterker nog, we kunnen amper gissen, maar dit is niet erg bevredigend. Dit blijft op het moment een opmerkelijke puzzel; in deze kwestie hebben wij ons nog nauwelijks verdiept. Eén vermoeden is dat het elektron hol als een luchtbel is, dat het een elektrisch veld om zich heen heeft dat er voor zorgt dat bel groter wordt maar dat het in evenwicht en hetzelfde formaat wordt gehouden door de etherische druk. Met dit uitgangspunt zit er geen substantie van binnen. Op zichzelf is een dergelijk elektron niet substantieel of massief, de zichtbare massa is te zien door het elektrisch geladen veld en anders niet. Terwijl de binnenkant van een proton niet hol maar gevuld kan zijn met een extra ether, wat bij het elektron is weggehaald toen het in het proton werd gepropt. Zo kun-

nen we die grote omvangrijkheid, of gewicht zoals wij dat noemen, uitleggen.

Een proton is meer dan duizend keer zwaarder dan een elektron, ongeveer 1840 keer zwaarder bij wat nauwkeuriger metingen; en wat atoommassa wordt genoemd, of de massa van een atoom, hangt bijna helemaal af van de massa van het proton.

Het waterstofatoom bevat er slechts 1, het heliumatoom bevat er 4 en het lithumiumatoom 7, het zuurstofatoom 16 en ga zo maar door – en volgens de lijst van massagetallen (atoomgewicht) al heel lang in de scheikunde bekend, is uranium het zwaarst; het bevat 238 protonen. De massagetallen zijn een feit; het aantal protonen in een specifiek atoom is dat bijna ook. Wat niet bekend is, is waarom het proton zo veel weegt en het elektron zo weinig. In elk ander opzicht lijken de twee ladingen gelijk en tegengesteld: in elektrisch opzicht zijn ze gelijk en tegengesteld...

“Het is veilig als we zeggen dat het massagetal van de protonen afhangt, van de positieve deeltjes die de kern van het atoom gaan vormen, terwijl de chemische eigenschappen van het atoom afhangen van de elektronen die rond de kern draaien. Deze elektronen zijn actief en krachtig en brengen opmerkelijke resultaten voort; ze typeren het atoom door zijn kleurenspectrum; ze geven hem zijn chemische eigenschappen; maar ze voegen nauwelijks gewicht toe. Het is een bijzondere gang van zaken maar tot nu toe zijn de bewijsstukken van nut.”

Fysieke materie is in werkelijkheid een open netwerk van elektronen en protonen, en de afstand tussen de elektronen en protonen in elk afzonderlijk atoom is vergeleken met zijn grootte, gigantisch. Als we de kern de zelfde positie toedichten in een atoom als de zon in ons zonnestelsel, dan is de relatieve afstand van de onderlinge elektronen

en protonen net zo groot als de afstand van de planeten ten opzicht van elkaar en de zon. Als wij de grootte van een kerktoeren nemen voor een atoom, dan zou een speldenprik de grootte van een elektron zijn, waaruit het atoom is samengesteld. Deze elektronen en protonen bewegen met een enorme snelheid, liggen ver uit elkaar en worden onderling verbonden door deze onzichtbare ether wat de grootste plek in het atoom inneemt. Zodoende is materie gemaakt van miniem kleine elektrische ladingen, beiden zowel positief als negatief, die niet lukraak maar vrijelijk en gestructureerd bewegen, en verbonden worden door de onzichtbare ether, waarvan nu wordt gedacht dat het de basissubstantie van het universum is.

Wat weten we dan wel van deze onzichtbare ether? We stellen ons voor dat het de ruimte vult, ook al kunnen we de ruimte niet vastpakken en de reikwijdte ervan niet bevatten. We weten echter dat de ethergolven met een snelheid van 186.000 mijl per seconde door het hemelruim kunnen golven en dat we die rimpelingen, of golven, licht noemen. Onder bepaalde omstandigheden kan de trillingsenergie van deze golven vertaald worden naar gelijkwaardige energie, warmte en elektriciteit. Ook al kunnen we de ether niet zien, we vermoeden dat een dergelijke substantie bestaat want warmte, licht en elektriciteit reizen in een niet mis te verstaan tempo door het hemelruim en daarvoor moet er een medium zijn waar ze door heen kunnen golven. Daarom pleiten onze scheikundigen er nu voor dat ether een praktische hypothese is, een steekhoudende vooronderstelling.

Ether is nimmer gezien noch gewogen als een werkelijke substantie, er zijn echter een aantal aarzelende conclusies getrokken wat betreft karakter en eigenschappen. Het vult de hele ruimte, het is vijfhonderd graden kouder dan de aardse temperaturen, het bevat traagheid en stuwkracht, het oefent druk uit, het heeft een dichtheid en een elasticiteit, en een eindeloze, kronkelende beweging. Latere experimenten met deze prachtige stof, kunnen deze opvattingen weer

wijzigen. We kunnen deze stof evenmin zien, horen, ruiken als voelen en als het in een trillingsgebied komt, kan het energie als warmte, licht en elektriciteit door een ruimte transporteren, waardoor dit bij ons in ons bewustzijn terecht komt.

Nog niet zo lang geleden hebben wij ontdekt hoe we deze golven in woorden en muziek kunnen omzetten. Deze rimpelende, golvende materie staat nooit stil, beweegt altijd. Ook al is het nooit gezien noch gevoeld, als het er niet zou zijn geweest, zouden wij blind en koud zijn, want dan zou er geen medium zijn om de golven te transporteren die trillingen aan onze ogen geven, en aan onze huid.

Deze verbazingwekkende substantie is het medium tussen materiële zaken en onze zintuigen, maar nu gaan we materie beschouwen als ether in een bepaalde vaste vibratie. De elektronen in de atomen zijn onderdelen van negatieve elektriciteit en de protonen zijn van nature beslist elektrisch geladen. Beide zijn etherisch en stof is alleen onder bepaalde omstandigheden ether.

Alle ether is in potentie stof en alle stof in potentie ether. Fysieke materie die onze zintuigen bereikt, is alleen dát deel van de ether, wat binnen bepaalde, vaste grenzen trilt. In dit boek maak ik een verschil tussen de twee substanties; fysieke materie aan de ene kant, die we kunnen voelen en deze etherische substantie aan de andere kant, die buiten onze zintuiglijke waarnemingen valt. Maar al valt het buiten onze waarnemingen, het hoeft ons begrip niet te boven gaan, althans tot op zekere hoogte niet. In feite heeft ons begrip hiervan zich de afgelopen jaren zo goed ontwikkeld dat de tendens van de hedendaagse natuurwetenschap gebaseerd is op het standpunt dat niet fysieke maar etherische substantie de basisstructuur is van het universum.

De ether van de ruimte kan nu worden gezien als de grote verbinding tussen de stoffelijke wereld en dat wat we etherisch noemen, aangezien het een materie is die bekend is in beide werelden. Beide zijn gevat in deze substantie, beide zijn er deel van, en beide zijn ervan gemaakt. De twee werelden zijn onderdeel van hetzelfde

universum, en in beide wordt het leven erdoor bepaald.

Hier, in deze stoffelijke wereld waar wij functioneren, zijn we ons alleen bewust van een lage trillingsgraad terwijl in de etherische wereld, waarin ook leven is, het bewustzijn aangesproken wordt door een hogere trillingsgraad. De ether betekent net zo veel voor het leven in het universum als voor ons.

Voor dit andere leven is zijn/haar omgeving net zo werkelijk als de onze voor ons. Leven functioneert in ether, en het kan dat net zo goed doen als het omgeven is door materie, als wanneer het vrij van materie is; in feite kan een rijker, groter leven worden voorgesteld als het fysieke lichaam is afgelegd.

Als we verder zijn in dit boek zullen deze inzichten meer worden begrepen omdat door mijn gesprekken met diegenen die in dit andere leven zijn, gelezen kan worden dat, zoals zij het mij vertellen de etherische wereld net zo werkelijk, tastbaar, en mooi is, zelfs mooier dan de stoffelijke wereld die ons beperkte waarnemingsvermogen aanspreekt.

Alleen de onnozele zal bevestigen dat datgene wat we zintuiglijk waarnemen werkelijk is, dat er buiten deze waarnemingen niets anders bestaat. Ons gebied van voelen, zien, horen, ruiken en aanraken is tot op grote hoogte beperkt. We weten dat het spectrum van de spectroscop de zeer beperkte grenzen van ons gewone zicht bewijst, dat verdere trillingsgebieden van wat kleur is, als we ze kunnen zien, naar beide zijden is uitgebreid.

Er is gezegd dat de afstand tussen de waarneembare en niet waarneembare trillingen nog kleiner is dan een centimeter die wordt vergeleken met een kilometer. Het is duidelijk dat er een enorm gebied rondom en door onze stoffelijke wereld heen ligt, voor ander leven dan het onze. Een gebied dat buiten het bereik van onze normale zintuiglijke waarnemingen ligt.

Totdat wij goed snappen dat onze zintuigen hier alleen reageren op een zeer beperkte trillingsfrequentie die we de term fysieke materie

geven en dat er buiten dit, een universum vol leven is wat reageert op een hogere trillingsfrequentie die voor ons onwettelijk is maar voor hen werkelijker dan onze fysieke trillingen, kunnen we de rijkdom van de bovennatuurlijke verschijnselen die zich door mediumschap ontwikkelen, niet begrijpen of vastpakken.

Mijn hele leven hebben deze diepere zaken van leven en dood mij geïnteresseerd. Ik weet nog dat ik van school kwam en langs een paard liep waar een dood veulen naast lag. Ik vroeg me toen af, zoals ik daarna veel heb gedaan, wat er nou was gebeurd dat er de ene dag een bewegend object was, en de volgende dag was het bewegingloos en stil.

Deze gedachten komen van tijd tot tijd bij iedereen wel op en er kan worden doorgedacht over het hele gamma van levende dingen. Hoe komt het dat de ene boom vol bloesem en blaadjes is, terwijl een andere in stukken breekt als je hem aanraakt en verpulvert? Die 'dood' wordt genoemd? Er moet iets zijn dat wij het predikaat 'leven' geven, wat in de levende organismen aanwezig is en afwezig bij dode organismen. Dat 'iets' heeft de kracht om materie vorm en uitdrukking te geven. En als dat iets afwezig is verdwijnen vorm en uitdrukking en de materie die eerst levendig was, gaat terug naar de vorm als deel van de aarde.

Het is dus duidelijk dat er iets is dat wij niet kunnen zien of vastpakken, maar toch echt en krachtig is, wat de gave heeft om een vorm te geven aan iets wat uit levenloze aarde komt. Ik zeg dat het krachtig moet zijn want het is in staat om materie overeind te zetten en te houden ondanks de zwaartekracht. Terwijl als dat iets uit de materie gaat, de zwaartekracht opnieuw zijn effect op de substantie heeft en de natuurwetten weer gelden.

Een mens, een boom, een dier, alles kan rechtop staan als het doordrongen is van deze levenskracht, maar als deze er niet is, vallen ze op de grond.

Leven is daarom een georganiseerde kracht die de tendens

van materie om zichzelf te ontregelen ongedaan kan maken. Leven is een vormende, intelligente kracht die in materie gaat en het ordent, terwijl materie zonder die kracht/leven traag is en gespeend van persoonlijkheid. Daarom kan leven niet méér een deel van materie zijn dan de pottenbakker is van de klei die hij gebruikt in de mal, en behalve dit heeft het een persoonlijkheid.

Ieder levend ding heeft persoonlijkheid, want elk levend ding verschilt van een ander levend ding. Deze levenskracht heeft, in dit hele proces om iets trachten te bewijzen, krachten die verder gaan dan de krachten die aan materie worden toegeschreven. Het is krachtiger dan materie, het kan materie regelen, en is daardoor een denkend iets.

Naast dat, het heeft individualiteit. Dus kunnen we veilig weer een stap vooruit gaan en zeggen dat deze regelende kracht door het 'verstand' wordt beïnvloed en dat dit wat we 'verstand/geest' noemen, die levende, actieve, dominerende, heersende kracht in het universum moet zijn. De geest beheerst leven en leven beheerst materie.

Daarom kan dood beschreven worden als een scheiding van de verbinding van het verstand/de geest met materie en het zou onlogisch zijn om de conclusie te trekken dat het verstand en zijn voertuig – het etherische lichaam – die een zodanige macht hebben over materie, ophouden te bestaan als we die regelende krachten niet meer zien. Ook al zien we het verstand niet aan het werk, het is logisch en redelijk om aan te nemen dat het op een andere plek doorgaat met het beheersen van de etherische substantie. We weten dat materie veranderd kan worden, maar nooit vernietigd. Dus is het veilig om aan te nemen dat wat materie kan besturen, evengoed niet kan worden vernietigd.

Dit algemene argument zal ons nooit, als we niet onmiddellijk bewijs zouden hebben, naar iets tastbaars leiden. We zouden het misschien altijd wel goed hebben door er vanuit te gaan dat het verstand en zijn uitdrukking, leven, onverwoestbaar is.

Maar als de bovennatuurlijke verschijnselen ons niet te hulp waren geschoten zouden we pas halverwege ons einddoel zijn. Het einddoel echter, is nu bereikt, en het pad is voor het menselijke verstand geplaveid, om de hele weg verder af te leggen. Logischerwijs is het een redelijke aanname dat het verstand – los van de verbinding met materie -na de dood doorgaat met bestaan maar nu hebben we van de occulte wetenschap het bewijs dat dit inderdaad gebeurt en dat het etherische lichaam wat doorgaat, het enige werkelijke lichaam is wat het fysieke lichaam bij elkaar houdt gedurende het leven op aarde.

Mij is verteld dat sterven net zo gemakkelijk en simpel is als gaan slapen en dan wakker worden. Ons etherische lichaam glipt uit het fysieke lichaam, neemt de geest mee en we worden in een nieuwe omgeving wakker, waar we onze vrienden en familie aantreffen die ons helpen en leren hoe in het nieuwe leven te leven.

Dood is simpelweg de scheiding van het etherische lichaam, of structuur, en het fysieke lichaam. Het fysieke lichaam wordt begraven en het etherische lichaam wat door de geest wordt gecontroleerd, gaat door met functioneren in de etherische wereld.

Deze wereld kan door ons niet op waarde geschat worden zolang wij in een fysiek lichaam zitten. Ons bereik van zien en voelen is te beperkt om deze verfijnde vibraties bewust te ervaren.

Daarom staat individu los van fysieke materie en denken wij los van het fysieke omdat dezelfde geest, die in verbinding met het fysieke lichaam staat, ook functioneert met het duplicaat etherische lichaam. Daarom blijven wij in de etherische wereld bestaan als gescheiden denkende individuen zoals wij nu ook doen, maar in een andere omgeving. Met dezelfde capaciteit om onze gedachten hier uit te breiden, ontwikkelen onze hersens zich daar, en zullen waarschijnlijk sneller ontwikkelen zonder de fysieke materie.

Uit de gesprekken die ik heb gehad met overledenen, zal het duidelijk worden dat onze etherische lichamen gelijk zijn aan onze huidige lichamen, en dat is de logische conclusie als we toegeven

wat eerder is gezegd, namelijk dat het etherische de fysieke stukken bij elkaar houdt. Dit etherische lichaam heeft gewicht zowel als vorm, maar gewicht is alleen maar een gradatie. In de etherische wereld moet gewicht, wat in onze wereld door zwaartekracht wordt bepaald, worden bepaald door een andere, soortgelijke kracht.

We zullen daarom dan hetzelfde gewicht, dezelfde vorm, individualiteit en verstand hebben als we nu hebben, maar hoe staat het met de omgeving? Voor wat dit aangaat kunnen we aannemen wat ons is verteld in de gesprekken met de etherische wereld want we kunnen bepaalde logische gevolgtrekkingen maken die gebaseerd zijn op onze fysieke omgeving. We zijn geïnformeerd dat de etherische wereld gelijk is aan deze wereld.

Onze wereld is samengesteld uit individuen en andere levende dingen die levend gemaakt worden door een kracht die we leven noemen, gecontroleerd door het verstand. Het is daarom niet onredelijk om te concluderen dat deze kracht gecombineerd met het verstand dat de kracht heeft om materie te laten bewegen en iets te maken wat wij kunnen gewaarworden in de fysieke wereld, dezelfde kracht heeft om etherische materie te beïnvloeden om bomen te maken, dieren en andere levende vormen, gelijk aan alles wat we in de fysieke wereld hebben.

Daarom is het ook niet onredelijk om te geloven dat de etherische wereld bomen heeft, dieren en bloemen, voor dezelfde doeleinden en intenties gelijk aan deze wereld. En als we de verandering doormaken die wij doodgaan noemen, dan zullen we ons terug vinden in een wereld die erg op de onze lijkt behalve dat we niet omringd zijn door fysieke materie. Dus zal ons verstand actiever zijn, en onze gedachten en bewegingen sneller.

Ik heb in dit hoofdstuk geprobeerd om de lezer één stap verder vooruit te brengen. In volgende hoofdstukken wordt er veel gerefereerd aan trillingen. Een algemeen weten dat het universum niets meer of minder is dan ether in verschillende stadia van trilling is es-

sentieel, als we de nieuwe wereld willen begrijpen waarover ik graag wil vertellen. Totdat ik in staat was om te begrijpen dat we in deze fysieke wereld ether alleen voelen als het een bepaalde constante trillingsfrequentie heeft en dat deze oneindig klein is vergeleken met de andere trillingen, kon ik de mogelijkheid van een andere wereld met leven en vorm en verschijning rondom en door onze wereld heen, niet bevatten. Als we onze eigen beperkingen leren kennen, kunnen we ruimte in onze geest krijgen voor iets groter, wat voorbij onze grenzen, die gemaakt zijn door onze eigen beperkende fysieke zintuiglijke organen, gaat.

Rondom ons en tussen ons door, in deze fysieke wereld doordringend, is een andere wereld waar we naar toe gaan als we dood gaan. Deze is me beschreven door degenen die zijn overleden en van daaruit met mij spraken, in een taal die alleen geschikt is voor ons beperkte verstand. Toen ik vroeg hoe ik dat het beste aan anderen zou kunnen uitleggen, werd me verteld het te beschrijven als een etherische zee waarin het individuele bewegen nog sneller en gemakkelijker gaat dan het bewegen van een vis in het water. Laat me als voorbeeld de zee nemen, waar sponzen in rondrijven die helemaal vol water zijn. Om deze sponzen heen is een stof wat leven draagt, en zo kan de etherische wereld vergeleken worden met water dat de aarde omgeeft.

Met dit verschil dat de spons slechts een klein beetje water absorbeert terwijl de etherische wereld niet alleen aan de buitenkant van de aarde is, maar ook aan de binnenkant. Doordringen, dat is het enige woord wat we kunnen gebruiken om iets werkelijks wat in iets anders werkelijks is, te omschrijven. En wij zullen op een dag op het oppervlak van deze etherische wereld leven.

Wij zijn zo gemaakt dat als we in het fysieke lichaam zijn, we in harmonie zijn met onze fysieke omgeving. Bij het sterven verlaten we ons fysieke lichaam en functioneren in ons etherische lichaam. We gaan naar de nieuwe omgeving die rondom ons is, een omgeving

die leven draagt net zoals water leven draagt.

Op aarde zijn we nu net zozeer in deze etherzee als wij altijd zullen zijn, ook al weten we dat nu niet. Het verschil dat sterven maakt is niet zozeer een verandering van omgeving alswel een verandering van begrip.

Nu begrijpen wij alleen het fysieke maar dan zullen we het etherische gaan begrijpen. Alleen wanneer we dat wensen zullen we weer in aanraking komen met het fysieke aangezien het fysieke deel uitmaakt van fysieke materie en het etherische van etherische materie. Het enige verschil is dat degenen uit de etherische wereld bij ons op wilskracht kunnen terugkomen, ons zien en ons en onze omgeving begrijpen.

Alles wat wij kunnen doen is luisteren naar wat er wordt verteld en ons een voorstelling proberen te maken. We zijn hier op aarde als blinden, want wij kunnen de mannen en vrouwen uit de etherische wereld niet zien maar we kunnen omstandigheden creëren die ons in staat stellen om hen te horen. En van wat ons wordt verteld kunnen wij zo goed mogelijk een voorstelling proberen te maken.

Mij is door hen verteld dat onze grootste denkers geen idee hebben van de eigenschappen waaruit het Universum is opgebouwd. Veel van onze leiders, met hun hedendaagse denkwijze die het mediumschap en de séances negeert, missen een grote kans om te leren. De orthodoxe denkwijze omvat de mening dat het heelal geen ander leven bevat. Ik zeg dat dat niet zo is en dat de ruimte leven, vorm en kenmerken heeft want dat is mij verteld door degenen die daar leven en ongetwijfeld weten zij meer van hun land dan wij.

Om te weigeren om stellingen van de occulte wetenschap te onderzoeken en onderricht te krijgen van diegenen die meer kennis en intelligentie hebben dan wij, alleen omdat de verschijnselen het tegenovergestelde zijn van wat wij dachten dat ze zouden moeten zijn, is blinde dwaasheid die te wijten is aan onwetendheid en vooroordelen.

III Geest en materie

“Wat het ook mag zijn dat denkt, begrijpt, een wil heeft, handelt, het is iets hemels en goddelijks.”

Cicero

Vandaag de dag, kunnen we het universum bevatten zoals nooit tevoren. Nu kan er redelijkerwijs verondersteld worden dat het geen begin had en dat er geen eind zal zijn. Dat het universum als het wordt herleid naar realiteit, beweging is waarvan de snelheid van het licht de enige absolute snelheid is die we kennen, dat alle andere snelheden relatief zijn.

Om te beweren dat het universum slechts beweging is en verder niets lijkt de realiteit te degraderen tot een absurditeit, dus laat het me als volgt toelichten. Het universum is gemaakt van verscheidene gradaties van beweging, sommige trekken ons, fysieke wezens, aan en worden fysieke materie genoemd, terwijl er veel is dat langs ons heen gaat en niet appelleert aan onze zintuigen. Er moet constant een verandering gaande zijn in dit onmetelijke gebied, waar fysieke materie zichzelf verlicht naar niet-fysieke materie, als we het woord materie gebruiken voor het effect dat deze beweging op de geest heeft, op het denken heeft.

Diegenen die tegen het universum aankijken alsof het slechts van fysieke materie is gemaakt en niets anders, kunnen het standpunt innemen dat het uitgeput raakt, afzwakt en uiteindelijk zal ophouden te bestaan. Dat is echter een te beperkt beeld. Vanuit mijn bovennatuurlijke ervaringen geef ik er de voorkeur aan om fysieke materie als alleen maar een deel van het universum te beschouwen en dat het, net als bijvoorbeeld de zon, zichzelf langzaam uit beeld ‘verspreid’, zodat andere werelden zichzelf vormgeven door het vertragen van de beweging. Zodoende worden nieuwe fysieke werelden geleidelijk

aan zichtbaar voor het fysieke oog. Het universum is constant aan het veranderen, fysieke werelden, zoals diffuse, lichtende nevels, die langzaam worden geboren, om uiteindelijk door ons fysieke mensen, met het blote oog, te kunnen worden gezien, terwijl andere zoals de zon, teruggaan naar de substantie waar ze vandaan komen.

Het is erg moeilijk om een onderwerp te bespreken dat zichzelf in beweging verandert, iets wat zo ongrijpbaar is, maar materie is beweging en beweging is materie.

Materie is het universum, het stelt het universum samen, het is overal, er is geen enkele plek waar het niet is. Het heeft nooit een begin gehad en het zal nooit eindigen. Het is in een permanente beweging die zich richting ons uitvouwt of zich van ons afwentelt. Een leeg heelal bestaat niet.

Deze materie, die in een bepaalde beweging, onze aandacht krijgt als zijnde fysieke materie, en in een andere hoedanigheid diegenen in de etherische wereld aantrekt, trekt ons alleen in fysieke vorm aan. Dientengevolge hebben zij hun tastbare wereld waarin dingen leven en groeien, zoals wij de onze hebben.

Hoe veel verschillende werelden of leefplekken er kunnen zijn, hangt van onze geest af, ons brein, verstand, onze gedachten. Zonder geest is er niets en alleen wanneer het verstand er is, is er enige gewaarwording van materie, fysiek of etherisch. Daarom zou het logisch zijn te beweren dat waar geen verstand is er geen materie is, dat het universum gereduceerd kan worden tot dat ene, dat wij Geest noemen.

Maar kunnen wij 'verstand' begrijpen zonder ergens door beïnvloed te worden? We onderkennen het verstand alleen wanneer het handelt in overeenkomst met materie, dus geest en materie, hoewel verschillend – de ene actief, de ander passief – moeten dus bij elkaar aansluiten. De naam die we geven aan de substantie die het universum samenstelt, namelijk Materie, moet daarom deze actieve en passieve toestand omvatten; het moet in wezen dualistisch zijn, want

de ene zonder de andere is onmogelijk om voor te stellen.

Dus, geest en materie zijn zodanig met elkaar verbonden en aan de een te denken zonder de andere is onmogelijk. Het verstand, de geest, datgene wat materie onderkent en kan beïnvloeden is de dominante kracht of beweging in het Universum.

Ik ben gedwongen de woorden Kracht en Beweging te gebruiken, daar ik geen andere woorden kan vinden. Verstand, geest, is net zo een deel van het Universum als fysieke en etherische zaken zijn; het zou geen begin noch einde hebben; zijn domein is de kwaliteit van het ontwikkelen en vergroten van het Denken, of, anders gezegd, het heeft de kwaliteit om geziene en gefantaseerde beelden te vormen en om beweging te veroorzaken.

Wij ervaren 'geest' in relatie tot fysieke materie en u zal, naarmate u in dit boek vordert, ook het verband aangetoond worden met etherische materie Maar wat de geschiedenis hiervan is? Wie zal het zeggen? Ongetwijfeld ervaren wij de geest alleen maar in een beperkte vorm en wat hij in het verleden of elders buiten ons gezichtsveld heeft aangetoond, daarover kan niemand iets zeggen.

Beweging wijst op geest. Is daarom alle beweging die onze aandacht trekt en waar we de naam materie aan geven, geregeerd door het door de geest? Waar begint het koninkrijk van ons geestesvermogen? Heeft een steen gedachten? Onze natuurkundigen vertellen ons dat een steen in een permanente staat van beweging is, elektronen en protonen in een snelle, geordende vibratie.

Als de steen verstand bevat of er door wordt beïnvloed moet dat verstand in de meest ruwe en minst ontwikkelde vorm zijn, maar we zouden dom zijn om die suggestie uit te bannen. Wat een steen een steen maakt, kan ongetwijfeld een habitat van het verstand worden want door regen en bevroering wordt het langzaam aarde, het produceert gras, koeien eten dat, het wordt melk, wat lichamen maakt, die door geest/denken worden aangestuurd. Daarom kunnen we niet dogmatisch zijn over waar de geest is, of waar het niet is, hoewel we ons

in veilig vaarwater bevinden als we voorlopig accepteren dat waar groei en ontwikkeling zijn, daar ook een geest is.

Wanneer we derhalve om ons heen kijken zien we de geest in alle stadia van ontwikkeling, in de meest bescheiden schimmelvorming tot in de geest die de hand bestuurde die de mooiste tragedie ooit – King Lear - heeft geschreven.

We beginnen net een beetje het werkelijke universum te onderscheiden en hoe het is samengesteld, en de koning van dit onbepaalde gebied, namelijk de geest, begint net een beetje te worden gewaardeerd.

Het is waar dat de zoektocht naar het ultieme, door de mensheid lang en onderbroken is geweest. Velen hebben zijpaden bewandeld en fouten gemaakt voordat er bij de hedendaagse veronderstellingen werd aangekomen; maar deze speculaties maken ook veel goed hoewel het niet verstandig is om zonder verdere kennis, te veel en te snel door te duwen.

Als het etherische universum meer en meer voor ons wordt onthuld, zullen we beter in staat zijn om het universum meer als een geheel vast te grijpen, en er niet alleen naar te kijken vanuit het fysieke standpunt. Deze beperkte kijk op zaken zal nooit het universum kunnen verklaren; tijd en ruimte zullen ons eeuwig boven onze pet blijven gaan, en alleen door het etherische en het verstand aan elkaar te koppelen, zal het Raadsel van het Universum kunnen worden uitgelegd. Sir James Jeans merkt, in *THE MYSTERIOUS UNIVERSE* op dat *“De geest, het verstand, komt niet langer voor als een toevallige voorbijganger in het rijk van de materie; we vermoeden dat we het beter kunnen verwelkomen als de maker en bestuurder van dat rijk”*

De moderne wetenschap is dus langzaam aan het bewegen richting, wat we zouden kunnen noemen een bredere kijk op het universum, en op zijn tijd zal het etherische een grotere plek innemen en zal het fysieke ineenschrompelen tot een relatieve betekenisloosheid. Echter, alles dient te worden samengevoegd om een volledig

beeld te krijgen, en het verstand, met zijn vermogen tot structureren, denken en herinneren, moet zijn welverdiende plek krijgen als alles-structurende kracht van het universum.

“God is een ziel, oneindig, onsterfelijk en onveranderlijk.” .. is ons verteld in de SCHOTSE CATECHISMUS. Vandaag de dag kunnen we - met onze uitgebreidere kennis – misschien beter zeggen: de ziel is oneindig, onsterfelijk, altijd veranderlijk, altijd aan het ontwikkelen, altijd nieuw vormen uit oude creërend en valt nooit stil.

Fysieke en etherische zaken, bestuurd door de geest maken dus het universum en voor zover bekend is, is er verder niets. Waar geest is, zullen er fysieke of etherische zaken zijn en daardoor wordt het onmogelijk om een beperkt universum voor te stellen want het is zo beperkt als de geest is, omdat de geest niet functioneert met niets. Geest en materie gaan hand in hand; geen geest, dan ook geen materie.

Dus, zo lang als en waar het verstand zich dan ook bevindt, bestaat er ook materie, omdat het universum alleen beperkt wordt door de grenzen van het denken.

Ieder van ons heeft zijn aandeel in het universele verstand, en de interactie met fysieke materie heeft duidelijk als doel om mentale beelden te maken. Verstand heeft de typerende vaardigheid om zichzelf te vormen of te kneden in de beelden en de bewegingen van de omgeving. Deze kan het verstand reproduceren op wilskracht, en via fysieke materie, veranderingen en beweging hier op aarde bewerkstelligen. In de etherische wereld heeft het de kracht om etherische materie op een meer directe manier te kneden, en kan, door het denken, omliggende etherische materie worden veranderd in de vormen die het verstand zich maar voorstelt.

Aarde, dus, is het trainingsveld voor het verstand, dat geïndividualiseerd is. Hier is getraind op beeldvorming via contact met de grotere gebieden rond de aarde, en als het zich ontwikkelt, voert het meer en meer controle uit over de omgeving. Wanneer het ophoudt met func-

tioneren via fysieke materie krijgt het een steeds grotere controle over de omgeving in de etherische wereld, totdat uiteindelijk, wij (vertegenwoordigd door ons verstand en onze omgeving) worden zoals we denken dat we zijn.

Daarvoor is de individuele geest van ieder van ons, onze ego of ons zelf, getraind in creatief denken door contact met het aardse, en het trainen hiervan bepaalt onze omgeving hier en hierna.

Het is duidelijk dat de geest nooit sterft maar doorgaat met eeuwig en eeuwig ontwikkelen en met de toenemende zeggenschap over zijn omgeving, worden ruimte en tijd beiden minder en minder van belang. Mijn denken ben 'ik', jouw denken ben 'jij'.

Dit heeft altijd al bestaan, maar nog nooit zo geïndividualiseerd als nu. Op het moment dat de geest aan zijn aardse ervaringen begint, komt het op een weg die het mogelijk maakt om zijn omgeving meer en meer naar het denken te kneden. En zijn bestemming, mijn bestemming, jouw bestemming, de bestemming van elk individu is om te worden zoals het denkt.

Onze geest zal uiteindelijk geheel en al de controle over de omgeving hebben en wij zullen worden zoals wij denken. Dit, geloof ik, is onze bestemming en de eerste stap om deze controle over onze omgeving, tijd en ruimte te bereiken is onze tijd op aarde. Het gaat er enkel om als individu door de aardse ervaringen heen te gaan, om dit einde te bereiken.

IV Het medium

"Het meest nobele werk van God is een eerlijk mens".

Paus.

De heer John C. Sloan, in wiens aanwezigheid de experimenten die ik zal beschrijven plaatsvonden, is een man van middelbare leeftijd, tener gebouwd en rustig van aard. Hij heeft een nogal dromerige uitdrukking, en als hij stilzit en niet praat of aan een gesprek deelneemt, lijkt het of hij het contact met zijn omgeving verliest. Op deze momenten krijgen zijn ogen een afwezige uitdrukking en wanneer hij dan aangesproken wordt, is zijn schrik voelbaar. Hij geniet een goede gezondheid en op zijn werk zal een enkeling zijn bijzonderheid zien die in zijn eigen huis, na het werk, pas merkbaar is. Als hij niets speciaals te doen heeft lijkt deze dromerigheid hem over te nemen en hij wordt afwezig en vergeetachtig. Behalve dit is hij als ieder ander een gezond normaal individu.

Zijn gehele leven is hij er zich van bewust dat bovennatuurlijke gebeurtenissen in zijn directe aanwezigheid plaatsvonden. In zijn jeugd werd hij vaak gestoord door geklop en vreemde stemmen die hij niet kon verstaan en deze gebeurtenissen hebben zich ontwikkeld tot manifestaties van algemene en verschillende aard.

Zijn mediumschap omvatte gedurende deze jaren trance, telekinese, Direct Voice, materialisatie, helderziendheid, helderhorendheid en het tevoorschijn brengen van voorwerpen. Dit varieerde allemaal van jaar tot jaar maar zijn vrienden zeggen dat in het algemeen vijftien jaar geleden zijn mediumschap op zijn best was.

Laat me dit verder toelichten voor degenen die maar weinig ervaring met dit verschijnsel hebben. Trance is een staat van onbewust zijn, die sommige uitzonderlijke mensen ervaren. Het kan worden vergeleken met in een diepe slaap vallen met een klein tijdsbestek tus-

sen wakker zijn en in slaap zijn.

Het is echter meer dan slaap, het is een veel diepere staat van onbewust zijn, de persoonlijkheid verdwijnt in belangrijke mate en het lichaam is ongevoeliger voor pijn. Iemand die in trance is kan beter worden vergeleken met iemand die onder narcose is dan met iemand die slaapt met dit verschil, dat de trance twee tot drie uur kan duren, dat dit een aantal malen per week herhaald kan worden en dat er geen enkel negatief effect optreedt.

Wanneer Sloan in trance is praat hij. Het zou correcter zijn te zeggen dat alle organen die met spreken te maken hebben de lucht laten trillen want niemand kan – terwijl dit alles plaatsvindt - langdurig bij hem zijn en zeggen dat de persoon Sloan verantwoordelijk is voor wat er uit zijn mond rolt. De stem is anders, het accent is anders en veel van wat er wordt gezegd ligt buiten zijn kennisgebied.

Helderhorendheid en helderziendheid zijn krachten die sommige mensen hebben door te horen wat voor anderen onhoorbaar is en te zien wat normaal gesproken niet te zien is. Beiden hebben te maken met een etherische structuur van oor en oog die uitzonderlijk functioneert en daarom kunnen deze organen etherische trillingen opvangen.

Telekinese is het woord dat gebruikt wordt voor het bewegen van objecten zonder het inzetten van enige fysieke kracht. Het apporteren (het tevoorschijn brengen) van voorwerpen gaat over het verplaatsen van voorwerpen van de ene naar de andere kamer of over een bepaalde afstand naar waar het medium zit, door de een of andere onzichtbare macht.

Wat Direct Voice genoemd wordt is een speciaal onderwerp in dit boek. In de aanwezigheid van het medium maar lós van hem, spreken stemmen die beweren van overleden mensen te zijn. En wanneer ze worden beantwoord, geven zij op hun beurt weer een intelligente reactie, wat bewijst dat er niet alleen een geest achter de stem is maar dat de entiteit zowel in staat is om te horen als om te

spreken. Toen ik voor het eerst in aanraking kwam met deze bovennatuurlijke verschijnselen dacht ik automatisch dat het medium zich uitgaf voor overledenen, want als deze stemmen spreken gebeurt dat in het donker en wat is eenvoudiger om te denken dat hij mij en anderen misleidt en laat geloven dat we spreken met onze overleden vrienden?

Tijdens de eerste gelegenheid dat ik te maken kreeg met deze stemmen was ik beslist argwanend en toch vroeg ik me, terwijl de séance doorging, af hoe het toch mogelijk was voor een man, zelfs als hij medeplichtigen had, om zo'n attitude gedurende drie uur vol te houden!

Dertig onafhankelijke stemmen spraken die avond, verschillend van toon en accent, ze zeiden hun namen, hun juiste aardse adressen, en richtten zich in de séancekring tot mensen die hen herkenden en refereerden aan intieme familieaangelegenheden. Geen moment werd er een fout gemaakt, en de donkerte van de kamer versterkte het bewijs van de hele ontwikkeling ten faveure van de echtheid. Het zou al moeilijk zijn om alle overleden vrienden en relaties van alle mensen en de daarbij behorende familieaangelegenheden in een verlichte kamer te onthouden, laat staan in het donker. Want er waren vijftien mensen aanwezig en het medium zou zich precies moeten herinneren waar iedereen zat. Bij elke situatie sprak de stem tegen degene die de naam, het adres op aarde en verdere details die werden gegeven, herkende.

Het was allemaal behoorlijk mysterieus en het feit dat er af en toe twee of drie stemmen tegelijk spraken, maakte dat niet minder. Er móeten medeplichtigen zijn, dacht ik, en niet alleen dat maar ook een regulier systeem van informatie inwinnen. Hoe kon dit zo zorgvuldig worden gedaan, dat was de vraag; maar ook, hoe konden aan de andere kant de doden spreken? Zelfs als ze nog zouden leven, of weer leven, hun stembanden zouden nog steeds begraven zijn en hoe kon de atmosfeer vibreren zonder dat er een fysiek lichaamsinstrument

was? Nee, zoiets was onmogelijk. Ik had van oplichters en bedriegers gehoord, maar nog nooit van doden die praten, dus de balans was beslist in het voordeel van de bedriegers.

Zo joegen mijn gedachten door mijn hoofd, die gedenkwaardige avond van 20 september 1918, toen er plotseling een stem vlak voor mij tegen me sprak. Ik werd bang. Een man, die naast mij zat zei "Er wil iemand met u spreken, mijn beste" dus ik vroeg "Ja, wie bent u?" "Je vader, Robert Downie Findlay", antwoordde de stem, en hij ging meteen door en refereerde aan iets wat hij en ik en iemand anders, die al jaren dood is, als enigen kunnen weten. Ik was dus de enige levende mens die weet had van feiten waar de stem aan refereerde. Dat was al opmerkelijk maar mijn verbazing steeg toen mijn vader klaar was, een andere stem de naam van David Kidston noemde, diegene die op aarde als enige van het onderwerp afwist en hij vervolgde het gesprek waar mijn vader mee was begonnen. Geen netwerk van spionnen noch een imitatie – hoewel zorgvuldig gedaan – door het medium of van andere medeplichtigen zou hiervoor verantwoordelijk kunnen zijn. Sterker nog, ik was een complete vreemde voor iedereen die daar op dat moment aanwezig was. Ik had mijn naam niet genoemd toen ik binnen kwam in die kamer, ik kende daar niemand en niemand kende mij of wist iets over mij.

Dat was mijn eerste kennismaking met John C. Sloan en Direct Voice, en na de séance vroeg ik hem of ik terug kon komen omdat ik heel nieuwsgierig was naar dit onderwerp.

"Maar natuurlijk, komt u wanneer u maar wilt, ik zal blij zijn om u te ontvangen" was zijn antwoord, en ik wendde me tot iemand die in de buurt stond en vroeg hoeveel ik meneer Sloan zou betalen. Ik heb de reactie altijd onthouden. "Als u voorstelt om hem iets te betalen zal hij diep beledigd zijn, hij doet dit als roeping, niet om geld te verdienen met zijn mediumschap."

Dat kwam op mij niet over als een methode die gehanteerd wordt door een fraudeur. Ik vroeg me af hoe een werkende man die een

paar pond per week verdient zich de tijd en het geld kan veroorloven om alle informatie die ik hoorde, te vergaren en te verstrekken aan alle mensen die die avond aanwezig waren? Ik was zó overdonderd door deze ervaring dat ik die avond naar huis ging en tot diep in de nacht alles zorgvuldig opschreef wat had plaatsgevonden tijdens die eerste séance waaraan ik deelnam. Dit heb ik vanaf dat moment altijd gedaan, tenzij ik de beschikking had over een stenograaf.

Langzaam maar gestaag, begon ik te begrijpen dat wat ik dacht dat niet mogelijk was, toch echt mogelijk was. Wat ik dacht dat niet zou kunnen gebeuren, gebeurde. Dat degenen waarvan ik dacht dat ze dood waren, wel degelijk leven, dat ze lichamen hebben van fijnere textuur maar gelijk van vorm als onze eigen lichamen. Dat de mediums een substantie afscheidden waardoor de overledenen de mogelijkheid hadden om hun etherische mond, strottenhoofd en tong te materialiseren en op die manier weer op onze trillingsfrequentie konden zijn.

Verder leerde ik dat als fysiek leven zich alleen rond iets materieels kan scharen, in de allereerste fase vóór de geboorte, in het donker, dat donker dus nodig was om de stof die van het medium komt te materialiseren. Dit leerde ik slechts stapsgewijs en nadat ik er lang en diep over had nagedacht, maar voordat ik erachter probeerde te komen hoe dit allemaal tot stand kon worden gebracht, zette ik mezelf ertoe om de oprechtheid van het medium te bewijzen.

Dit heb ik op veel manieren gedaan, die aan de orde komen terwijl we voortgaan in dit boek.

Na die eerste avond, spraken veel vrienden die waren overleden tegen mij, ze gaven hun namen en juiste adressen op aarde, en vertelden mij dingen die niemand van de aanwezigen behalve ikzelf, zouden kunnen weten.

Toen dacht ik dat het wellicht allemaal telepathie zou zijn, maar telepathie die de lucht zou kunnen laten vibreren als een herkenbare stem

begreep ik niet. Ik wilde echter elke steen omdraaien om bij de waarheid te komen en dus wachtte ik om te zien hoe lang deze theorie zou stand houden. Het duurde niet lang tot dat deze, evenals de fraude theorie, het veld moest ruimen.

Overleden vrienden kwamen langs tijdens een séance en spraken met me. Ze vertelden me dingen die niet alleen niemand van de aanwezigen wist, maar ik zelf ook niet en nooit had kunnen weten. Bij navraag bleek de verstrekte informatie correct dus gedachten-overbrenging tussen mijn bewuste en onderbewuste en dat van het medium behoorde ook niet tot de mogelijkheden.

Ik besloot toen om de eerste de beste gelegenheid te gebruiken om naast het medium te zitten en wanneer ik een stem hoorde, mijn oor direct aan zijn mond te leggen. Ik hield zijn handen vast vanaf het begin van de séance en als er een stem kwam zou ik mijn oor heel dicht tegen zijn mond aanleggen. Ik voelde zijn adem, mijn oor en zijn lippen raakten elkaar nipt, maar er kwam geen geluid. Dit heb ik niet een of twee keer gedaan maar meermalen totdat ik eindelijk overtuigd was van het feit dat het verschijnsel Direct Voice niet alleen waar was maar dat degenen die spraken, diegenen waren die ze zeiden te zijn, onze vrienden en verwanten, die, weliswaar afstand hebben gedaan van hun fysieke lichaam, maar door blijven gaan met een leven te leiden zoals wij hier doen. Wanneer het mogelijk is om voldoende ectoplasma te vergaren van een mens die door ons een medium wordt genoemd, dan is het mogelijk dat ze door het verlagen van hun trillingsfrequentie, onze lucht kunnen laten trillen, tegen ons spreken, en ons horen wanneer we antwoord geven.

Nadat ik zittingen heb gehad met de meest belangrijke mediums in Amerika en in dit land (Engeland) en nadat ik twaalf jaar met de heer Sloan intieme ervaringen heb meegemaakt, kan ik met stelligheid zeggen dat deze laatste het beste Trance, Direct Voice, Helderziende en Helderhorende medium is waar ik ooit zittingen mee

heb gehad. De manier van uiten via Trance, trekken mij minder dan bijvoorbeeld Direct Voice, en toch zijn zijn krachten hierin opmerkelijk. Zijn kracht om helder te horen is buitengewoon, speciaal zijn kundigheid om de namen en adressen van degenen die spreken te horen, iets wat de meeste mediums moeilijk vinden om te doen.

Als hij bereid was geweest om zijn talenten aan het publiek te tonen, dan was hij bekend geworden als één van de meest beroemde mediums van dit land (Engeland). In plaats daarvan verkoos hij eens per week, in de avond, zijn vrienden bij hem thuis te ontvangen en hun het plezier te geven om hun bekenden, die over de grens van de dood waren gegaan, weer te ontmoeten.

Hij is tot op zekere hoogte bedeesd en bescheiden tot in het extreme. Hij geeft niets om de lof die vaak aan het eind van de avond komt. Hij geeft mij altijd de indruk dat hij de séances niet leuk vindt en ze alleen maar doet uit verplichting. Ik weet dat hij, als hij alleen zou zijn, nooit zijn mediamieke kunde zou trainen. Zijn plichtsgevoel en zachtaardigheid zijn de redenen waarom zijn vrienden zo bevoorrecht zijn.

Ik ken geen respectabeler, vriendelijker man of iemand die nog meer die typisch Schotse onafhankelijkheid heeft, dan hij. Zo lang hij kan werken zal hij nooit geld aannemen als ruilmiddel voor zijn talent. Hij heeft zijn ups en downs gehad en is zoals een waardevolle en vertrouwenwekkende werkman, niet door eigen toedoen af en toe werkeloos geweest.

Bij een bepaalde gelegenheid vertelde de heer McCully (wiens ervaringen opgenomen zijn in hoofdstuk X en die een van de vaste bezoekers was bij de wekelijkse zittingen) mij dat toen de heer Sloan tijdelijk zonder werk zat, mensen hem voorstelden om iets van hun aan te nemen en dat ze anderen mee konden nemen die heel graag wilden betalen. Schoorvoetend kwam hij overeen dat hij onder deze voorwaarden drie zittingen zou geven, maar na de tweede weigerde hij de laatste zitting te geven.

"Ik heb nu een baan", was zijn reactie, "en ik wil nooit meer geld

voor mijn mediumschap aannemen als ik werk kan krijgen wat het mogelijk maakt om mijn familie te onderhouden". De derde zitting werd, dientengevolge, gehouden onder de voorwaarde dat er niet betaald zou worden.

Dat is John C. Sloan, een Don Quixote ja, koppig ja, maar alleen in datgene wat voor hem een gewetenskwesitie is. Niemand hoeft hem om toestemming te vragen om een zitting bij te wonen en dan de angst hebben om te worden geweigerd; niemand hoeft bang te zijn dat hij laat voelen dat er een verzoek wordt ingewilligd. Voor Sloan is het zijn plicht om zijn talent te gebruiken voor diegenen die het nodig hebben, maar er moet geen geld voor worden gegeven, dat wordt niet aangenomen.

Het is uitzonderlijk dat zo'n getalenteerde man zo onbekend is maar dit is geheel te wijten aan zijn bescheidenheid en zijn bedeesde karakter. Hij haat elke vorm van publiciteit; hij is zo verlegen dat bij bepaalde gelegenheden, toen ik hem vroeg om mijn eigen vrienden een séance te geven in de séanceruimte in het kantoor van de GLASGOW SOCIETY FOR PSYCHICAL RESEARCH, hij me verzocht om hem niet te introduceren, maar hem slechts binnen te laten komen, plaats te laten nemen, en dan het licht laten uitdoen.

Hij voelt zich het meest op zijn gemak in zijn eigen huis met zijn eigen vrienden om hem heen en als de séance een religieus karakter krijgt omdat het voor hem een heilige communicatie is met de onzichtbaren.

Zijn beloning zegt hij, is iets van het lijden weg te nemen, de wetenschap dat het leven doorgaat na deze wereld en dat hij het middel is geweest om een diepbedroefde moeder of weduwe samen te brengen met een zoon of echtgenoot die aan de andere kant is. Hun blijdschap te zien nadat hij uit zijn trance komt aan het eind van een zitting, is voor hem de ruime beloning voor al zijn moeite. Honderden en honderden hebben door hem troost en soelaas ontvangen. Hij claimt slechts een instrument te zijn; hij zegt dat hij niets weet over

hoe het tot stand komt allemaal. Hij heeft erg weinig gelezen over het onderwerp en als hij gedurende de zitting in trance is, heeft hij geen weet van wat er plaatsvindt.

Als Sloan van ander hout was gesneden, dan had hij gemakkelijk rijk kunnen worden met zijn talent en was hij een van onze meest beroemde mediums geworden maar hij is tevreden met zijn sobere leven als arbeider die een paar pond per week verdient. Hij heeft een groot gezin grootgebracht in een klein maar gerieflijk huis in een van de arbeiderswijken in Glasgow en hij heeft vaak moeten vechten om de eindjes aan elkaar te knopen. Hij doet zijn dagelijkse werk zorgvuldig en goed en zijn werkgever die ook vaak bij de zittingen was, beschouwde hem als een van zijn beste en meest betrouwbare arbeiders.

Dat is de man die ik die avond ontmoette, nu 12 jaar geleden. Ik werd toen naar een kleine kamer begeleid, waar meer dan 12 mensen zaten en na enige inleidende gesprekken, gingen we in een cirkel zitten, Sloan op een pianokruk naast een klein harmonium. De lichten werden uitgedaan, en de kamer was compleet donker.

Na een voorafgaand gebed, draaide Sloan de stoel om en speelde verscheidene hymnen die we meezongen, maar voordat de laatste klaar was werd Sloan in beslag genomen door een entiteit met de schilderachtige naam 'Whitefeather'. Hij werd 'Whitey' genoemd en was een bijzonder geestige persoonlijkheid, die vertelde dat toen hij nog op aarde leefde, hij een Rood Indiaans Opperhoofd was, dat hij in de Rockies had geleefd en derhalve onze Schotse omgeving, vergeleken met de Rockies, nogal kleurloos vindt.

Sloan bleef, voorzover ik dat kon beoordelen, gedurende de hele zitting op de kruk zitten. Er spraken stemmen van allerlei verschillende culturen en volumes en het leek of ze van alle kanten van de kamer kwamen, maar het was moeilijk te zeggen waar ze echt vandaan kwamen omdat er in het midden van de cirkel waarin wij zaten twee megafoons, of trompetten stonden, elk van ongeveer een

halve à een meter lang. En aan de metalige klank af te leiden die de stemmen hadden, werd het duidelijk dat ze af en toe gebruikt werden om door te spreken.

Als de trompetten niet werden gebruikt voor de stem, gingen ze in de kring rond en raakten ieder persoon zachtjes aan. De ene werd zacht op de punt van zijn neus aangeraakt, de ander bovenop zijn hoofd, van een ander werd de hand aangeraakt, en zo voorts – nooit een harde tik. Elk lichaamsdeel waarvan gevraagd werd om aan te raken, werd zonder één vergissing, zonder één aarzeling aangeraakt, en dat in het stikdonker, en dat heb ik op verschillende gelegenheden bewezen.

Op sommige momenten bewogen de trompetten zo snel over onze hoofden dat ze een zoevend geluid maakten. Fosforescerende lichtjes, met de grootte van ongeveer een halve kroon (muntstuk, noot vert.) bewogen op allerlei manieren onafgebroken door de kamer.

Als ik naar mijn aantekeningen kijk zie ik dat ik van 43 verschillende séances notities heb van gesprekken tussen mij of mijn vrienden met diegenen die beweren ons te hebben gekend toen ze op aarde waren, 39 daarvan waren gesprekken met Sloan, 4 met andere mediums.

Ik ben er ook op verschillende tijdstippen getuige van geweest dat de zelfde verschijnselen met Direct Voice mediums zowel in dit land als in de Verenigde Staten van Amerika plaatsvonden, dus ik denk dat ik mag beweren dat ik voldoende ervaring heb om mezelf in staat te stellen om de verschijnselen te onderzoeken en mijn conclusies op te schrijven.

Zoals ik zei, ik heb aantekeningen van 39 zittingen met Sloan; 38 verschillende stemmen hebben tegen mij of tegen mijn vrienden die ik wel eens meenam, gepraat en er zijn 282 verschillende boodschappen gegeven, aan hen en aan mij. Daarvan classificeer ik er 180 als "A1", omdat het voor het betreffende medium of wie dan ook onmogelijk was om de feiten te vertellen die daar werden

genoemd.

Als "A2" classificeer ik er 100, omdat door middel van krant of literatuur het medium achter de informatie zou hebben kunnen komen. Van 1 item wat aan mij werd verteld, heb ik niet de gelegenheid gehad om het te verifiëren, en van slechts 1 ben ik er achter gekomen dat het verkeerde informatie was.

Dit laatste ging wel degelijk ergens over, maar omdat de boodschap door een stem werd doorgegeven namens iemand anders, kan het zijn dat het verkeerd werd gecommuniceerd. Als het op een enigszins andere manier zou zijn verteld, was het correct geweest, dus denk ik dat deze ene uitzondering op geen enkele manier de andere items die ik wel correct heb doorgekregen zal afzwakken.

Gedurende de laatste jaren veranderden er dingen in het leven van Sloan. Zijn dochters gingen trouwen, zijn zoons ging naar zee, en hij vond het leven monotoon worden. De vrienden en familie van zijn vrouw waren zeevolk, en zijn zoons volgden deze roeping. Hijzelf had ook al zijn hele leven verlangd naar dat leven en omdat hij geen zaken had die hem aan de wal bonden, volgde hij zijn zoons en ging als Master of Arms aan boord van een Atlantische lijndienst. Een positie die hij gedurende enkele jaren behield, tot hij besloot om weer aan wal te komen. Hij werkt nu bij één van de leidinggevende zakelijke bedrijven in Glasgow maar houdt nog steeds séances voor zijn vrienden. Hij gebruikt nog maar af en toe zijn talent als medium omdat zijn gezondheid niet meer zo goed is als voorheen.

Zoals ik al eerder zei lijkt het vreemd dat iemand met zulke exceptionele gaven uit praktische overwegingen onbekend is voor de rest van de wereld, maar het is nu eenmaal zo. Dit kan alleen toegeschreven worden aan zijn standvastige weigering om geld te accepteren en een publiek medium te worden en niets zal hem van deze koers afhouden.

Hij schrijft mij soms en via wederzijdse vrienden hoor ik van en over hem maar het is nog maar zelden dat we elkaar ontmoeten, omdat ik

nu in Engeland woon en maar af en toe in Schotland ben.

Ik heb echter mijn aantekeningen, om me de vele interessante en leerzame tijden die ik in zijn aanwezigheid door heb gebracht te herinneren. En mijn hele leven zal ik hem dankbaar zijn voor zijn vriendelijkheid en beleefdheid naar mij toe.

Ik kijk terug op de avond dat wij elkaar voor het eerst ontmoetten, en ik voel dat ik daar was als iemand die iets zocht, wat door een gebrek aan kennis werd verhinderd om te vinden.

Hij gaf mij die avond de kans om te ontdekken wat ik zocht namelijk het positieve bewijs dat wij doorleven ná dit smalle dal dat wij Leven noemen. En dat we, als het einde van het aardse leven nadert, niet alleen een groter en rijker leven binnenstappen maar ook degenen waar we hier van hielden, weer ontmoeten en vergezellen. Hierom voel ik levenslange, diepe dankbaarheid naar John C. Sloan.

V De séance

“Wetenschap is gebonden aan de eeuwigdurende erecode om elk probleem dat zich billijkerwijs aandient, onbevreesd tegemoet te treden.”

Kelvin

De lezer is nu bekend geraakt met het medium, dus de volgende stap is te beschrijven wat er op een zitting of séance gebeurt.

Welke rol spelen het medium en de aanwezigen? Het medium, in dit geval, woont in een klein maar comfortabel huis naast een van de drukste doorgangsroutes van de stad, maar net ver genoeg om verschoond te blijven van het permanente geluid van verkeer.

De voordeur van zijn huis leidt de bezoeker naar een gang, en aan de linkerkant zijn een slaapkamer en een keuken. Aan de rechterkant is zijn zitkamer, waar de séances plaatsvinden.

Doorgaans verzamelen zich dan 10 tot 15 mensen, maar het is niet het medium die het organiseert. Hij neemt geen deel aan de organisatie van wie er aanwezig is. De heer McCully, die een leidinggevende baan heeft bij een bedrijf in Glasgow neemt de verantwoordelijkheid voor het organiseren van de séances.

De aanwezigen verschillen van week tot week en meestal bestaat de helft van het gezelschap uit mensen die voor het eerst komen of pas een paar keer zijn geweest. Alleen de kern van de groep bestaat uit mensen die regelmatig komen, en zij dragen bij aan het eindresultaat.

Het blijkt altijd dat de regelmatige bezoekers in staat zijn om bij te dragen aan het eindresultaat. Harmonie is de meest belangrijke, essentiële voorwaarde om een séance succesvol te maken en ik heb altijd ondervonden dat de beste resultaten werden verkregen als de aanwezigen elkaar aardig vonden en als er alleen maar een harmo-

nische atmosfeer bestaat. Als er mensen bij zitten die elkaar vervelend vinden, of elkaar verwarren of op een andere manier niet geboeid worden, dan worden de omstandigheden negatief beïnvloed.

Daarom is het onverstandig om een bijeenkomst met nieuwelingen te organiseren met een hoogontwikkeld medium en dan – voor de eerste keer – goede resultaten te verwachten. Dat is onmogelijk en daarom is het altijd beter om zo veel mogelijk trouwe bezoekers te hebben om de omstandigheden optimaal te houden, en dán vreemden te laten komen en hen de ervaring, of het welbevinden, te laten ondergaan wat door een séance wordt gegeven.

De gewone bezoekers zijn het stadium van twijfel en scepsis al voorbij, het stadium waar ieder mens doorheen gaat. Zij hebben hun eigen ervaringen met de komst van overleden vrienden al gehad. Ze blijven evenwichtig en kalm en dat helpt als tegenwicht tegen elke tegenwerkende invloed die de aanwezige vreemden meebrengen.

Degenen die séances bijwonen horen altijd het woord 'trillingen'. Zelfs buiten de séancekamer raken we er aan gewend om in termen van trillingen te denken.

De ontdekking van deze draadloze transmissie heeft meer gedaan om de mensen te leren over de trillingenkwestie dan welke andere ontdekking door de mens gedaan.

We hebben het al gehad over de ether en ieder weldenkend mens weet dat onze radio niet elke dag helder doorkomt. Hoe goed de transmissie (van radiostudio naar radio) mag zijn en hoe goed de ontvanger (de radio) mag zijn, hij kan negatief worden beïnvloed door wat we oscillaties (schommelingen) noemen.

Goed, de persoon die tijdens een séance twijfelt en ons daarmee hindert, verstoort onze draadloze omstandigheden net zo goed als de persoon die boos of vijandig is tijdens een séance.

De ether speelt in de séancekamer net zo'n grote rol als bij onze radio.

Het zou op sommigen vreemd kunnen overkomen als ik zeg

dat ons etherische lichaam, wat een exacte kopie is van ons fysieke lichaam, de ether daaromheen beïnvloedt. Ieder van ons laat de ether om hem of haar heen op eigen wijze trillen. Van elk lichaam van elk van ons komen er verschillende gradaties trillingen af.

De trillingsfrequentie van een man of een vrouw die boos is, verschilt van de trillingen van een man of een vrouw die rustig is. De trillingen van iemand die vijandig is en de séancekamer binnenkomt, beïnvloeden zódanig de omstandigheden dat de verschijnselen minder gemakkelijk kunnen plaatsvinden.

Ik weet dat dit vaak gedacht en gezegd wordt door mensen die op deze manier onderzoek verrichten, nooit resultaten krijgen en dan denken dat deze resultaten ook niet verkregen kunnen worden met anderen. Als deze mensen zich echter zouden kunnen realiseren dat een kritische en alerte, actieve geest de omstandigheden niet verstoort en dat van hun niet verwacht noch gevraagd wordt om, op het moment dat ze de séancekamer binnenkomen, hun gezonde verstand in hun tas te stoppen.

Ik persoonlijk, heb dat nog nooit gedaan. Ik ben nu net zo alert en kritisch als ik altijd ben geweest en als er iets in de séancekamer gebeurt wat verdacht is, dan zou ik de eerste zijn die dat zou opmerken. Toch krijg ik normaal gesproken, buitengewoon goede bewijzen van het bovennatuurlijke.

Ik geef er de voorkeur aan het medium te behandelen als ieder ander persoon. Omdat iemand medium is wil dat niet zeggen dat hij een schurk en een snaak is. Ik geef toe dat er onder de mediums zoals onder alle rangen en standen, enkele zijn die een slechte reputatie hebben. Ik heb oneerlijke mediums ontmoet, net zoals ik oneerlijke mensen in mijn zakenleven en privé leven heb ontmoet. Zouden wij ons lichaam toe vertrouwen aan iedereen die zegt dat hij het beter kan maken? Natuurlijk niet. We maken gebruik van ons verstand en ons eigen goeddunken en als we dom zijn zullen we waarschijnlijk lijden door onze lichamen te laten behandelen door iemand die zegt dat hij

capabel is om iets te doen, waar hij niet de capaciteiten voor heeft.

Dus als je een medium ontmoet, behandel hem of haar dan zoals je ieder ander zou behandelen die je ontmoet.

Mocht je een séance met een uittrading bijwonen die overdag plaatsvindt, beoordeel dan op wat er wordt gezegd, of het bovennatuurlijk is of niet.

Bekijk of het voor hem of haar mogelijk is om de informatie die wordt uitgewisseld te hebben verkregen en weeg de voors en tegens tegen elkaar af op een rechtmatige manier. Als je in het donker zit bij een séance met Direct Voice, vergewis je ervan dat het medium niet zelf praat. Beoordeel, naast dit alles, de boodschappen die je ontvangt en beoordeel daarmee of er een bewijs is dat er buiten het medium nog een andere persoonlijkheid is die beweert te spreken.

Dit is altijd mijn bedoeling geweest, alert en kritisch zijn en nooit vijandig, en daarom heb ik mij omgeven met wat wij de beste omstandigheden noemen. Dit zijn de condities die de gewone bezoekers bij de séances van Sloan meebrengen.

Ze stralen trillingen uit die het voor diegenen aan de andere kant mogelijk maken om door te komen, zelfs als er één persoon is die vijandig is. Als deze 'schommeling' niet te sterk is zijn de uitstralingen van de andere bezoekers sterk genoeg om deze negatieve uitstraling af te wenden en dan volgen de resultaten die tot tevredenheid stemmen.

Echter, sommige mensen die niet eens vijandig zijn, krijgen nooit een resultaat, door geen enkele fout. We ontmoeten wel eens mensen in het dagelijkse leven die we intuïtief niet mogen, we weten niet waarom. Deze mensen kunnen door anderen wel worden gemogen, maar wat ons betreft, strijken ze ons tegen de haren in zozegd. Het is juist om te zeggen dat ze onze trillingen verstoren. We zijn niet in harmonie als we niet met elkaar kunnen opschieten. En daarom is het zo dat sommige mensen nooit resultaten boeken, ze stralen trillingen uit die het voor de anderen aan de andere kant

onmogelijk maken om bij hun door te komen. De trillingen van de twee persoonlijkheden botsen en verpesten de noodzakelijke condities.

Daarom zijn sommige mensen slechte ontvangers en andere goede. De gemiddelde persoon kan goed omgaan met de meeste mensen in het dagelijkse leven maar er zijn anderen die altijd mensen tegen de haren instrijken, of zelf tegen de haren worden ingestreken door diegenen die ze ontmoeten. En dat is de reden dat sommige mensen in staat zijn om subtielere trillingen te ontvangen en andere niet. Het grootste deel van de mensen is waarschijnlijk met betrekking tot dit onderwerp in de zelfde positie als ik. Eigenlijk als ik tijdens séances kijk naar de communicatie van de bezoekers met diegenen uit de geestenwereld, denk ik dat meer dan het grootste deel van de mensen is zoals ik.

Wij kunnen echter niet het feit over het hoofd zien dat er bepaalde mensen zodanig in elkaar zitten dat ze hier op aarde niet echt met iemand overweg kunnen. Hun vibraties zijn nogal anders en dus, als ze een séance binnenstappen, weren ze elke poging af die gedaan wordt vanuit de geestenwereld om met hun in contact te komen.

U moet nu niet denken dat ik bedoel dat de omstandigheden precies hetzelfde zijn, want dat zijn ze niet, want ook enkele van de aardigste en vriendelijkste mensen vinden het moeilijk om resultaten te boeken. Wat ik bedoel te zeggen is dat met onze aardse ervaringen, hoe verschillend mensen kunnen zijn, het goed te snappen is dat er goede en minder goede séancedeelnemers zijn.

Goede ontvangers zenden trillingen uit die het voor diegenen die proberen te communiceren mogelijk maken om hun communicatie over te brengen. De slechte ontvangers zenden vibraties uit die het onmogelijk maken om dit te laten plaatsvinden. Daarom is het in hoge mate wenselijk dat er mensen aan een zitting deelnemen die qua vibraties onderling niet botsen. Harmonie is het doel; harmonie is net zo nodig als een krachtig medium en dat is nou precies wat we bij de zittingen

met Sloan hebben geprobeerd te ontwikkelen.

En om een harmonische situatie te creëren is er niets beter dan muziek. Muzikale trillingen, ook al worden ze door de atmosfeer gedragen en niet door de ether, hebben een indirect effect op de vibraties die wij de ether in zenden en daarom beginnen wij onze séances met zingen, begeleid op het harmonium. Sloan geeft de voorkeur aan hymnen boven niet-godsdienstige muziek maar dat is niet echt noodzakelijk.

Elke muziek heeft het gewenste effect maar bij Sloan's séances worden er alleen maar hymnen gezongen en als tijdens de zitting de omstandigheden moeilijk worden en de stemmen zwakker worden, beginnen we opnieuw met zingen. Dit heeft gewoonlijk het gewenste effect, namelijk verbetering van de communicatiemiddelen tussen de twee werelden.

Nadat de mensen zijn samengekomen en contact hebben gehad tijdens een voorbereidend praatje, gaan we in een kring zitten, met het medium tussen ons in. Mannen en vrouwen zitten zo veel mogelijk door elkaar, want ook hier worden de omstandigheden geholpen door de zwaardere en de lichtere vibraties van de verschillende seksen te mengen. In het midden van de cirkel staan twee megafoons, die al beschreven zijn. Een algemeen gesprek is stimulerend, praten verbetert de condities.

Gewoonlijk is er een openingsgebed, dan een hymne, maar voordat de eerste hymne uitgezongen is, is het medium meestal al stilgevallen, zijn hoofd knikkebolt, alsof hij zojuist in slaap is gevallen. Zijn rechterhand is in de hand van degene aan zijn rechterzijde, zijn linkerhand, in die van degene aan zijn linkerzijde. Het licht wordt uitgedaan en wij houden allemaal, een ketting vormend, elkaars hand vast en we blijven zo zitten gedurende de hele séance.

Het gezang gaat door, en na de eerste hymne komt er een tweede maar op het moment dat het derde lied gezongen is, is Sloan

diep in trance en horen we gemompel uit zijn mond komen.

Dit gemompel wordt langzaamaan wat coherenter en we horen woorden die gevormd worden, eerst onduidelijk, maar dan meer en meer te onderscheiden en beter te horen. Dan kondigt met een schreeuw, Whitefeather, de gids, zijn aanwezigheid aan: "Goedenavond vrienden, Whitefeather nu hier, de ziel van het medium is uit zijn lichaam en ikzelf ben er nu, ikzelf hoor uitstekend, ikzelf kan zijn mond laten zeggen wat ik wil zeggen. Goedenavond allemaal".

Dit is gewoonlijk zijn begroeting, en dan zeggen wij: "Goedenavond Whitey", en we zeggen dan dat we het zo fijn vinden om hem weer te horen praten.

Meestal is de eerste vraag die wij hem stellen, een vraag over de omstandigheden, zijn ze goed of slecht? Whitie is de grootste pessimist die er is.

Mij is ooit verteld dat een pessimist iemand is die altijd met een optimist heeft geleefd, en ik denk dat al Whitie's vrienden optimisten moeten zijn want hij vertelt onophoudelijk dat de omstandigheden slecht zijn en dat er niets zal gaan gebeuren. We weten echter dat we deze innemende persoonlijkheid niet al te serieus moeten nemen en we proberen altijd een lichtere kijk op de zaak te hebben en zeggen dat we er zeker van zijn dat het allemaal goed komt. Zijn pessimisme is doorgaans niet terecht, maar hij schijnt van ervaringen niet te leren, dus we hopen dat de zijn sombere gevoel slechts tijdelijk is en dat wanneer hij aan het eind van de séance terug gaat naar zijn verblijf, zijn kijk op het leven daar een wat minder sombere ondertoon heeft.

Maar, net zoals wij kunnen lachen om diegenen op aarde die altijd naar de zwarte kant van het leven kijken, kunnen we ook om zijn pessimisme lachen. We proberen hem op te beuren, en vragen hem wat hij zoal heeft gedaan sinds onze laatste ontmoeting, en het gesprek gaat geanimeerd door, terwijl hij ons in zijn gebroken Engels antwoord geeft. Dit duurt meestal tien minuten tot een kwartier, terwijl, zo vertelt onze sombere vriend, de mensen in zijn wereld bezig zijn

met de communicatiemiddelen bij de megafoon op te stellen. Wij wachten geduldig op het resultaat, en normaal gesproken worden we niet te lang in spanning gehouden.

Het gepraat gaat door wanneer we plotseling een krachtige stem van ergens bij het plafond tegen ons horen praten die ons een 'Goedenavond' wenst, waar wij op reageren.

Bij deze nieuwe persoon informeren we dan of we goede resultaten kunnen verwachten. We krijgen dan meestal het opgewekte antwoord dat de omstandigheden goed zijn en dat het te hopen is dat diegenen die aan zijn kant wachten om te spreken, het lukt om goed door te komen.

Dan spreekt er een andere stem, die iemand maant om niet met zijn benen gekruist te zitten, of er wordt gerefereerd aan iets wat interessant of relevant is voor één van de aanwezigen.

"Meneer Lang, ik zag u en mevrouw Lang met uw tuinman praten gisteren." "O echt waar," antwoordt meneer Lang. "Ja, u vertelde hem dat u een rozenstruik die naast het huis staat, wilt verplaatsen naar een ander deel van de tuin". "Nou, dat klopt, daar heb ik het over gehad; is er nog iets anders wat u hebt gezien of gehoord?"

Dan gaat het gesprek op een geanimeerde manier door tussen de stem en meneer Lang en het gesprek stopt op het moment dat meneer Lang zegt: "Nou, vriend, hoewel ik u heb gezien noch gehoord moet u er toch bij zijn geweest, want alles wat u vertelt heeft plaatsgevonden".

Dan worden de gesprekken meer persoonlijk. Het kan zo zijn dat een stem zich vóór een aanwezige in de kring manifesteert, een stem die beweert een vriendschap met de aanwezige ontvanger van de informatie te hebben, naam en aardse adressen geeft en refereert aan persoonlijke zaken.

Ik herinner me een zeer indrukwekkende gebeurtenis heel goed. Een stem sprak tot een man die naast mij zat, gaf een vrouwen-naam, waar hij op reageerde. Ze refereerde aan zijn kinderen met

naam, toenaam en hun verschillende eigenschappen en temperamenten, en gaf een of ander speciaal advies hoe hij de oudste jongen, die nogal moeilijk was, zou kunnen benaderen.

Naderhand vertelde deze man mij dat de stem van zijn recent overleden echtgenote was. En dat ze tegen hem precies sprak zoals ze op aarde had gedaan, ze kende alle kenmerken van het gezin, en hij beëindigde zijn praatje met: "Het medium, noch iemand hier aanwezig, weet ook maar iets van mij of mijn gezin af."

Bij deze gelegenheid was er ook een andere vrouwenstem die tot ene kolonel McDonald sprak en zei dat ze zijn moeder was en dat ze bij hem was geweest tijdens Communion de vorige dag in Portree in Skye.

Hij vertelde mij naderhand dat niemand van de aanwezigen daar wist dat hij die dag net uit Portree was gekomen omdat hij de dag ervoor Communion had bijgewoond.

We horen alles terwijl we zitten te luisteren, en zo gaat het door, de ene na de andere stem verschijnt voor een bepaalde persoon en komt met bewijs over zijn of haar identiteit. Als de omstandigheden goed zijn kunnen we dertig, veertig verschillende stemmen horen die tegen de aanwezigen praten, maar als de omstandigheden slecht zijn, spreken er slechts twee of drie stemmen en dan ook erg onduidelijk. Maar onveranderlijk bewegen de trompetten door de kamer, ook als er niet door gesproken wordt.

Ik bestreek ze wel eens met fosfor en zag ze dan door de kamer zeilen en zelfs tot aan het plafond komen. Aanwezigen worden zachtjes door ze aangeraakt en op verzoek, raken ze elk deel van het lichaam bij de eerste poging zonder vergissingen aan. Geen gefrommel, altijd de zelfde heldere, zachte aanraking.

Ze geven ook wel eens een muzikaal intermezzo door de trompetten op de vloer te kaatsen of tegen elkaar aan. We horen de trompetten naar het plafond gaan en dat als drumstel gebruiken. Lichtjes in de vorm en grootte van een halve kroon zweven meestal door de kamer

maar kunnen nimmer worden gepakt. Als je de hand van je buurman loslaat en er één probeert te grijpen, zweeft het altijd weg. Dit alles, om er nog even aan te herinneren, vindt plaats in totale duisternis en alle handen houden elkaar vast inclusief de handen van het medium, die nooit van zijn stoel opstaat. Normaal, is dit al moeilijk om uit te voeren.

Na een zitting zat ik wel eens met anderen in het donker en dan probeerden we datgene met de trompetten te doen, wat we ervaren hadden tijdens de séance, maar dat konden we vergeten want niemand kan zien in het donker en wat de trompetten deden kan door geen enkel mens worden gedaan zonder de mogelijkheid om te zien. Net zoals dat in het donker, geen enkel mens die een fosforescerend lichtje vasthoudt en laat bewegen, kan zeggen wanneer één van de andere aanwezigen het gaat pakken en het lichtje dan op tijd weghaalt. Deze fosforescerende lichtjes worden voortbewogen, net zoals de trompetten, door intelligenties voor wie ons donker niet bestaat en die tot een andere lichtorde behoren dan wij en zoals wij die ervaren.

Na ongeveer drie uur, wordt het duidelijk dat de tijd is gekomen om afscheid te nemen. De stemmen worden onduidelijker en Whitefeather zegt ons dat "niet veel verder meer kan worden gezegd". Whitefeather is zelf de laatste die "Tot ziens" zegt. Sloan komt langzamerhand uit zijn trance, de lampen gaan weer aan en onveranderlijk vraagt hij of we goede resultaten hebben gehad. Hij weet niets over alles wat heeft plaatsgevonden dus de vraag is een logische. Hij trekt vrij snel bij en dan bespreken we onderling nog wat er allemaal is gebeurd.

Dit is de beschrijving van een gewone zitting met dit uitzonderlijke medium. De kranten zullen de volgende ochtend niets schrijven over wat er gebeurd is in het huis van Sloan, alhoewel het voor elk menselijk wezen van vitaal belang en grote importantie is. Radioprogramma's van de navolgende avond zullen gretig beluisterd

worden door radioluisteraars die er op gespitt zijn om de stem van iemand te horen die praat over zaken die betrekking hebben op deze wereld, waarin wij leven.

Maar er zal nergens een verslag gevonden worden van de gesprekken die wij met onze vrienden hebben gehad, die op deze aarde hebben geleefd en naar een andere wereld zijn overgegaan. Die in staat zijn om ons te vertellen hoe ze leven en hoe hun omstandigheden nu zijn.

We zijn schepsels van het heden. De andere dimensie is voor velen die er over nadenken zo ver weg dat het buiten hun bevattingsvermogen ligt. Weinig van ons realiseren zich dat het dichtbij is en dat – onder de juiste omstandigheden – de mogelijkheid bestaat om daarvandaan informatie en adviezen te krijgen die net zo nuttig en steunend voor de mens zijn als alles wat via een radio de ether inkomt.

VI De stemmen

"Ik zeg, met alle sterkte en kracht die tot mijn beschikking staan, dat er een voortbestaan is van al wat leeft; dat niets ooit verloren gaat; dat communicatie mogelijk is en op veel verschillende manieren heeft plaatsgevonden met diegenen die in de andere wereld zijn. Mijn bijdrage lag in het creëren van de juiste omstandigheden voor overledenen zodat ze hun ademhalingsorganen konden omhullen met fysieke materie. Dit, zodat ze met ons, zoals tijdens hun aardse bestaan, kunnen praten. Het is mijn voorrecht geweest om hun stemmen honderden keren te horen (dit is de beste methode). Duizenden stemmen hebben met hun eigen stemgeluid gesproken en ik heb gereageerd. Er is heel veel kennis vanuit deze bron gekomen, feiten die ver voorbij de menselijke wijsheid gaan en niet gevonden worden in boeken. Het is mijn voorrecht, ze u aan te bieden"

Randall

In het voorgaande hoofdstuk beschreef ik een séance vanuit ons standpunt bekeken en in dit hoofdstuk zal ik proberen om te beschrijven hoe het er uit ziet voor degenen die tot ons spreken.

Het hiernavolgende is niet een uitvloeisel van mijn verbeelding. Ik vertel u zo helder als woorden dat kunnen wat mij door stemmen is verteld, stemmen die niet tot onze fysieke wereld behoren. Elk woord kon onmiskenbaar worden gehoord, en werd tegelijkertijd op papier opgeschreven.

Laten we echter voordat ik verder ga, nog een klein beetje meer proberen te begrijpen van onszelf en onze fysieke wereld. Ik heb al eerder genoemd dat in dit boek veel gezegd zou worden over trillingen. En de persoon die niet in termen van trillingen kan denken, kan niets over het universum in het algemeen begrijpen, noch over het specifieke onderwerp van dit boek. Net zomin als iemand financiën

kan begrijpen terwijl hij of zij geen kennis van rekenen heeft. Het hele universum is één gigantische trillingsschaal maar slechts een extreem klein aantal heeft invloed op onze zintuigen.

Laat me dit duidelijker maken. Als we een voorwerp zien, zien we de trillingen van dat voorwerp. Deze trillingen bereiken ons d.m.v. etherische golven, beïnvloeden vervolgens het oog, en deze vibraties worden van daaruit getransporteerd naar dat andere gevoelige orgaan, de hersens en van de hersens naar de geest. Het verstand transformeert de golven vervolgens in een mentaal beeld. Onze geest is samengesteld uit een kneedbare substantie die in staat is door trillingen tot een beeld gevormd te worden. Wanneer wij een tafel zien, is het eigenlijk niet de tafel die we zien, maar het mentale beeld ervan, dat in ons verstand is gevormd door de trillingen van de elektronen in de atomen – atomen die de tafel maken.

Dit kan wellicht beter begrepen worden als we weer teruggaan naar de radio. We horen de stem van de spreker niet in onze radio. Zijn stem brengt de atmosfeer in zijn geluidsstudio aan het trillen. Deze trillingen beïnvloeden een trommelachtig werktuig dat op zijn manier weer een elektrische stroom vertraagt of versnelt.

Deze stroom zendt golven de ether in, die net zo de elektrische stroom die bij ons door de antenne komt, vertraagt of versnelt. Deze stroom komt door onze radio en laat het 'vlies' van de luidspreker trillen. Deze trilling veroorzaakt in de atmosfeer in de kamer waar we zitten, trillingen die onze trommelvliezen beroeren. Van daaruit worden deze trillingen naar onze hersens getransporteerd en vervolgens naar ons verstand die mentale beelden maakt van wat er wordt gehoord.

Wat onze tastzin betreft; de trillingen die een voorwerp afgeven betreffen nadat ze door het zenuwstelsel en de hersens zijn gegaan, ons verstand en wij ervaren de tast. Iedere andere substantie levert een andere trillingfrequentie. Wij kunnen door iets vast te houden waarnemen of iets van hout of van katoen is. Maar onze tastzin is bij lange na niet zo scherp als ons zicht. Dus kunnen we soms niet

alleen door tast begrijpen wat we vasthouden.

De fysieke wereld is dus gemaakt van een aantal soorten trillingen die onze zintuigen beroeren maar dit is slechts een zeer klein aantal vergeleken met wat er bekend is wat er aan trillingen bestaat. De trillingen die de fysieke wereld maken, die wij zien, variëren van 34.000 tot 64.000 golven per duim (Engelse maat; ong. 4 cm, noot vert.). Dit wordt het zichtbare gamma van de spectroscopie genoemd, tussen het infrarood en het ultraviolet.

En nu komen we bij het punt wat ik graag helder wil maken. Ten eerste dat wij alleen golven waarnemen die tussen 2 vaste punten heen en weer gaan en ten tweede dat er een enorm aantal golven voorbij het infrarood en ultraviolet bestaat, die door ons niet wordt waargenomen.

En nu ben ik aangekomen bij wat mij is verteld over de middelen die gebruikt worden om tegen ons te praten via Direct Voice; door hun trillingsfrequentie gedurende een bepaalde tijd te verlagen en zodoende met mij veel onderwerpen over hun opdracht in het leven bespreken. Hoe is het mogelijk om hun hoge trillingen zodanig te verlagen dat ze onze atmosfeer kunnen laten trillen?

Laten we eens kijken naar het groeien van een kind vanaf het moment van conceptie tot aan het moment van sterven, en dan naar datgene wat daarna komt. Als we dit goed bekijken, wordt het allemaal wat eenvoudiger om te begrijpen. Conceptie is alleen mogelijk als de geest i.c. het verstand zich verbindt met etherische en fysieke substanties. De geest, het verstand, is van een andere orde dan materie; het is substantie – we hebben geen ander woord hiervoor – die ver voorbij het ultraviolet trilt. Deze verfijnde substantie verenigt een mannelijke cel met een vrouwelijke cel en dan begint de ontwikkeling.¹

¹Elke levende kiem is een drie-eenheid, die geest, etherische materie en fysieke materie omvat, waarvan de twee laatste het lichaam opbouwen. Iedere fysieke cel heeft dus een duplicaat etherische cel, zodat het etherische lichaam, cel voor cel gelijk is aan het fysieke lichaam.

In het donker, in het begin is dit slechts mogelijk in het donker daar licht deze materialisatie onmogelijk zou maken, hoopt deze verfijnde substantie zich op in fysieke materie, anders gezegd in materie die tussen het infrarood en het ultraviolet trilt.

Deze subtiële substantie denkt vanaf het eerste begin. Het vormt het geraamte voor het lomperde, massievere dat zich ophoopt totdat een lichaam in de gepaste tijd is gevormd. Als het lichaam sterk genoeg is om onze lichttrillingen aan te kunnen verlaaten het het donker en hebben wij een zogenaamde geboorte.

Een ziel of een geest, (beide woorden kunnen worden gebruikt), is aangekomen om in de fysieke wereld te leven. Het ontwikkelingsproces zet zich voort, fysieke materie gaat door met zich ophopen rond het etherische geraamte en, samen met de fysieke groei neemt de mentale groei toe. Deze laatste stopt nooit, hoewel als de ouderdom komt, is het voor de geest minder gemakkelijk om te functioneren. Hoe dan ook, het is geen punt als de dood nu komt, want het individu is definitief gevestigd; de geest heeft de kwaliteiten die ons maken wie we zijn.

Het fysieke hoofd schermt de geest af voor fysieke trillingen en deze functie wordt overgenomen door het etherische hoofd wanneer we etherische wezens worden. Want in Etheria moet de ziel beschermd worden tegen etherische trillingen. Het is de op maat gemaakte geest die het individu creëert en feitelijk dat individu is want bij diegene horen die herinneringen, die gevoelens en alles wat ons karakter en persoonlijkheid geeft.

Bij het sterven wordt het fysieke gewaad afgegooid en teruggegeven aan de aarde, waar het vandaan kwam, maar de geest en het etherische lichaam gaan door naar een nieuwe omgeving.

Het veranderen van de omgeving vindt niet onmiddellijk plaats en het etherische wezen blijft na de dood voor korte tijd op dezelfde plek als waar het sterven heeft plaatsgevonden.

Omdat echter het etherische lichaam tot een hogere trillings-

sfeer behoort kan het daar nu op reageren en is het niet meer in staat om te reageren op de fysieke trillingen nu het fysieke lichaam is afgeworpen. Het ervaart ook niet langer het fysieke lichaam maar alleen de dingen van de etherische wereld.

Op aarde wordt materie met beperkte trillingen opgevangen door de geest via het fysieke lichaam maar in de etherische wereld worden trillingen met een hogere sfeer opgevangen door het etherische lichaam en gaan van daaruit naar de geest.

De geest wordt dan alleen die hogere trillingen gewaar, wordt zich bewust van de subtielere structuur van het etherische lichaam, realiseert zich welke vorm zijn lichaam aanneemt want het etherische lichaam trilt net zoals het fysieke lichaam.

Daarom is alles net zo echt en vast als het was op aarde, want de geest en het etherische lichaam functioneren nu in een nieuwe sfeer van trillingen waarmee ze op de golflengte zitten.

Wat voor ons op aarde ongrijpbaar lijkt en waar we de naam 'geest' aan geven is voor de Etheriërs niet zo. Zij beschouwen ons op aarde op dezelfde etherische manier als wij hen.

Het aardse lichaam hecht zich vanaf het moment van conceptie aan etherische substantie die gemodelleerd is naar wat de geest bepaalde. Vervolgens blijft diezelfde geest, nadat van het fysieke lichaam afstand is gedaan op het moment van sterven, standhouden waarbij het totdantoe onzichtbare etherische lichaam de plaats inneemt van het fysieke lichaam.

De gestorven mens is nog steeds levend en onveranderd in zijn verschijning en neemt afscheid van zijn oude lichaam. Overigens is het enige verschil wat te zien is, de omgeving. De geest is onvernietigbaar, de geest houdt stand ook al verandert de dood het zichtbare omhulsel en de omgeving. Maar het etherische lichaam heeft nog steeds de vorm die het op aarde had, de geest denkt nog steeds hetzelfde en herinnert zich zijn aardse ervaringen.

Zelfs als het fysieke lichaam door een of andere handicap

aan de ogen blind zou zijn, de etherische ogen waren dat niet. En na het sterven kunnen de etherische ogen zien, en de blinde mens is niet langer blind.

Hetzelfde bijvoorbeeld als het fysieke lichaam een arm mist, of een been, of een andere handicap zou hebben, dan blijft het etherische lichaam ongeschonden, en ook al waren de fysieke ledematen verdwenen, de etherische bleven. Niets van waarde gaat verloren bij het sterven, men komt alleen in een nieuwe omgeving, die eerst nog gewoon de omgeving is waar de dood plaatsvond.

Derhalve lost de dood, wat voor de mens een mysterie en een gruwel was, zich op in iets wat we nu kunnen begrijpen, namelijk dat de verandering van lichaam de geest in staat stelt om gevoelig te zijn voor een andere trillingsfrequentie. Dat en niets meer. We worden niet voor God geleid, en we worden ook niet vernietigd.

Het enige wat er gebeurt is dat we een nieuwe omgeving gewaarworden, in een lichaam dat altijd al opgeborgen zat in een fysiek lichaam maar het heeft de verandering die we 'dood' noemen nodig om het bewust te worden. Vanaf dat moment, is het etherische lichaam gevoelig voor deze nieuwe trillingen.

Wat het niet kan, is op een hoger trillingsniveau uitkomen dan waar het gevoelig voor is, maar het kan door middel van gedachten, lagere trillingen afkomstig van diegenen uit de fysieke wereld beantwoorden.

Dus nu begrijpen we zo'n beetje dat wat er op een séance gebeurt zowel redelijk als natuurlijk is. De mensen van de andere wereld, mannen en vrouwen zoals wij zelf zijn, hebben hun boodschappers die in contact met de aarde staan, die melden dat er een séance gaat plaatsvinden en dat nieuws verspreidt zich sneller dan welke informatie op aarde dan ook.

De kracht van het denken gaat op deze hoge vibratieniveaus ons begrip ver te boven. Degenen die willen communiceren komen terug naar de aarde of verlagen hun eigen trillingen door rondom hun stembanden ectoplasma te verzamelen wat ze verkrijgen van het medium

en van de aanwezigen. Dit zal ik nu eens wat preciezer uitleggen.

Om Direct Voice te verkrijgen hebben we in samenwerking met de geestenwereld de perfecte omstandigheden nodig anders kan het verschijnsel niet plaatsvinden. In de andere dimensie hebben zij net zo hard onze medewerking nodig als wij die van hen.

Wij zijn de passieve en zij de actieve medewerkers. Wij hebben een persoon nodig, het medium, die een bepaalde vitale kracht, of vermogen, bezit die een grotere reikwijdte heeft dan gebruikelijk.

Dat bepaalt ons deel van de gebeurtenissen terwijl de rest wordt geregeld door diegenen die met ons werken aan de andere kant van het graf. Toen mijn onderzoek vorderde was ik erg onder de indruk van de ingewikkeldheden in de etherische wereld die nodig waren om de omstandigheden te creëren om communicatie mogelijk te maken. Een groep etherische mannen die expert zijn in het bewerken van organisch chemische stof, werkt met ons samen. Ogenblikkelijk als wij verzamelen, gaan zij met hun deel aan de slag.

De groep bestaat uit een organisator, één of meer chemici, één die de megafoon de kant op beweegt waar een etherische persoon door wil spreken en één iemand die de substantie van het medium en de aanwezigen verzamelt door hun te verbinden met de chemicus die als het ware het noodzakelijke materiaal uit hun trekt. Dit breidt zich uit vanaf het medium en de aanwezigen naar een centrale plek. Deze 'uitgetrokken' materie wordt door de chemicus in een etherische schaal gedaan waar hij ook eigen etherische stof aan toevoegt.

Iemand anders van de groep helpt etherische nieuwelingen met spreken, vertelt ze wat ze moeten doen. Anderen houden diegenen weg die alleen uit nieuwsgierigheid belangstelling in de procedure hebben en Whitefeather, die ik al eerder heb genoemd, beschouwt zichzelf als de belangrijkste van allemaal daar hij een uitvoerige aankondiging doet van wanneer er een séance gaat plaatsvinden, zodat alle uitvoerders aanwezig en op hun post zijn.

Dit is een algemene beschrijving van de modus operandi van Direct Voice, zowel aan de fysieke als aan de etherische kant, maar wat is hun verklaring van alles wat zich afspeelt?

Ten eerste moeten we hun verklaring accepteren dat het etherische lichaam op allerlei wijzen een duplicaat is van het fysieke lichaam waar het zowel interne en externe organen betreft. In het etherische leven, vindt communicatie plaats op dezelfde manier als in het aardse bestaan. De stembanden laten de atmosfeer trillen, de tong beweegt, de longen ademen lucht in en uit. Alles gebeurt zoals het hier op aarde gebeurt, het enige verschil is dat het feitelijk in een meer verfijnde structuur en met een veel hogere trillingsfrequentie plaatsvindt.

Zodoende kunnen hun stembanden hoewel ze functioneren in hun etherische wereld, dit niet doen in onze grovere wereld. Hun samenstelling is te verfijnd om enig effect op onze zware atmosfeer te hebben. Er moeten nieuwe omstandigheden worden gecreëerd waarin hun trillingen langzamer zijn.

Om dat te verkrijgen is totale duisternis, of getemperd rood licht noodzakelijk daar de stralen van het witte licht de subtiele krachten en stoffen waarmee wordt gewerkt afbreken en uit elkaar doen vallen.

De beste resultaten worden verkregen bij heldere nachten in een droge atmosfeer. Op hun best zijn de omstandigheden voor Direct Voice zeer subtiel uitgebalanceerd en los van het voorgaande, de aanwezigen moeten in goede gezondheid en met elkaar in harmonie zijn.

Laten we ons nu voorstellen dat we in een cirkel zitten, het medium tussen ons in, dat we door te zingen de atmosfeer gedurende een kwartier hebben laten trillen, wanneer er opeens helder, onmiskenbaar en op afstand van het medium, een stem doorbreekt.

Een stem die nadat hij naam en aards adres heeft gegeven, een van ons in een gesprek betreft. Wat is er dan feitelijk gebeurd? Dat is de vraag die altijd als eerste in mijn hoofd op kwam nadat ik gewend raakte aan deze uitzonderlijke omstandigheden. Was 't het medium die iemand imiteerde of was er een handlanger tussen de aanwezi-

gen? Ik werd uiteindelijk vanwege vele redenen overtuigd dat deze stem niet van een of ander menselijk persoon kwam, maar dat er een persoonlijkheid achter zat, die niet tot deze wereld behoorde, die wel aanwezig was in onze kamer. Ik besloot daarom uit te vinden wat er nu achter dit effect zat.

Door middel van een reeks vragen en antwoorden gedurende een bepaalde periode, werd mij het volgende duidelijk, en ik zal dat voor de beknoptheid in mijn eigen woorden vertellen.

De chemicus aan wie ik al eerder refereerde, die de stof die hij van het medium en de andere aanwezigen verkrijgt met zijn eigen ingrediënten mixt, materialiseert allereerst zijn handen en vormt dan een grof masker van een mond, keel, en longen. Als dit klaar is, wordt dit in het meest geschikte gedeelte van de kamer geplaatst, meestal in het midden van de cirkel.

De etherische persoon (die we vanaf nu de etheriër zullen noemen) die op dat moment wil praten, drukt zichzelf in het masker en bedekt daarmee zijn mond, keel, tong en longen. Zijn organen nemen dan een dikkere of zwaardere gesteldheid aan, de tong moet een zware inspanning leveren om te bewegen maar met wat oefening wordt het allemaal mogelijk.

De spreker heeft dan, voor dat moment, de nodige omstandigheden aangenomen om zichzelf nog eens te laten zijn zoals wij zijn, zolang het gaat over het belang voor ons om hem woorden te laten vormen die wij kunnen horen.

Hij is dan opnieuw in een bepaalde mate, inwoner van materie, op een lager trillingsniveau, zodat hij als hij spreekt, dezelfde vibraties in onze atmosfeer teweegbrengt als die wij maken als wij spreken. Hij en wij zijn in dezelfde ruimte met slechts een meter ertussen. Hij staat tegen ons te praten, wij zitten en antwoorden. Hij hoort ons en wij horen hem. Deze omstandigheid duurt slechts kort, vaak niet langer dan enkele minuten.

Als dematerialisatie begint, gaat de materie in kwaliteit achteruit en

hoewel zijn mond wellicht doorpraat, kan hij niet worden gehoord. Dit is kort gezegd wat zij bedoelen als ze zeggen dat ze op aarde omstandigheden uit onze omgeving aannemen.

Alle Direct Voice mediums hebben een bepaalde vitale kracht, vitaal vermogen, alle aanwezigen hebben dat ook maar in een mindere gradatie en hierbij wordt – volgens de etherische chemici – andere etherische kracht of vermogen aan toegevoegd, zodat een combinatie van alles een dusdanig laagtrillende stof maakt, die onze atmosfeer kan bewegen.

Het enige dat we niet kunnen begrijpen is hoe de spreker zichzelf bedekt met het zogenaamde masker, of hoe hij het absorbeert.

Wat is het precieze effect als hij zichzelf in het masker drukt en ermee bedekt wordt? Er komt ongetwijfeld een dag dat wij de verklaring zullen weten maar wat ik nu opschrijf is in feite alles dat mij is duidelijk geworden.

Toen ik naar nog meer details vroeg, werd mij duidelijk dat ik dat niet zou begrijpen en dat ik tevreden moest zijn met de informatie die mij tot dusver was verstrekt. Dus ik moet maar tevreden zijn, maar ik zeg nog een keer dat ik vaak mijn oor dichtbij de mond van het medium hield en niets anders hoorde dan een regelmatige ademhaling, terwijl er op dat moment een stem tegen iemand sprak. En alleen mijn persoonlijke vrienden waren aanwezig in de Séance Room of the GLASGOW SOCIETY FOR PSYCHICAL RESEARCH.

Op een bepaalde gelegenheid vertelde de spreker mij dat alleen het strottenhoofd van het medium werd gebruikt en dat zijn stem door een bovennatuurlijke pijp naar de spreekhoorn werd gebracht, die de stem vergrootte, zodat wij het konden horen. In andere woorden, hij maakte gebruik van de longen, strottenhoofd en mond van het medium om spaarzaam te zijn met het materialiseren van deze organen, maar zelfs toen hoorde ik niet het medium spreken.

Deze informatie werd duidelijker uit de antwoorden op verdere vragen. Als er een stem door de spreekhoorn spreekt, is het niet

altijd onafhankelijk van het medium en komt het niet altijd van een gematerialiseerde entiteit in het midden van de cirkel. De kracht is niet altijd even sterk om deze vorm van communiceren gedurende de hele zitting vast te houden.

Wat er gebeurt is het volgende: degene die wil spreken bestuurt het medium en praat via hem. De spreker heeft echter niet dezelfde controle over het medium als zijn gewone bestuurders, en de stem die spreekt is vaak niet meer dan een fluistering. De stem wordt van de mond van het medium overgebracht door middel van een gematerialiseerd stukje ectoplasma of bovennatuurlijk pijpje, naar de spreekhoorn toe, wat de stem zodanig versterkt dat hij te horen is.

Als er op deze manier gesproken wordt, staat de spreker achter het medium, wiens etherisch lichaam tijdelijk los is van het fysieke lichaam; met andere woorden, het medium is in trance. De communicator is derhalve in staat om de stembanden van het medium te besturen.

Er is een etherische verbinding die hetzelfde effect heeft op de spieren van het medium als atmosferische golven hebben op twee stemvorken die op dezelfde frequentie trillen. Zoals de trillingen van de ene stemvork de andere beïnvloeden en laten trillen, zo werken de stembanden van de etheriër en het medium op dezelfde manier.

Dus, wat de etheriër zegt, zegt het medium. De stembanden van beiden werken in perfecte harmonie.

Die informatie gaf me wel voldoening maar de vraag was hoe het geluid geproduceerd wordt. Onze lippen vormen de woorden, ons strottenhoofd veroorzaakt het geluid. Ik vroeg wat het geluid veroorzaakte, en mij werd duidelijk dat het strottenhoofd van het medium voor dit doeleinde werd gebruikt en dat het geluid daarvandaan naar de spreekbuis werd getransporteerd door middel van de etherische pijp.

Het werd hoe dan ook duidelijk, dat wat er van het medium naar de spreekbuis werd gebracht, niet lucht uit zijn longen was. De larynx wordt gebruikt om geluid te maken, maar niet door lucht langs de

stembanden te laten stromen. De atmosfeer trilt door hun eigen werkwijze. Het werd mij duidelijk dat ik het feit moest accepteren dat de larynx gebruikt werd om het geluid te produceren van de etheriër die praatte, en dat geluid werd naar de spreekhoorn gebracht.

Mijn informant drong er op aan te vermelden dat er geen sprake is dat de boodschappen beïnvloed zouden worden door de geest i.c. het denken van het medium, daar zijn geest totaal niet aan bod komt. Ze beïnvloeden niet de geest van het medium, maar werken direct met zijn stembanden.

De sprekende etheriër heeft zijn geest geheel onder controle en de geest van het medium is tijdelijk uitgeschakeld. Wat we zodoende wel eens horen is de stem van het medium door de spreekhoorn, al lijkt het niet op zijn eigen stem omdat het altijd in trance te horen is.

Deze vorm van communicatie verschilt van Direct Voice omdat deze stem getransporteerd wordt naar de spreekhoorn en niet geheel los van het medium wordt voortgebracht. Soms kunnen ze de stem over brengen naar de spreekhoorn aan de andere kant van de séancekring, zo vertellen ze mij.

Bij de séances met Sloan hebben we dus drie verschillende vormen van communicatie. Ten eerste, een wijze van spreken via trance. Ten tweede, zoals hierboven beschreven. Ten derde, de beste van allemaal, stemmen van de etherische mannen, vrouwen en kinderen die hun stembanden en longen hebben gematerialiseerd en spreken zoals wij doen. Zonder enige verbinding op wat voor manier dan ook met het medium, behalve het benodigde ectoplasma dat ze lenen van het medium en de aanwezigen.

De spreekhoorn wordt voortbewogen door gematerialiseerde banden, gemaakt uit een combinatie van de stof die door het medium en aanwezigen en de chemicus wordt verschaft. Hij kan ook door een gematerialiseerde hand worden voortbewogen. Het bredere uiteinde wordt gebruikt om de gematerialiseerde mond op te plaatsen en zodanig de stem in de richting te sturen waarheen de etherische spreker

wil spreken, zonder dat het nodig is dat hij verplaatst. Elk uiteinde van de spreekhoorn kan gebruikt worden, wat er op dat moment ook maar nodig is.

Als de spreekhoorn niet nodig is dan betekent dat dat het ectoplasma voldoende is, dat de kracht groot genoeg is om één of meer materialisaties te laten plaatsvinden, meestal in de buurt van diegene(n) waartegen de spreker wil praten. Aldus, heb ik bij gelegenheid, twee en soms drie stemmen horen praten tegen verschillende personen op het zelfde moment.

De persoon die wil spreken is echter niet altijd aanwezig, omdat diegenen die naar de andere wereld, naar een ander niveau van denken zijn overgegaan, het moeilijk zo niet onmogelijk vinden om te communiceren. Ze kunnen wel communiceren met diegenen op het lagere niveau, doordat hun boodschappen opgepikt en doorgegeven worden door een etheriër, die bij de séance aanwezig is.

Dit wordt, denk ik, vaak gedaan, zelfs door diegenen die aan de buitenzijde van het hemelgewelf dat de aarde begrenst vertoeven, en communiceren door het materialiseren van hun stembanden moeilijk vinden. Een Ier, die in de etherische wereld is en Gallagher heet, vertelde me dat hij veel tijd besteedt tijdens zittingen om boodschappen op te pikken en door te geven. Hij noemt zichzelf de 'telefoonhoorn'.

Ik vroeg eens of gematerialiseerde stembanden aangeraakt en gewogen konden worden, en mij werd verteld dat dat kon, en dat ze het gewicht hebben dat wij tijdens de séance hebben afgestaan. Als wij allen gedurende een séance op een weegschaal zouden zitten zouden we merken dat ons gewicht langzaam lichter wordt en als de séance richting einde gaat, en het ectoplasma teruggegeven wordt, zal ons gewicht weer normaal worden.

De experimenten van Dr. Crawford, en anderen, hebben bewezen dat deze stelling correct is. Het ectoplasma wat aan ons wordt onttrokken is waardeloos zonder de verbinding met de ingrediënten van

de etherische apotheker, daar materialisatie niet kan plaatsvinden met alleen ectoplasma.

Zo werd mij duidelijk dat deze ectoplasma-etherische combinatie niet alleen de benodigde voorbereiding is voor materialisatie door de mensen uit de andere wereld maar ook voor het bewegen van allerlei fysieke objecten. Ze kunnen niets op aarde laten bewegen zonder deze combinatie. Onze lichamen zijn samengesteld uit de ingrediënten waaruit ze de stof, ectoplasma genaamd, halen. Ik heb echter geen enkele gedetailleerde informatie kunnen krijgen over de scheikundige ingrediënten van de stof die gebruikt wordt om aan het ectoplasma toe te voegen. De chemicus wilde me dat niet vertellen daar ik het niet zou begrijpen, zelfs als hij het zou uitleggen. Ik vroeg eens of de gedachten van het medium op de een of andere manier de communicatie van Direct Voice zou kleuren en het antwoord was "zeer beslist niet".

Voor zover het gaat over wat er gebeurt als het medium in trance praat, werd mij duidelijk dat de etheriër die wens te spreken, ectoplasma van het medium neemt en zodoende zijn stembanden kan besturen.

Wat de heer Sloan betreft, zijn hersens worden geheel niet gebruikt. Wat er gebeurt is kortgezegd dit: het ectoplasma vormt de verbinding tussen de etheriër die spreekt en de stembanden van het medium, en als de etheriër spreekt bewegen de stembanden van het medium. Hier vindt geen materialisatie plaats van de mond, keel en tong. De stembanden van het medium worden gebruikt om de lucht te laten trillen en ze vormen de woorden die worden uitgesproken door de sturende, leidende, etherische man, vrouw of kind.

Mijn verklaring voor dit boek is dat het een verklaring geeft, zowel logisch als redelijk, over hoe het fenomeen Direct Voice werkt, die iedereen zou kunnen aanspreken. Bewijzen, zoals de volgende vier hoofdstukken bevatten zullen wellicht niet voldoende zijn om de gemiddelde mens te overtuigen, maar, wanneer er een logische ver-

klaring kan worden gegeven, is het accepteren van het verschijnsel minder moeilijk. Ik heb omstandigheden gecreëerd om fraude en imitatie onmogelijk te maken, en heb door aanhoudend onderzoek informatie gekregen over de etherische wereld, zijn bewoners en hoe communicatie plaatsvindt, wat het gemiddelde individu tevreden zou moeten stellen.

Dit is, voor zover ik weet, op zo'n systematische manier nog niet eerder gepoogd. Maar ik moet zeggen dat ik al mijn hele leven met harde feiten werk. Ik heb een kennisniveau van economie en wiskunde in mijn zakenleven bereikt en daarnaast hadden natuurwetenschappen mijn speciale interesse. Daarom heb ik dit onderwerp met een bepaalde nuchterheid benaderd en heb ik informatie vergaard die de verschijnselen zowel redelijk als natuurlijk maken, voor elk onbevooroordeeld mens.

Dientengevolge zou dit onderzoek kunnen helpen om een studie van bovennatuurlijke verschijnselen naar een hoger plan van denken te brengen, en een nieuwe springplank kunnen zijn naar het uiteindelijk plaatsen van deze studie, op een strikt wetenschappelijke basis.

VII Mijn eerste bewijs

‘De zoektocht naar waarheid is de meest edele bezigheid van de mens, en de publicatie ervan is zijn plicht’

De Staël

De voorgaande hoofdstukken kunnen worden beschouwd als een soort introductie van het onderwerp van dit boek. Ik kom nu tot de kern van de hele zaak namelijk het bewijs, en daarop rust alles en zijn alle argumenten gebouwd.

Het mag worden aangevochten dat het bewijs eerst moet komen en de conclusies als laatste, maar in dit geval kan beter de fundering voorbereid worden zodat allereerst de mogelijkheid tot communiceren wordt geaccepteerd en dat wat op een zitting gebeurt, wordt begrepen.

In 1918 werd mijn vrouw ernstig ziek en moest overgebracht worden naar een verpleeghuis in Glasgow, waar ze werd geopereerd. Ze herstelde en het was gelukkig niet het allergenste wat er was. Om dicht bij haar te zijn, verbleef ik in Glasgow.

Toen ik op een zondagavond bij haar zat, wilde ik graag wat frisse lucht en ging naar buiten voor een kleine wandeling. Ik dacht niet veel na over dat wandelingetje, maar het was het begin van een complete verandering in mijn mentale kijk op het leven en de dood.

Ik kuierde door de ene straat en liep wat doelloos door de andere, voorbij een kerk waarop “SPIRITUALIST CHURCH” nogal prominent stond geschreven. Ik stopte om te kijken hoe het er uit zag want ik herinnerde me van daarvoor niet dat ik de kerk had gezien en ik wist niet dat het kerkgenootschap bestond. Het kleine beetje dat ik wist van spiritualiteit stond in een boek wat mij vrouw onlangs had gekregen en wat mij – nadat ik er doorheen had gebladerd – te bizar voor woorden leek. Ik legde het als niet waard om te lezen terzijde, en stond nu tegenover de ingang van een Spirituele Kerk. Waarom zou ik

niet naar binnen gaan om te zien hoe het er van binnen uitziet? dacht ik, en ik ging naar binnen.

Er was een dienst bezig en de spreker vertelde aan de menigte over een aantal mooie dingen die hij had meegemaakt. Ik ging zitten en luisterde en toen de dienst voorbij was ging ik naar hem toe en wat ik hem zei was het volgende: 'Vindt u echt dat ik moet geloven wat u vanavond vertelde? Misschien dat het bij sommige simpele zielen naar binnenkomt, maar verwacht u van een rationalist om datgene wat u zegt, als waarheid te aanvaarden? Kunt u het mij bewijzen?'

Van tijd tot tijd stelde ik een predikant op proef met mijn vragen, en ik kreeg niets anders als antwoord dan: 'Nee, ik kan niets bewijzen, maar daar begint het geloof, het vertrouwen. U moet geloven en niet twifelen.' Deze spirituele persoon die ik uitdaagde zei het tegenovergestelde. Namelijk dat het niet van mij verwacht zou kunnen worden om te geloven zonder bewijs.

"Bewijs is essentieel," ging hij door, "en wat spiritualisten geloven komt van ervaring. Alle beweringen van spiritualisten kunnen worden bewezen en als u bewijs wilt, dan kunt u dat krijgen". "Hoe?" ging ik door. "Door naar een medium te gaan", antwoordde hij.

"Kunt u me er bij een brengen?" vroeg ik. "Ja, morgenavond als dat u ook schikt", antwoordde hij.

Die reactie sprak mij aan en ik aanvaardde zijn aanbod. Dus ontmoette ik hem de volgende avond om 7 uur op de hoek van de North Frederic Street en George Street, en hij zou me naar een sé-ance meenemen die elke maandagavond werd gehouden in een huis vlakbij. Toen ik terugkwam van de kerk en aan mijn vrouw vertelde waar ik heen zou gaan, vroeg zij zich af of het verstandig zou zijn. Het leek haar een onnodig risico om met een vreemde man naar een vreemd adres te gaan, maar ze maakte verder geen bezwaren en ik zou de uitnodiging voor de volgende dag behouden.

De volgende dag, maandag 20 september 1918, ontmoet-

ten we elkaar op de afgesproken plek en liepen door een rustige straat naar een huis, waarvan de ingang in een steegje was, en mijn onbekende gids klopte op de rechterdeur. Die werd geopend en we werden in een kleine kamer geleid waar tien mensen op stoelen in een cirkel zaten. De lichten waren aan en er werd wat algemeen geconverseerd. Een man speelde een hymne op een harmonium.

Wij kregen allebei een stoel in de kring en niemand werd verder voorgesteld. Het enige wat mijn gids zei tegen de man met het harmonium is dat hij iemand had meegebracht. Dat was alles.

Mijn begeleider kende mijn naam niet, ik kende de zijne niet en de rest van de aanwezigen waren totale vreemden voor mij. Ik zou ze beschrijven als behorende tot de werkende klasse, aardige, vriendelijke, bescheiden mensen die mij een zeer aangenaam welkom heetten.

De man met het harmonium zei toen dat het tijd was om te beginnen, en deed het licht uit. Er werd een hymne gespeeld en gezongen en toen een andere, maar voordat het uit was, draaide de organist zich om en ging in de kring zitten.

Kort na dit alles, sprak er luid en duidelijk een mannenstem recht voor mijn buur, aan de rechterkant. Ik hoorde alles wat er werd gezegd en de naam die werd genoemd, het was een intiem gesprek tussen mijn buurvrouw en deze stem. Ze had duidelijk al eerder met de stem gesproken en alles gebeurde in rust en was natuurlijk. De stem scheen aan iemand toe te horen die alle belangrijke dingen van haar wist sinds de laatste keer dat ze elkaar spraken, en beëindigde het gesprek met 'liefs' en de belofte dat hij de volgende zitting weer terug zou komen.

Toen de stem klaar was met spreken, verkondigde ze kalm dat ze met haar echtgenoot had gepraat, waarvan ik aannam dat hij dood was. Dit ging zo drie uur door, dozijnen stemmen die met allemaal verschillende mensen spraken, manlijke stemmen, vrouwelijke stemmen, stemmen van kinderen, allemaal van overledenen, werd mij gezegd.

Een vrouwenstem sprak met de man die links van mij zat. Ze noemde een naam en refereerde aan gebeurtenissen thuis. Ze refereerde in het bijzonder aan Tom, die zijn vader moeilijkheden bezorgde en toen kwam er een advies van hoe zij er mee om zou gaan. Er werden intieme familie zaken besproken tussen de vrouwenstem en mijn buurman en uiteindelijk zei de stem met veel liefde 'tot ziens'. "Dat was mijn vrouw", fluisterde hij tegen mij, "ik kom hier nooit, maar ze blijft bij me komen. Ze weet altijd alles wat er thuis gebeurt."

Ik begon nu te voelen dat ik de enige was die werd overgeslagen bij deze vreemde mix van gesprekken die maar doorgingen en nooit leken te stoppen. Alles wat werd gezegd, was correct werd er beweerd en ik vroeg me af hoe het mogelijk was voor welk mens dan ook, om zo intiem te zijn met alle dode vrienden, evenals de privé beslommingen van de aanwezigen en tevens in staat te zijn om de overleden familieleden en echtgenoten zo goed te imiteren. Niet alleen wist de ingebeelde imitator intieme dingen van de overleden vrienden en familieleden maar iedere stem was verschillende, de hebbelikheden waren anders, in feite had iedere stem een andere persoonlijkheid. Wat zou er een geweldige acteur in ons midden moeten zitten om dit uren en uren vol te houden, om zich te herinneren waar iedereen – in het donker – zat, daar de stem direct, zonder vergissingen, de juiste persoon aansprak.

Dat waren mijn gedachten toen er opeens recht voor mijn gezicht een krachtige stem tegen mij sprak: "Ja, wie bent u", informeerde ik, om vervolgens het volgende antwoord te krijgen: "Je vader, Robert Downie Findlay".

De stem praatte door en refereerde aan iets wat alleen mijn vader, ik en nog een andere man hier op aarde kon weten, en die andere man was, net als mijn vader, overleden. Dood. Dus was ik de enige levende persoon op aarde met de kennis van wat de stem daar zei. Het was een privé aangelegenheid waar ik, noch mijn vader, noch de andere persoon ooit, als hij had geleefd op aarde, over zou heb-

ben gepraat tegen iemand. Dit was allemaal bizar genoeg, maar kunt u zich mijn verbazing voorstellen toen mij vader er aan toevoegde: "David Kidston staat hier naast me en wil ook graag met jou over deze affaire praten."

Nu was David Kidston de naam van de overleden man die als enige van die privé aangelegenheid wist. Hij was de partner van mijn vader, en hij was mijn partner toen mijn vader was overleden. Alleen wij drieën wisten van deze privé affaire en ik was hier in Glasgow, in het huis van een arbeider, een totale vreemde voor iedereen hier, er werd tegen mij gepraat met twee verschillende stemmen over een affaire die alleen bekend was bij mij en twee overleden mannen. Sterker nog, de stemmen beweerden de stemmen van deze twee mannen te zijn, en Kidston vervolgde het gesprek wat mijn vader was begonnen en eindigde met deze woorden: 'Ik ben opgelucht dat ik dat eindelijk heb gezegd.'

Toen ik begon met het schrijven aan OP DE GRENS VAN HET ONGRIJPBARE voegde ik deze en andere ervaringen die ik had met dit medium toe, maar ik beschreef nooit de details van de dingen die de stemmen bij deze gelegenheid tegen mij hadden gezegd. Ik vond dat verstandiger, dan een opsomming te geven van wat die stem, die aan mijn vader behoorde, had gezegd en wat die stem, die behoorde aan de heer Kidston, had geantwoord.

Dit zou teveel uitleg behoeven, voordat de materie zou worden begrepen. Nu echter, omdat mijn verleden reeds staat beschreven in mijn autobiografie Terugkijken, is er geen reden meer om dingen niet op te schrijven.

Wat mijn vader zei nadat hij zijn naam had gezegd was het volgende: "Ik vind het heel spijtig dat ik jou niet in mijn zaak had genomen. Ik wilde het graag, maar Kidston was er tegen. Als jij bij me was gekomen was het voor mij veel makkelijker geweest, omdat de zaak een zware belasting voor mij was. David Kidston staat hier naast me en wil ook graag met jou over deze zaak praten."

Toen kwam er een stem die beweerde van David Kidston te zijn, die zei: "Ik ben David Kidston. Ik zat er naast door tegen jouw komst naar de zaak te zijn. Het spijt me dat ik dat heb gedaan, maar nu hoeft jij geen spijt te hebben. Ik ben opgelucht dat ik dat eindelijk heb gezegd."

Dit was allemaal waar, maar alleen mijn vader, David Kidston en ik wisten ervan. Het incident vond plaats op het moment dat mijn grootvader stierf in 1904, 14 jaar hiervoor. Toen hij overleed, zei ik tegen mijn vader dat ik graag bij Findlay, Kidston & Goff's wilde gaan werken aangezien de vooruitzichten bij Patrick Henderson & co niet al te rooskleurig waren.

De invloed van mijn grootvader was verdwenen, en ik zou misschien jaren moeten wachten voordat ik partner zou worden. Mijn vader beaamde dat en zei dat hij met Kidston hierover zou gaan praten, aangezien ik voor Kidston een enorme hulp zou kunnen zijn.

Mijn teleurstelling was groot toen hij mij vertelde dat Kidston er niet mee akkoord ging, omdat de zaak slechts voor drie personen geld binnenbracht. Hij had al duidelijk het moment voorzien dat mijn vader mij als partner wilde voorstellen, en dat zou betekenen dat er minder geld zou zijn om mee rond te komen.

Kidston was zo kortzichtig dat hij niet kon bedenken dat ik waarschijnlijk voldoende cliënten binnen zou brengen om mijn partnerschap te rechtvaardigen maar hij was een zeer moeilijke man om mee samen te werken en mijn vader heeft nogal wat vervelende dingen met hem meegemaakt. Hij was bars, kortaf en dominant, zodanig dat mijn vader bang voor hem was.

Dus ik wist toen, dat wat Kidston had gezegd definitief was, en ik ben er nooit meer op terug gekomen, maar aangezien hij noch Goff zonen had, zag ik iets moois van mij wegglijpen. Dus mijn verzoek en de weigering daartoe, was alleen bij ons drieën bekend. Evengoed zat ik hier, in een onbekend huis en temidden van mensen die ik nog nooit had gezien, te luisteren naar iets wat 14 jaar eerder had

plaatsgevonden.

Dat was inderdaad een probleem. Geen aflluistersysteem, hoe zorgvuldig ook, geen bedrog of imitaties door het medium of iemand anders zou kunnen verantwoorden wat ik heb meegemaakt daar. Ik liep tegen iets totaal onverklaarbaars aan. Dat, daar, was mijn eerste kennismaking met Spiritualiteit, en, toen de séance voorbij was, werd ik voorgesteld aan het medium, John Campbell Sloan, de man die aan het harmonium zat toen ik binnenkwam. Ik bedankte hem voor zijn gastvrijheid, en vroeg hem of ik nog eens terug kon komen, daar ik zeer nieuwsgierig was naar dit onderwerp.

Ik verliet Sloan's huis in het gezelschap van de man die mij had meegenomen en hij nam mijn ervaring voor waar aan, uiteraard. "Dit is de manier waarop mensen spiritualist worden", zei hij. "Ik zei u gisteravond dat ik u zou kunnen bewijzen waar ik het gisteravond over had. En zie, dat heb ik gedaan".

Hij vertelde me dat hij Duncan McPherson heette, en ik kwam er later achter dat hij een zeer gewaardeerd lid van de GLASGOWS SPIRITUAL MOVEMENT was, en zelf medium. Enige jaren later overleed hij, en kwam in een séance in Manchester, bij mijn broer.

Hij, McPherson, sprak tegen mijn broer en zei dat hij het was die mij naar mijn eerste séance had gebracht nadat hij mij ontmoet had in de SCOTTISH MEDIUM'S UNION CHURCH op een zondagavond. Mijn broer antwoordde: "Ik denk dat u het fout heeft, u heeft mijn broer ontmoet in de Spiritual Church in Holland Street".

"Nee, dat is niet zo." Was het antwoord. "Het was in de Scottish Medium's Union Church, 100, West Regent Street, waar ik voor het eerst uw broer ontmoette en ik nam hem de volgende dag mee naar het huis van Sloan. Vraag het aan uw broer en u zult erachter komen dat ik het goed heb".

Dus mijn broer vroeg het mij de keer daarop dat wij elkaar zagen. Hij had het fout, de stem die beweerde van McPherson te zijn, had het goed. Het was in the Scottish Medium's Union Church, dat wij elkaar

voor het eerst ontmoetten, dus telepathie, als telepathie een geluid kan maken en dat kan het niet, is niet de verklaring voor wat er hier is gebeurd.

Gedurende de volgende vijf jaren volgde ik 39 séances met Sloan, soms in zijn huis en soms op plaatsen die ik uitkoos. 38 verschillende stemmen spraken tegen mij of tegen vrienden die ik had meegebracht. Ik heb in dit boek details beschreven van de voorzorgsmaatregelen die ik nam om zeker te weten dat het niet Sloan was die sprak.

Soms zat ik met hem alleen en dan spraken de stemmen zelfs als ik mijn oor 3 centimeter van zijn mond afhield, en die sprak niet. Twee en drie stemmen spraken soms tegelijkertijd. Af en toe waren de stemmen zo krachtig dat ze aan de overkant van de straat kond worden gehoord.

De meest overtuigende ervaringen waren die, als ik vreemden naar de séances meenam. Sloan wist totaal niks van hen en ik noemde geen enkele keer hun namen. Hier volgen een aantal voorbeelden over wat er dan gebeurde.

Op een avond nam ik de weduwe mee van een man die die dag was gecremeerd en wiens crematie ik had bijgewoond. Ik stelde haar aan Sloan voor met een andere naam. Een stem sprak mij aan en zei: "waarom geeft u de verkeerde naam van deze vrouw op? We weten wie ze is, en haar echtgenoot, Louis Pearson is hier om met haar te praten".

Pearson nam toen het woord en merkte op dat het wel enige tijd zou duren voordat hij hersteld was van het zien verbranden van zijn aardse lichaam. Toen hij tegen zijn vrouw sprak werd hij zó emotioneel dat hij niet door kon praten, waarover zij erg teleurgesteld was.

Op een andere gelegenheid nam ik een professor mee van de Glasgow Universiteit. Ik noemde zijn naam niet, ik wist niet veel van hem maar zijn ervaring interesseerde me. Een stem sprak tot hem in een taal die ik niet kon verstaan. Hij antwoordde in dezelfde taal

en zo ging het gesprek een tijdje door.

Nadat de séance voorbij was vroeg ik hem in welke taal hij praatte. Hij antwoordde: "dat was Welsh, ik ben Welsh en de stem die tot mij sprak gaf me de naam van een oude tuinman die ik in dienst had toen ik in Wales woonde. Hij wist alles over mij en wat hij zei was waar."

Deze twee ervaringen had ik nog niet eerder opgetekend en ook niet het feit dat mijn vader op andere gelegenheden terugkwam en mij helder bewijs gaf van zijn aanwezigheid en voortbestaan maar ik zou eindeloos kunnen doorgaan.

Sommige ervaringen kunnen in mijn boeken worden teruggevonden, andere heb ik nooit openbaar gemaakt. Feitelijk heb ik dozijnen van dezelfde soort gebeurtenissen in mijn geheugen zitten of opgeschreven, die net zo evident zijn als degenen die ik heb beschreven.

Veel overleden vrienden en familieleden kwamen langs (of terug) en vertelden hun correcte namen. Ze kwamen met duidelijk bewijs dat ze voortleefden, maar niets was verbazingwekkender dan het bezoek van Eric Saunders, zoals hier opgeschreven. Zijn bewijs was niet alleen opmerkelijk, alles werd later gecheckt en correct bevonden, maar hij werd gezien terwijl hij sprak.

De respectabele Everard Fielding, die een actief lid van de Maatschappij voor Bovennatuurlijk Onderzoek was, schreef mij eens dat een vriend van hem naar Glasgow zou komen en heel graag een séance zou willen hebben met de heer Sloan. Ik antwoordde dat ik dat zou regelen. Op de afgesproken dag, kwam de kennis van de heer Fielding langs op mijn kantoor.

's Avonds dineerden we samen in de club, waarna we naar het huis van Sloan gingen waar een zitting zou plaatsvinden. Deze man had mij, gedurende het gesprek dat we hadden voordat we naar de zitting gingen geen moment verteld wat hij voor werk deed en opzettelijk vroeg ik hem daar ook niet naar. Daarom was hij een complete vreemde voor mij, en ik, noch het medium of iemand van de aanwezigen, wist iets van hem.

De séance ging goed. Een stem sprak helder en gedistingeerd tegen mijn nieuwe kennis. De stem sprak hem foutloos aan en toen hij vroeg wie er tot hem sprak antwoordde de stem: "Op aarde was ik bekend als Koning Edward VII". Er volgde een persoonlijk gesprek, waarin namen van mensen werden genoemd die mijn kennis kende, en het gesprek ging organisch door, net alsof mijn vriend met iemand op aarde sprak. Uiteindelijk zei de stem: "Ik wil u bedanken voor al uw goedheid jegens mijn vrouw, Koningin Alexandra. Ik weet niet hoe ze zonder u had verder gekund. U hebt zoveel zorgen en bezorgdheid bij haar weggenomen."

Nadat de séance was afgelopen vroeg ik hem of hij tevreden was met deze vreemde ervaring, en hij antwoordde: "Zeker". Toen zei ik "Wilt u mij vertellen hoe u in verhouding staat tot Koningin Alexandra?"

"Oh", zei hij, "Ik ben het hoofd van haar hofhouding." Niemand, ik ook niet, wist die avond behalve hijzelf, wie hij was en daaruit volgt dat de stem die tot hem sprak niet van deze wereld was. De persoon achter de stem, wist alles van hem en van zijn vrienden, wat bewijst dat iemand die voor ons onzichtbaar was, er was met een kennis die ver buiten het medium lag, buiten mijzelf, buiten alle andere aanwezigen.

Koningin Alexandra die hierover had gehoord, wilde Sloan bezoeken en de séance vond plaats in London. Ik ben blij te vermelden dat zij hier heel blij mee was.

Degenen die er ook waren, waren mijn vrienden Sir William Barrett, de vooraanstaande natuurkundige, Sir Arthur Conan Doyle, Dr. Abraham Wallace en Sir Oliver Lodge, allen geloven zij in het bestaan van dit bovennatuurlijke na jaren van studie en ervaring.

Naast hun waren Sir Thomas Lipton en Marconi aanwezig, ik kan niet instaan voor hun mening. Als laatste was er de heer Byrd, de Amerikaanse wetenschapper die niet geloofde in leven na de dood, maar hij kwam zei hij, met een open geest. Een overleden vriend van hem

kwam langs, gaf zijn naam en sprak tegen hem, herinnerde hem aan het moment dat ze samen op de Brooklyn Bridge stonden en waarover ze toen spraken. De stem herhaalde delen van het gesprek wat ze op de brug hadden en deze heer Byrd antwoordde: "Dat is allemaal waar, maar hoe kan jij tegen mij praten als je dood bent?"

Toen we naar het zuiden gingen om in Stansted Hall te gaan wonen, was een vriendin en buurvrouw van ons de nu overleden Frances hertogin van Warwick, een charmante vrouw die overstromde van vriendelijkheid. Ik vertelde haar van Koning Edward die langskwam om met het Hoofd van de Hofhouding van Koningin Alexandra te praten en zij antwoordde:

"Koning Edward komt vaak langs om met mij te spreken. We waren vrienden en toen hij nog op aarde was spraken we vaak Duits. Na zijn dood komt hij in séances langs, en sprak dan altijd met me via Direct Voice. Net zoals hij altijd Duits sprak toen hij nog op aarde was, zo sprak hij op deze séances Duits met mij."

Ik wilde dat ik nog meer details kon geven over zeer duidelijke gesprekken die hebben plaatsgevonden. Mijn vrouw was eens mee naar een séance bij Sloan, toen een vrouwenstem haar aansprak en zei wie ze was. Ik zou graag willen vertellen wie ze was en wat de stem aan mijn vrouw vertelde over een zeer persoonlijke kwestie, maar dat kan ik niet doen aangezien het te privé is.

Wat belangrijk is, is dat alleen degene die beweerde de persoon te zijn die ze zei te zijn, van de feiten afwist die ze aan mijn vrouw vertelde en wat ze tegen mijn vrouw zei was zeer waar en echt. Niemand van de aanwezigen kon op enigerlei wijze weten van de affaire waar de spreekster aan refereerde.

Ik zou hier willen melden dat Sloan, nadat ik hem beter kende, mij altijd de indruk heeft gegeven dat hij een oprechte, goede, eerlijke man was, laaggeschoold, slecht van geheugen en met gemiddelde intelligentie, behorend bij zijn klasse. Hij was inpakker bij een groot warenhuis in Glasgow en zijn werkgever, die vaak bij séances

zat, vertelde me dat hij een oprechte, vertrouwenwekkende man was. Deze mening was ook veel andere mensen die hem kenden toegedaan, en ik heb nog nooit één argwanend woord gehoord over zijn eerlijke gedrag bij zijn séances.

Gedurende vijf jaar had ik zo veel bewijs over leven na de dood verzameld dat ik dit boek acht jaar later schreef en uitgaf. Ik gaf veel openbare lezingen en sprak eens over mijn ervaringen tegen de leden van de Glasgow Philosophical Society in hun hoofdkantoor, de zaal zat vol, en mijn presentator was de oudste Law Lord van de Court of Session.

Toen stichtte ik op advies van een dame, mevrouw Irwin, de GLASGOW SOCIETY FOR PSYCHICAL RESEARCH, een professor van de Universiteit werd President, en ik de vice president.

Deze nieuwe vereniging had regelmatig privé vergadering van de leden en organiseerde open vergaderingen, één werd gehouden in St Andrew's Hall, waar tweeduizend mensen luisterden naar de eminente natuurkundige Sir William Barrett. Ik had de eer om presentator te zijn, en ik herinner dat Barrett in zijn toespraak aanhaalde dat hij 40 jaar eerder, in dezelfde hal, bij een vergadering van de British Association, het onderzoek naar telepathie had aanbevolen, maar dat niemand hem enige steun had gegeven.

VIII Het bewijs: 3 'A1'voorbeelden

"Het bewijs van een getuigenverklaring kan door niets worden vernietigd behalve door het bewijs dat de mensen die feitelijkheden moeten beoordelen geen bekwame beoordelaars zijn, of dat ze op het moment van beoordelen onder een indirecte invloed staan wat de specifieke zaak betreft. Totdat dit bewezen is, moet de getuigenverklaring erkend worden."

Butler

In dit hoofdstuk zal ik drie voorbeelden samenvatten die ik als 'A1' classificeer, en in het volgende hoofdstuk, als 'A2'. Het zijn slechts samenvattingen aangezien ik alleen ruimte heb om uit te wijden over de meest opvallende punten.

Voorbeeld 1 van de A1-groep – Ik nam mijn broer mee naar een séance kort nadat hij gedemobiliseerd was uit het leger in 1919. Hij kende geen van de aanwezigen en werd niet voorgesteld. Geen van de aanwezigen, behalve ikzelf, wist dat hij in het leger had gezeten. Geen van de aanwezigen wist waar hij was geweest tijdens zijn legertijd. Zijn gezondheid had het niet toegestaan naar het buitenland te gaan en hij werd een gedeelte van de tijd gestationeerd bij Lowestoft in een klein dorp dat Kessingland heet en gedeeltelijk in Lowestoft zelf waar hij de artillerie trainde. Met deze kleine inleiding zal ik u nu de volgende samenvatting van mijn aantekeningen geven:

Gedurende de séance was duidelijk te horen hoe de spreekhoorn door de kamer bewoog, en er verschillende stemmen door heen spraken. Opeens tikte de spreekhoorn op de rechterknie van mijn broer, en sprak een stem recht voor hem: "Eric Saunders".

Mijn broer vroeg of de stem tot hem sprak en het antwoord was: "Ja", waarop mijn broer zei dat er een misverstand zou moeten zijn want hij

had nog nooit iemand met die naam ontmoet. De stem was niet zo krachtig, dus iemand stelde voor dat het gezelschap door zou moeten gaan met zingen en terwijl dat gebeurde, bleef de spreekhoorn mijn broer op zijn knie, arm en schouder tikken. Het was zo dwingend, dat hij zei: "Misschien moeten we hiermee maar stoppen, want er is duidelijk iemand die heel dringend met mij wil praten."

Weer vroeg hij wie het was, en de stem, krachtiger dan de eerste maal, herhaalde: "Eric Saunders". Weer zei mijn broer dat hij niemand met die naam kende, en vroeg waar ze elkaar hadden ontmoet. Het antwoord was: "In het leger". Mijn broer noemde wat steden zoals Aldershot, Bisley, France, Palestine etc. maar vermeed zorgvuldig Lowestoft waar hij het grootste gedeelte van zijn legerijd zat. De stem antwoordde: "Nee, niets van dit alles. Ik kende u toen u vlakbij Lowestoft was gestationeerd". Mijn broer vroeg waarom hij 'vlakbij' Lowestoft zei en hij antwoordde: "Op dat moment was je niet IN Lowestoft maar in Kessingland."

Dit is een klein vissersgehucht, zo'n vijf mijl ten zuiden van Lowestoft, waar mijn broer een tijdje in 1917 door had gebracht. Mijn broer vroeg toen bij welke compagnie hij gedetacheerd was geweest en, omdat hij niet kon verstaan of de stem een 'B' of een 'C' zei, vroeg mijn broer naar de naam van de compagniebevelhebber. Het antwoord was 'Macnamara'. Zo heette de officier van de 'B'-compagnie in die tijd.

Bij wijze van een test, deed mijn broer voorkomen alsof hij zich de spreker herinnerde en zei: 'O ja, u bent een van de Lewis artilleristen, toch?'. De reactie was: 'Nee, u trainde toen niet de Lewis artillerie, maar de Hotchkiss artillerie'.

Dit klopte helemaal, want in april 1917 werden de Lewis geweren vervangen door Hotchkiss. Mijn broer stelde twee of drie suggestieve vragen zoals de plaatsnaam waar hij ingekwartierd was, en die werden goed beantwoord.

Saunders zei toen: "We hebben daar een leuke tijd gehad meneer;

herinnert u zich de inspectie van de Generaal nog?”. Mijn broer lachte en zei dat ze continue door generaals werden geïnspecteerd, en over welke generaal had hij het, en hij antwoordde: “De inspectie waar de Generaal ons met onze geweren heen en weer liet rennen.”

Dit was een incident dat mijn broer zich goed kon herinneren, dat toen voor veel pret onder de manschappen had gezorgd. Saunders vertelde mijn broer dat hij in Frankrijk was omgekomen, en mijn broer vroeg wanneer hij Engeland dan had verlaten. Hij antwoordde dat hij “Met de Grote Lichting in Augustus 1917 was meegegaan.”

Mijn broer vroeg toen waarom dat Grote Lichting heette, waarop hij zei: “Herinnert u zich niet dat de Kolonel op het exercitieplein kwam en een speech hield over de Grote Lichting soldaten.?” Dit refereerde aan een bijzonder grote lichting die in die maand naar Frankrijk werd gestuurd en dat was de enige gelegenheid waarop mijn broer de Kolonel persoonlijk afscheid had horen nemen van de mannen.

Toen bedankte Saunders mijn broer voor de artillerietraining die hij had gehad en zei dat die in Frankrijk goed van pas was gekomen. Mijn broer vroeg toen waarom hij door was gekomen, om met hem te praten en toen antwoordde hij: “Omdat ik nooit ben vergeten dat u mij eens een goede dienst heeft bewezen.”

Mijn broer heeft een warrig geheugen waar het de verlofaanvragen voor bijzondere omstandigheden van de kanonniërs betreft, of hij nou wel of niet Saunders heette kon hij zich niet herinneren.

Ongeveer zes maanden na dit incident was mijn broer in Londen en had een afspraak met de Korporaal die in die tijd zijn secondant was geweest in het bataljon met karabijnen. Mijn broer vertelde hem voorgaand verhaal en vroeg of hij zich de naam “Eric Saunders” kon herinneren.

Mijn broer had gedurende twee jaar kanonniërs getraind, met een frequentie van ongeveer 12 per 14 dagen en naast het algemeen beoordelen en examen laten afleggen, kwam hij niet voldoende in persoonlijk contact met ze om veel namen te kunnen onthouden. De

Korporaal was echter meer onder de kanonniërs, maar ook hij kon zich niet iemand met deze naam herinneren.

Gelukkig had de Korporaal een oud zakdagboekje meegenomen waar hij uit gewoonte lijsten met namen van mannen die mee hadden getraind en andere informatie in had geschreven. Hij trok het uit zijn zak en samen keken ze terug in het boekje totdat ze bij "B" compagnie kwamen, 1917. En daar stond de naam "Eric Saunders, f.q., augustus 1917", een streep met rode inkt door zijn naam; f.q. stond voor 'fully qualified', volledig geschikt.

En ook al wist mijn broer wat de rode streep betekende, hij vroeg toch aan de Korporaal waar het voor stond. Deze antwoordde: "Weet u dat niet meer meneer Findlay, ik zette altijd een streep door de namen van de mannen die weggingen. Dit betekent dat Saunders in augustus 1917 is vertrokken."

Helaas had mijn broer, Saunders niet gevraagd naar de naam van zijn regiment en ik kon dus zijn dood niet traceren. Het Ministerie van Oorlog kan zonder verdere informatie geen details verschaffen, naast het feit dat er meer dan 4.000 mannen met de naam Saunders in de oorlog waren omgekomen. Ze kwamen vanuit het hele land naar Lowestoft om te trainen en mijn broer had geen aantekening van het regiment van Saunders.

Zelfs dit overwegende, is het een opmerkelijke kwestie want het is fraudebestendig, telepathiebestendig, en cryptaesthesiabestendig. Niet alleen kende geen van de aanwezigen in de séancekring mijn broer, mijn broer kende de spreker ook niet en kan hem zich tot op heden niet herinneren omdat hij honderden mannen had getraind. En die kunnen hem allemaal wel kennen, maar hij heeft ze individueel nooit leren kennen.

Dit geval bevat 14 verschillende feiten; elk feit was juist, en ze vallen allemaal onder mijn 'A1' classificering. Helderziende aanwezigen beschreven Saunders, die voor ons stond te praten en met een lach naar mijn broer salueerde voordat hij bij ons wegging.

Ik zal nu een ander 'A!' geval geven: Bewijs 2, A1. – Op een dag toen ik in Edinburgh eerwaarde John Lamond, D.D. bezocht die een vriend van mij is, viel mijn oog op een olieverfschilderij dat bij hem op de schoorsteenmantel stond. Toen ik dat aandachtig bekeek, werd mij verteld dat het een schilderij van de trance-schilder David Duguid was, die aan het begin van deze eeuw overleed.

Mijn vriend zei: "Het heeft een geschiedenis. Dit is ooit voor mij geschilderd, jaren geleden toen ik David Duguid in Glasgow opzocht. En aangezien mijn gezin niet gelooft in deze schildermethode, heb ik het schilderijtje meteen in een tinnen kist gestopt."

Enkele jaren later, nadat Duguid was overleden, was mijn vriend op een Direct Voice séance in Londen toen hij werd aangesproken door een stem die de naam David Duguid opgaf. "Je waardeert mijn schilderij beslist niet, dr Lamond" zei David. "Waarom niet?" vroeg mijn vriend. "Als je dat zou doen, zou je het niet in een kist op je kamer bewaren." Mijn vriend was vergeten waar hij het had gelaten, maar zei tegen Duguid dat hij het zou zoeken en op zijn schoorsteenmantel zou zetten. Precies zoals Duguid had gezegd, lag het in kist op zijn kamer, en mijn vriend hield zijn belofte en plaatste het op de schoorsteenmantel in zijn studeerkamer.

Dit was het verhaal wat dr Lamond mij vertelde op de dag dat ik hem opzocht. Ik heb het nooit aan iemand verteld, en dr Lamond kent Sloan niet. En nu de afloop: enige tijd nadat het verhaal van het schilderij op de schoorsteenmantel was verteld nam ik dr W.P. Paterson, godgeleerde aan de Universiteit van Edinburgh en grondlegger en voorzitter van de GENERAL ASSEMBLY OF THE CHURCH OF SCOTLAND, mee naar een séance bij Sloan. Hij had het verhaal van zijn vriend dr. Lamond nooit gehoord, de laatste is wat fijngevoelig om een onderwerp te bespreken waar zijn vrienden niet in geloven.

Hoe dan ook, dr Paterson kwam op een avond met mij mee naar Sloan. Hij zat naast mij en werd aan niemand van de aanwezigen voorgesteld. Hij had Sloan nooit gezien, en Sloan kende hem beslist niet.

Allereerst kregen wij opmerkelijke bewijzen en toen bulderde er een krachtige stem die zei: "Dr Paterson, ik ben David Duguid; wilt u uw vriend dr. Lamond zeggen, hij woont 18, Regent Terrace, Edinburg (klopt) dat ik hem erg dankbaar ben dat hij zijn belofte heeft gehouden en mijn schilderij op zijn schoorsteenmantel heeft gezet."

Dr. Paterson was nogal verbijsterd, richtte zich tot mij en zei: "Ik weet niet waar hij het over heeft." Ik kende echter het verhaal, beloofde Duguid dat ik het zou zeggen, en daarvoor werd ik bedankt.

Dit is een ander waterdicht geval en kan met recht als "A1" worden geclassificeerd omdat er geen andere verklaring voor is dan dat de persoonlijkheid van Duguid aanwezig was geweest en had gesproken. Hoe zou anders deze boodschap kunnen zijn doorgegeven?

Bewijs 3. 'A1'- De laatste 'A1' kwestie die ik geef, gaat over een dame, mrs Wood Sims, die ik op een avond meenam. De séance van Sloan zou om kwart over zeven beginnen en op mijn weg daar naar toe, liep ik langs deze dame en vroeg haar of ze de moeite wilde nemen om mee te komen. Ze zei mij terloops dat ze net terug was van een bezoek aan vrienden in Engeland, en ik hoorde haar hetzelfde zeggen tegen iemand vlak voor dat de séance begon, maar alleen maar dat, geen verdere details.

Tijdens de séance sprak een stem haar aan, die haar de naam opgaf van de overleden zoon van de gastheer in Engeland: "Ik zag u toen u bij vader in Leeds was." Diverse andere stemmen spraken ook met haar, ze gaven hun namen en boodschappen voor haar gastheer in Leeds. Twee van hen kende ze niet maar ze zei dat ze de gastheer in Leeds zou vertellen dat ze met haar hadden gepraat en hun boodschappen doorgeven.

Mrs Wood Sims vertelde mij achteraf dat haar gastheer in Leeds had gereageerd met dat hij al deze mensen op aarde had gekend en dat hun boodschappen voor hem heel begrijpelijk waren. (Op een later moment ontmoette ik deze heer, en hij bevestigde toen wat mrs Wood Sim mij had verteld.) De broer van deze dame, sprak

ook tijdens deze séance met haar, en noemde haar "Anna", een naam die alleen hij gebruikte, want verder wordt ze zo niet genoemd. Hij zei dat hij "Will" heette, maar voor haar "Bill", en dat klopte. Hij sprak gedetailleerd over een advies wat hij haar had gegeven vlak voor hij overleed. "Als je toen had geluisterd, zou je leven nu anders zijn." zei hij. 'Dat is zo waar', zei mijn vriendin naderhand. Uiteindelijk materialiseerde zijn gezicht vlak voor haar, en ze verzekerde mij dat het tot in de kleinste details zijn gezicht was.

Hier hebben we 14 'A1' feiten opgetekend, en deze drie gevallen, die 34 'A1' feiten bevatten, zijn slechts 3 van heel veel gevallen.

Bedenk dat ik in mijn notities 188 feiten heb opgetekend, allemaal net zo goed als de drie hierboven.

Als we deze drie gevallen bekijken, valt fraude, door de voorzorgsmaatregelen, erbuiten. En toeval? Oftewel raden, aan de kant van het medium? Een vooraanstaande wiskundige die de kansberekeningen maakte van het juist raden in alle opgetekende gevallen, komt tot de conclusie dat met deze accuraatheid je tot een gelijkwaardigheid komt van 1 : 5.000.000.000.000; met andere woorden het was 5.000.000.000.000 tegen 1, als toeval de verklaring zou zijn. Als dat zo is, hoeven we dat ternauwernood te overwegen.

IX Meer bewijs: drie "A2 " voorbeelden

"De waarheid nadert ons, met langzame en aarzelende tred; de grond waarop ze loopt inschattend, en onophoudelijk met haar nieuwsgierig oog omkijkend, om te zien dat alles precies achter haar ligt; en haar verdere pad met scherpe blik kiest."

Percival

Ik zal nu drie samenvattingen geven die ik als "A2 " omschrijf, aangezien ze niet helemaal in mijn "A1" categorie vallen. Wat ik bedoel is dat sommige informatie op de normale wijze beschikbaar was en aldus, de muggenzifters dit als een verklaring kunnen geven.

Voorbeeld 1, "A2". – Ik organiseerde een séance met Sloan op een avond, in onze Vereniging in Glasgow, en noemde hem een naam van een vriend van mij, die zou komen. Toen het er op aankwam, had ik er spijt van want als ik dat niet had gedaan was het een geweldige "A1" séance geworden.

Het was een man uit Londen, en zijn vrouw kwam met hem mee. Hij was bekend als een spirituele man en een toonaangevend iemand in de financiële wereld. Zijn naam, carrière en bepaalde familie zaken stonden in de Who's Who.

Dit zal niet alles kunnen verklaren wat gebeurde, maar omdat hij een bekende naam had, kan ik zijn voorbeeld niet als "A1" classificeren. Echter tenminste 7 verschillende stemmen spraken tot hem en zijn vrouw. Ze refereerden aan familieaangelegenheden, gaven familienamen en lieten een vertrouwelijke kennis zien van het openbare en het familieleven. Hij vertelde me na afloop dat, hoewel hij 20 jaar het verschijnsel had bestudeerd, dit één van de meest bewijskrachtige en interessante séances was geweest waar hij ooit aan had deelgenomen.

Voorbeeld 2, "A2" – Een vriendin van mij overleed. Ze be-

hoorde tot een welbekende familie. Dientengevolge kwam er een necrologisch artikel van ongeveer een kwart kolom in de Glasgow Herald, waarin informatie stond over haar familie en directe voorvaders. Daarom is dit voorbeeld een "A2" voorbeeld, want ik weet niets wat haar met mij of mijn familie verbindt, wat het medium informatie zou kunnen bieden.

Sloan wist niet, en daar ben ik zeker van, dat ik haar kende. Ik weet zeker dat Sloan nog nooit van haar had gehoord, niets van haar wist, noch van haar familie. Maar aangezien sommige beoordelaars beweren dat een zaak aan bewijskracht inboet als informatie achterhaald kan worden in kranten of bladen, plaats ik deze zaak in de "A2" categorie.

Een week na haar begrafenis, hadden een paar vrienden en ik een séance met Sloan in een ruimte in ons Verenigingsgebouw. Haar zoon, Cecil, die tijdens de oorlog was gestorven, sprak met mijn broer, en vertelde dat hij nu zo gelukkig was, aangezien zijn moeder bij hem was. Ik vroeg of ze op dat moment ook aanwezig was en hij zei dat dat zo was, maar nog niet helemaal bewust van het feit dat ze was overleden. Ik vroeg of ze met mij wilde spreken en dat deed ze. Het gesprek wat we hadden liet zien dat ze nog niet helemaal bewust was van de verandering. Ze zei dat ze met haar man wilde praten, ze sprak zijn naam correct uit, ze refereerde aan haar ziekte op een juiste manier en wilde weten wat er was gebeurd. Ik kan er aan toe voegen dat er over de aard van haar ziekte in de bladen niet was geschreven, en dat dat slechts bekend was bij een paar intieme vrienden.

Ik legde haar uit dat er een verandering had plaatsgevonden, dat ze nu in de etherische wereld woonde, dat ze voorgoed de wereld van de fysieke materie had verlaten, dat ze door een verandering was gegaan die wij dood noemen en toen zei ik "Herken je dan degene niet die naast je staat?", ik refereerde aan haar zoon, die even daarvoor tegen mij had gesproken. "Nee," zei ze, "Ik zie niemand." Haar zoon viel ons in de rede met: "Moeder kan mij nog niet herkennen."

Haar vader sprak mij aan, vertelde me dingen die ik achteraf in bepaalde passages kon checken. Toen sprak haar broer, hij noemde zijn correcte naam en adres, waar hij op aarde had gewoond. Tegen het einde van de séance, nadat andere stemmen hadden gesproken, kwam de dame terug en sprak weer met mij. "Heb je Cecil nog niet gezien?", vroeg ik. "Nee, waar is hij?" antwoordde ze.

Toen veranderde haar stem plotsklaps van droevig naar blij, en we hoorden haar uitroepen, "O Cecil, mijn lieverd, mijn eigen lieve jongen!". Toen werd het stil. Een paar minuten later sprak er een andere stem: "Hij neemt haar nu met zich mee; ze zal snel helemaal hersteld zijn." Ik was getuige geweest van een groot drama. Ik had de eer om de unieke ervaring mee te maken dat iemand die volgens de wereld 'dood' is, haar bewustzijn terugkrijgt en haar zoon, die volgens de wereld zijn leven voor zijn vaderland had gegeven, weer ontmoet. Ik was erbij toen zij met ons op aarde leefde, en verschrikkelijk verdriet had om zijn dood, haar opmerkelijke moed daarna, en ik was erbij toen zij en haar enige zoon zich weer verenigden. Hoe graag had ik haar rouwende echtgenoot hierover verteld maar ik wist dat dat geen zin zou hebben en ik zag er van af om dat te doen.

Het is uiteraard onmogelijk om een ervaring die bijna twee uur nodig had om zich te ontvouwen, om iemand bewust te maken van de zeldzame persoonlijke aanrakingen, die het allemaal begeleiden, in een paar woorden te beschrijven. De kring in de séancekamer van onze vereniging, bestond uitsluitend uit mijn eigen persoonlijke vrienden, en eenieder was diep geraakt, vooral mijn echtgenote die de dame goed kende.

Als Sloan een groot acteur was geweest die op intieme voet had gestaan met de personen en hun familiegeschiedenis, dan nog zou hij de verschillende imitaties niet zo succesvol hebben kunnen uitvoeren, aangezien hij haar noch haar familie kende, en ook niets wist

van mijn vriendschap met haar en haar zoon.

Voorbeeld 3 "A2" – Dit is een eigenaardig voorbeeld. Ik classificeer het als "A2", omdat het niet bewijskrachtig is, maar ik beschrijf het wel omdat ik niet geloof dat de bron iets anders kan zijn dan bovennatuurlijk.

Ik mag, bij wijze van verklaring, zeggen dat een groep wetenschappers aan de andere kant, grote belangstelling toonde in mijn onderzoek, en mij alle hulp hebben gegeven die ze maar konden geven.

Verder in dit verhaal, zal ik wat interessants vertellen over de wetenschappelijke inzichten die ze van tijd tot tijd gaven.

Huxley, Faraday, Alfred Russel Wallace, en andere wetenschappers, kwamen allereerst bij mij door toen ik Sloan meenam naar Londen om Sir William en Lady Barrett die hun persoonlijk hadden gekend, te ontmoeten.

Gelijk daarna bezocht Lady Barrett twee opeenvolgende séances met Sloan in Londen. Huxley en andere wetenschappers begonnen zich voor het eerst te manifesteren, deden hun hartelijke groeten aan deze oude vriendin, en feliciteerden haar echtgenoot met zijn doorzettingsvermogen in de kwestie 'leven na de dood' in het openbaar. Vooral Huxley had me een uitstekend bewijs gegeven van zijn identiteit op een zeer bewijskrachtige manier. Zijn persoonlijke verschijning werd ook accuraat omschreven.

Ik noem deze feiten als een verklaring waarom ik zo veel aandacht van deze groep kreeg, maar u moet zich realiseren dat ik mijn verklaring moet verduidelijken door te zeggen dat ik alleen het erewoord van deze mannen heb dat zij degenen zijn die op aarde deze grote namen hadden.

Als je praat met mensen die je nooit hebt gekend, heb je niet het vertrouwelijke gevoel wat je hebt en wat je overtuigt in je gesprekken met vrienden. Nu zal ik mijn verhaal vertellen.

Op 10 december 1923, ontving ik een briefje van Sloan waarin stond: "Voordat ik deze zinnen ging opschrijven, had ik de

aanwezigheid ervaren van een rustige man naast me die zei: "Schrijf de heer Findlay dat hij niet bang hoeft te zijn: wij zien er op toe dat hij het er goed vanaf zal brengen tijdens de volgende vergadering, en we zullen hem goed informeren over alle zaken voor de vergadering. "En ik krijg iets door wat lijkt op Raleigh, zijn naam."

Dit was het briefje van Sloan aan mij, de vergadering refereerde aan een waarin ik een toespraak zou houden in de collegezaal van de GLASGOW PHILISOPHICAL SOCIETY en u moet letten op hoe hij de naam spelde.

De volgende avond had ik een séance met Sloan, en voordat hij in trance ging, beschreef hij in het donker een man die naast mij stond. Toen zei hij dat hij boven mijn hoofd het alfabet zag flitsen waar hij niets uit op kon maken. Ik vroeg hem om de letters een voor een op te noemen, terwijl ik ze opschreef. Dit deed hij, heel snel, hij spelde ze als volgt: hgielyarmai (hgielyaRnebki).

Ik zei dat ik er niets mee kon en wilde mijn pen al neerleggen toen hij zei: "Er is meer – sdrawkcabdaer (nerovetserethcaseel). Hij spelde nogal snel en ik schreef het op. Het was nogal onduidelijk voor me, dus ik dacht er verder niet over na. Sloan ging vlak daarna in trance en naast anderen die spraken, was er iemand die beweerde Huxley te zijn, die o.a. vertelde dat de groep wetenschappers aanwezig was.

Na de séance refereerde ik aan de wirwar van letters die ik had opgeschreven en toen kwam ik erachter dat het zinnig was om het achterstevoren te lezen. "Ik ben Rayleigh lees achterstevoren."

Er is hier niets bewijskrachtigs aan, maar Lord Rayleigh was een bekende wetenschapper, voormalig Voorzitter van THE ROYAL SOCIETY en van de SOCIETY OF PSYCHICAL RESEARCH en zou iemand kunnen zijn uit de groep van aanwezige wetenschappers waar Huxley het over had.

Nu schreef Sloan in zijn brief aan mij over Raleigh i.p.v. Rayleigh. En na de séance vroeg ik hem hoe hij Rayleigh spelde en hij deed het op exact dezelfde manier. Hij zei dat hij nog nooit gehoord had van

Lord Rayleigh, en niet wist hoe die naam te schrijven. De snelle manier waarop hij de boodschap achterstevoren beschreef was opmerkelijk. Naderhand heb ik nog geïnformeerd en kwam er achter dat de beschrijving van Sloan van de rustige man die naast hem stond, klopte met zoals Lord Rayleigh was.

Dit is een interessante maar niet bewijskrachtige zaak, en ik beschrijf het slechts als zodanig. Alles wat was gebeurd kon gemakkelijk als normaal worden verklaard.

Bij navraag hebben we achter de verschijning en manier van doen van Rayleigh kunnen komen. Ik herinnerde me in feite een artikel in de DAILY TELEGRAPH, ongeveer een maand voor dit voorval, van sir William Barrett over Lord Rayleigh die hem beschreef als een 'rustige' man. Ik geloof vast en zeker dat Sloan een eerlijk man is, dus ikzelf wil dit niet als de verklaring zien voor deze bovennatuurlijke ontmoeting, en daarbij, het zou van een enorm sterk geheugen moeten getuigen om deze sliert van los van elkaar staande letters te kunnen onthouden en dat sterke geheugen heeft Sloan niet, het is zelfs uitzonderlijk slecht.

Ik denk dat ik nu voldoende heb opgeschreven om te laten zien hoe ik de ontvangen informatie geanalyseerd en opgesplitst heb. Zoals ik al zei, 38 afzonderlijke stemmen spraken tot mij en mijn vrienden.

Ik heb 108 "A1" afzonderlijke items verkregen, en 100 "A2" afzonderlijke items, van welke ik op dat moment geen verdere informatie had, maar die bij navraag achteraf, allemaal correct bleken te zijn. Slechts 1 item heb ik niet kunnen verifiëren, want ik was daartoe niet in staat, en slechts 1 is niet werkelijk correct bevonden.

Deze informatiepunten staan los van de communicatie die is gegeven in de hoofdstukken XI, XII en XIII, die 'Avondlijke lessen' worden genoemd hoewel beide zowel onderwijzend als interessant zijn, niet als bewijs mogen worden beschouwd. Wil bewijs in OCCULTE WETENSCHAP van betekenis zijn, dan moet het informatie bevatten wat voor het medium en de ontvanger volstrekt onmogelijk is om te weten,

en wat achteraf correct blijkt te zijn.

Veel van wat in dit en de vorige twee hoofdstukken is opgetekend, kan met recht worden geclaimd als vallend in deze categorie.

X Nog meer bewijs

"Is er iets van wat God heeft gemaakt in gevaar gekomen door onderzoek? Was het het universele systeem of waren het de monniken die de telescoop van Galileo deden schudden? Stopte het draaien van het zonnestelstel geschokt toen Newton moedig zijn vinger op de plek legde?"

Lowell

In de voorgaande pagina's heb ik een lijst van bewijzen opgetekend die ik zelf heb ervaren maar wat net zo overtuigend was, was het door anderen verkregen bewijs. Anderen die, vaak anoniem, het met mij eens zijn.

Mr. McCully¹ uit Glasgow heeft me allervriendelijkst toegestaan om zijn naam te noemen en enkele ervaringen van hem op te tekenen.

Mr. McCully is een intelligente, nuchtere zakenman, en is stapje voor stapje gaan geloven in de werkelijkheid van de bovennatuurlijke verschijnselen, door bewijsmateriaal te verkrijgen, wat hij niet op een andere manier kan verklaren dan door het feit dat de ontvangen informatie van zijn overleden vrienden kwam, maar nog steeds leefden en hun tijd op aarde herinnerden.

Ik zou eindeloos veel ervaringen kunnen beschrijven die andere vrienden van mij hebben gehad maar als ik dat zou doen zou mijn boek uit verschillende delen gaan bestaan. Ik zal daarom deze bewijshoofdstukken besluiten met het opnemen van enkele ervaringen

¹Ik heb in vorige uitgaven van dit boek zijn adres gegeven, maar aangezien hij werd gebeld en lastig gevallen door mensen die het adres van mr Sloan wilden hebben, moet ik het in deze en volgende edities op zijn speciale verzoek, weglaten.

die mr McCully zelf heeft opgeschreven en hij staat er zelf garant voor middels zijn handtekening.

Mr McCully was gedurende 18 jaar dik bevriend met Sloan, en zijn ervaringen zijn talrijk en gevarieerd. Toen ik hem vroeg om mij er enkele te geven, was zijn antwoord dat hij het moeilijk vond om te kiezen welke geschikt zouden zijn om het duidelijkste bewijs te leveren, aangezien hij zo veel bewijsmateriaal had ontvangen gedurende al deze jaren. Hij koos echter, vier ervaringen uit en wat hierna volgt en op de volgende pagina's is door hem geschreven en niet door mij.

Een van de meeste levendige en indrukwekkende boodschappen die ik ooit heb gekregen was van een jonge broer, Johnny genaamd; hij was plotseling overgegaan toen hij 12 jaar was. Hij was de jongste van het gezin en uiteraard, de oogappel van zijn moeder. Kort na zijn dood ging zij naar Australië. Iedere brief van mijn andere broers in Australië vertelde me hoe verdrietig ze was en hoe moedeloos. Nou, Johnny kwam door bij een van de séances van Sloan. Nadat zijn identiteit was vastgesteld, vroeg ik hem of hij wist waar zijn moeder was?

"Ja," antwoordde hij, "Ik kom net bij haar vandaan, ze zit aan boord van een groot schip, op het dek thee te drinken." Er schoot door mijn hoofd: "Komt moeder thuis?" en deze gedachte moet door hem zijn gelezen omdat hij antwoordde: "Nee, dat denk ik niet, maar schrijf haar en zeg dat ze niet zo verdrietig moet zijn, haar verdriet maakt me ongelukkig, en ik kan niet gelukkig zijn als zij ongelukkig is."

Nou, voor mij was de boodschap niet te begrijpen. Ik begreep niet wat mijn moeder op een schip deed als ze niet thuis zou komen, maar ik schreef in ieder geval Johnny's boodschap op en stuurde het naar Perth, Australië. E

en week of twee later kwam er een brief die me vertelde dat een broer voor mijn moeder een ticket voor een eersteklas tour om Australië heen had gekocht in een poging haar radeloosheid wat te verlich-

ten en dat ze op dat moment een dochter aan het bezoeken was in Sydney. Toen ze in Sydney was, nam de dochter haar mee naar een medium, waar ze dezelfde boodschap van Johnny kreeg, in de zelfde woorden, nl. dat ze niet zo verdrietig moest zijn want dat maakte hem ongelukkig.

Enige tijd daarna, terwijl ik de deur uit ging om naar kantoor te gaan, kwam ik de postbode tegen. Hij wist dat ik altijd uitkijk naar brieven vanuit Frankrijk aangezien ik daar drie broers had die daar dienden in het leger. Hij overhandigde me een enveloppe, en, daar zat een telegram in, waarin stond dat mijn moeder was overleden. Ik besloot om niemand daarvan te vertellen en af te wachten wat er zou gebeuren. Ik had mr Sloan in geen drie maanden gezien, maar die middag ontving ik een bericht dat hij die avond een séance zou houden. Ik ging er heen en er waren drie of vier voorgangers uit de (presbyteriaanse) kerk aanwezig in de kring, en vele stemmen spraken tot hen. Een leek speciaal een soort receptie te houden voor alle overleden broeders, namen en adressen werden correct gegeven.

Vlak aan het einde van de séance, pakte ik het medium bij zijn hand, en ik richtte me tot de leiding en zei: "Kom Whitie, heb je een oude vriend dan helemaal niks te zeggen?" Hij antwoordde: "Ga weg Cully-chief, ik wil niet met u praten." Ik zei, "O, wat heb ik dan verkeerd gedaan?" Maar hij volhardde, "ik wil niet met u praten." Ik hield nog steeds de hand van het medium vast en mevrouw Sloan, die helderziende was, zei: "Plaag hem maar niet, hij wil het je niet vertellen." Maar ik hield vol en toen zei ze: "Er staat een dame, al de hele avond achter je stoel." Whitie zei toen: "Het spijt me Cully, het is je moeder." Ik zei: "Maak je geen zorgen Whitie, ik verwachtte haar al; heeft ze iets tegen mij te zeggen?"

Ogenblikkelijk ging de spreekhoorn omhoog en er volgde een gefluister: "Sandy, Sandy ik wil je een boodschap van je vader geven. Hij wil dat je zijn mensen een brief schrijft. Hij is niet blij met je." Dit was een complete bliksemingslag. Ik had ruzie gemaakt met de werknemers

van mijn vader over geldzaken; dit was jaren geleden gebeurd. Ik had er al jaren niet meer aan gedacht. Niemand in die kamer, dat weet ik zeker, wist iets van deze zaken af en het was een boodschap precies zoals hij zou sturen, niets meer, niets minder.

Aan het einde van de oorlog, had ik een bezoeker, een jonge man uit Perth Australië. Ik nam hem een avond mee naar Sloan en hij werd aangesproken door een stem die een naam en een regiment noemde, maar hij zei: "Het spijt me, ik ken u niet."

De stem antwoordde: "Je zult mijn naam vinden op het oorlogsmonument in Perth." "Ik ken geen oorlogsmonument in Perth." antwoordde mijn vriend. "Waar staat dat dan?" "Het staat op avenue" (de naam werd wel gezegd maar die ben ik vergeten).

"Nou," zei mijn vriend, "Ik ken Perth behoorlijk goed, maar ik ken geen Avenue die zo heet."

Een jaar later ontving ik een brief van hem waarin hij schreef dat er tijdens zijn afwezigheid een Avenue richting het park aangelegd was in Perth die zo heette en dat daar op het kruispunt een oorlogsmonument was opgericht met de naam van de man, precies zoals tijdens de séance was verteld, er op gegraveerd.

Op een andere gelegenheid was een artistieke vriend bezig een schilderij te maken voor een geldinzameling voor een gedenkteken. Hij was te gast bij het lokale universiteitshoofd, of de magistraat. Deze hoogwaardigheidsbekleeder had in de oorlog een zoon verloren, en mijn vriend vertelde hem tijdens een gesprek over de fantastische boodschappen die via het mediumschap van mr Sloan komen. De heer was erg nieuwsgierig naar een séance, en mijn vriend arrangeerde om hem en zijn vrouw mee te nemen.

Ik was wat laat om hun te ontmoeten, en dat had als gevolg dat de gebruikelijke kennismakingen werden overgeslagen, dus ik was wat in de war toen we het huis binnenkwamen, ik was compleet zijn naam vergeten, kon hem derhalve niet voorstellen aan het medium, deze laatste lachte alleen maar en zei: "Iedere vriend van mr McCully

is van harte welkom."

Later kwam ik er achter dat het de indruk van Sloan was, dat deze meneer zijn naam niet genoemd wilde hebben. Desalniettemin, de séance was nog niet lang bezig toen het medium, nu onder toezicht van Whitie, opstond uit zijn stoel, naar de vreemdeling liep en zei: "Uw zoon zegt dat u iets heeft wat hem toebehoort."

De heer zei "Horloge? Zakagenda? Etc.?" Waarop de antwoorden: "Nee, nee." waren. Toen begon het medium de schouder van de man te aaien en Whitie zei: "Uw zoon aait uw jas."

"Ja," zei de heer, "Ik heb de jas van mijn zoon aan."

Het gesprek ging door, bewijs werd op bewijs gestapeld en tegen de moeder zei de stem door de spreekhoorn: "Weet je nog, moeder, de voetafdrukken op het linoleum? Ik kreeg er toen van langs." Het bleek, dat toen hij met verlof was met zijn zus wilde gaan schaatsen. De moeder had hier bezwaar tegen omdat de zus verkouden was. Echter, toen het gezin was gaan rusten, zijn broer en zus naar de schaatsbaan gegaan. Bij thuiskomst had de zus haar schoenen uitgedaan en met natte sokken op het pas gepoetste linoleum gelopen, en dat zag de moeder de volgende ochtend.

Nadat de oorlog was afgelopen, kwam er een dame bij me langs met een zeer uitgesproken inleiding over haar familie. Of ik haar kon meenemen naar een séance vroeg ze mij herhaaldelijk maar het probleem was dat er een lange wachtlijst was met mensen die graag wilden binnenkomen. Er was per avond maar plek voor drie of vier nieuwe mensen en alle leden van de kring hadden wel iemand die erg graag binnen wilde komen.

Desalniettemin, de dame kon op een avond met mijn vrouw en mij mee. Het grote verlangen van de dame om deel te nemen werd veroorzaakt door het feit dat haar broer, die in de oorlog had gediend, als vermist was opgegeven en niet kon worden opgespoord. Het duurde niet lang nadat de séance was begonnen, dat haar broer doorkwam, en vertelde van zijn dood. Zoals hij het beschreef, was hij

uit elkaar gespat.

Later kwam er een andere stem door die zei dat zijn naam Cameron was. Zowel mijn vrouw als ik kenden een Cameron en aangezien niemand in de kring zei hem te kennen, zeiden we dat hij een vriend van ons zou kunnen zijn. Alleen de spreekhoorn bleef bij de genodigde hangen en volhardde in de bewering dat hij voor haar kwam.

Zij echter ontkende ene Cameron te kennen. De stem zei dat hij met haar broer in het leger had gediend, maar dat hij gevangen was genomen en in Duitsland was gestorven.

We moeten het maar aannemen zoals het is verteld maar het gevolg hiervan schijnt te zijn dat onze vriendin later een brief kreeg van mensen die Cameron heetten. Die brief vertelde dat zij hadden gehoord dat zij bij verschillende buitenlandse instanties informatie aan het inwinnen was over haar broer en of zij zo goed wilde zijn om ook naar hun zoon te vragen, die tegelijkertijd met haar broer in dienst was geweest en als vermist was opgegeven. Dit was duidelijk de Cameron die die avond tezamen met haar broer met onze vriendin had gesproken, terwijl zij niets wist van het feit dat haar broer een vriend had die Cameron heette.

Dit besluit het rapport van mr McCully.

Eenieder die nog verdere bewijzen wil onderzoeken, kan het 453 pagina's tellende boek van Vice-Admiraal Osborne Moore lezen. Het heet *THE VOICES* en is geheel gewijd aan dit onderwerp. Het bevat zijn ervaringen en die van andere mensen met het bekende Direct Voice medium, mevrouw Wriedt.

Ik heb in de vorige hoofdstukken informatie verstrekt waarvan wordt beweerd dat het van stemmen via de spreekhoorn komt, danwel stemmen die helemaal los van de spreekhoorn klinken. Mr Sloan echter, is één van de meest verfijnde trance mediums in het land en soms, als hij de boodschap niet correct kan communiceren via de

directe middelen, houdt de boodschapper aan de andere kant zelf toezicht op het medium of stuurt hij of zij de boodschap via Sloan's reguliere gidsen.

Ik heb zowel op de ene als op de andere manier boodschappen ontvangen. Voor lange gesprekken zijn echter trance gesprekken het beste, daar ze langer kunnen duren. Ononderbroken gesprekken kunnen langer dan een uur duren. Op deze manier heb ik veel gedetailleerde informatie gekregen over hoe de Direct Voice werkt, wat het etherische lichaam werkelijk is, wat de condities zijn waaronder er in de andere wereld wordt geleefd, en de relatieve structuur van stof, materie, waaruit de wereld is opgebouwd, terwijl het vergeleken wordt met onze fysieke stof. Een aanwezige stenograaf had alles opgetekend wat werd gezegd.

Allereerst werd mij verteld dat het hele universum is opgebouwd uit een stof die een verschillende mate van dichtheid en trillingsactiviteit bevat, wat alle ruimte vult, waar leven in verschillende stadia van ontwikkeling bestaat.

Wat wij hier op aarde voelen, ervaren, is alleen maar materie die trilt binnen bepaalde vaste grenzen. Er is een andere wereld die ons omhult, tussen ons door bestaat, verbonden is en met een hogere trillingsstatus meebeweegt met onze aarde, die van etherische stof is. En daarom door ons niet kan worden waargenomen. In onze wereld is het echte, of eeuwigdurende, lichaam een etherisch lichaam dat op het moment van conceptie begint met om zichzelf heen substantie te verzamelen, anders gezegd, begint zichzelf te bekleden met fysieke materie die lage trillingen bevat.

Het etherische lichaam is het staketsel waar fysieke materie aan verbonden wordt. Dit etherische lichaam bestaat uit een stof die ingetuned is met etherische materie van een ander – het volgende – niveau, maar zolang dit verbonden is met fysieke stof wordt het beperkt door de beperkingen van deze fysieke stof.

Bij het doodgaan, wordt het etherische lichaam bevrijd van

het materiele 'kleed' en gaat het in de etherische wereld waar alles net zo reëel is als in de fysieke wereld, door met normaal functioneren.

Het etherische lichaam is in elk specifiek opzicht een duplicaat van het fysieke lichaam en daarom zou het te begrijpen zijn hoe het, als de omstandigheden voor een etheriër worden gecreëerd om zijn stembanden te materialiseren, mogelijk is om opnieuw onze atmosfeer te laten vibreren en de stem hoorbaar te maken.

De geest die zeggenschap heeft over het etherische duplicaat krijgt alles mee, behalve het fysieke omhulsel. Karakter, geheugen, affectie, persoonlijkheid, etc., gaan mee met de geest, omdat ze zich verhouden tot de geest en niet tot het stoffelijke lichaam.

De etherische in veel opzichten wereld is gelijk aan de onze. Onze zintuigen daar, reageren zoals ze hier doen, maar en dat is toe te schrijven aan de fijnere structuur van etherische substantie, de geest kan er aan werken op een manier zoals het hier niet kan. Derhalve is het op die manier een mentale wereld, maar onze huidige wereld is dat ook, zoals ik probeerde te beschrijven in hoofdstuk III.

In deze volgende staat van bewustzijn, treffen de inwoners zichzelf grotendeels hetzelfde aan zoals wij onszelf hier. Er groeien daar bomen en bloemen, maar er bestaat daar geen dood, zoals wij die hier kennen.

Al het plantaardige leven dematerialiseert en verdwijnt uit het zicht, in plaats van te verrotten. De omgeving van de inwoners wordt grotendeels gecreëerd door hun gedachten; hun huizen en manier van leven zijn hun eigen creatie. Dit betekent niet dat de volgende staat van zijn, zo is mij verteld, louter en alleen uit mentale projectie bestaat, want de inwoners kunnen gevoelens hebben, bloemen ruiken en voelen, ze kunnen ze plukken en als ze in een veld lopen kunnen ze vrienden ontmoeten en een gesprek hebben.

Iedereen kan op hetzelfde niveau, zo is mij verteld, dezelfde dingen zien en voelen. Dit is het antwoord wat ik steevast kreeg, als

ik uitzocht of deze staat van zijn objectief of subjectief was. Er zijn vele niveau's maar alleen op hetzelfde, kan je dezelfde gevoelens ervaren.

Ik heb zelf etheriërs meegemaakt die met mij praatten, maar zij konden elkander niet zien ook al waren ze in dezelfde kamer en er werd de verklaring gegeven dat ze op verschillende bewustzijnniveau's zaten. Deze etheriërs zijn mannen en vrouwen, geen ijle, mistige geesten, maar echte, vitale en concrete mensen zoals degenen waar we dagelijks mee te maken hebben. Hun wereld is geen wereld met dromen maar een wereld met een objectieve werkelijkheid, een zeer gevoelige werkelijkheid – alles, muziek, kunst en de afgeleide werkzaamheden daarvan, zijn van een hogere gradatie dan wij ons maar kunnen voorstellen.

Grote bezigheden heersen en iedereen heeft zijn of haar werk te doen. Anderen helpen en broederschap, zijn de ethische normen die daar veel meer courant zijn dan hier. Er is een universele taal; iedereen kan elkaar verstaan. Het is ingeworteld. In het algemeen leven dezelfde nationaliteiten samen en spreken hun eigen taal, maar er is één taal die iedereen kent. Mijn informanten waren vasthoudend over het punt dat daar discipline heel punctueel was, en iedereen moet diegenen met gezag gehoorzamen. Iedereen valt onder het gezag van een hogere etheriër, wiens wet en voorschriften zorgvuldig moeten worden opgevolgd. Het is een goed geordend en bestuurd land.

Nacht bestaat daar niet zoals wij het hier hebben, en het licht wat zij ontvangen komt niet van de zon. Als zij willen rusten kunnen ze gedimd licht krijgen, maar niet de donkerte zoals wij dat hier ervaren. Toen ik naar hun voeding vroeg, werd mij verteld dat ze net zoals wij eten en drinken, en dezelfde sensatie krijgen, maar hun eten en drinken is anders dan wat wij onder deze woorden verstaan. Zij genieten veel meer van een bewegingsvrijheid daar ze zich van de ene naar de andere plek kunnen verplaatsen met een snelheid die wij niet kunnen bevatten.

Toen ik bij andere gelegenheden vroeg naar de samenstelling van onze geest werd mij verteld dat de geest materie op een zeer hoge trillingsfrequentie is en dat, ook al hebben we onze fysieke hersens met het doodgaan op aarde achtergelaten, de geest in het etherische leven functioneert via het etherische duplicaat van de hersens wat, net zoals de rest van ons etherische lichaam, doorleeft.

Al het leven duurt voort. Dieren zowel als mensen overleven de dood, en eenieder komt in een staat van zijn die overeenstemt met zijn eigen vibraties. De genegenheid van een dier voor een mens kan de twee weer samenbrengen na de dood maar zonder deze band zouden ze elk op hun eigen vlak, doorfunctioneren zonder elkaar te voelen. Dus het leven is onverwoestbaar, overal, in alles, in welke vorm dan ook is er een grote universele kracht. Maar deze is alleen voor ons met onze beperkte zintuigen zichtbaar als het verbonden is met het fysieke, met materie.

Natuurwetenschap handelt met fysieke stof, iets wat wij zintuiglijk kunnen waarnemen. Bovennatuurlijke wetenschap handelt met etherische stof. We kunnen etherische stof niet zintuiglijk waarnemen, maar etheriers kunnen dat wel. De atomische structuur, werd mij gezegd, verschilt van die van onze stof. Het zou ether kunnen zijn, of iets wat daar aan gelieerd is, alles wat we weten ten spijt.

Natuurlijk en bovennatuurlijk zijn als een tweeling, wat het voor de natuurwetenschapper makkelijker maakt om bovennatuurlijke wetenschap te begrijpen dan voor wetenschappers uit andere branches. Derhalve gaat de hele tendens van de natuurwetenschappen van vandaag, richting het inzicht dat niet fysieke maar etherische substantie de basis is van de universele structuur.

Alleen de onwetenden bevestigen dat wat wij voelen echt is, dat er hierbuiten niets bestaat. Ons gevoel, ons zicht, onze tast, onze reuk en ons gehoor zijn allemaal tot op zeker hoogte beperkt. Wij weten dat het spectrum van de spectroscop de zeer beperkte 'range' van ons gewone waarneming bewijst en dat verdere 'ranges'

van vibraties van wat kleur zou kunnen zijn, als we ze zouden kunnen zien, zich verder uitstrekken.

Er is gezegd dat de waargenomen vibraties, gemeten aan de niet waargenomen vibraties, veel minder zijn dan een centimeter is ten opzichte van een kilometer. Daarom is het evident dat er een veel groter gebied door en om onze wereld heen aanwezig is om door ander leven te laten bevolken; een gebied dat onze normale zintuiglijke waarnemingen te boven gaat.

Totdat men hier duidelijk begrijpt dat onze zintuigen alleen maar reageren op een zeer beperkte vibratiereeks die wij fysieke stof noemen en totdat men begrijpt dat hierbuiten een universum vol leven is wat reageert op een reeks hogere vibraties, die voor ons onwerkelijk zijn maar voor het universum meer werkelijk dan fysieke materie, tot die tijd kan men de bovennatuurlijke verschijnselen die door het mediumschap aan de dag zijn gekomen, uiteindelijk nooit bevatten of begrijpen.

XI Avondlijke lessen

“Het doel in ons leven zou het opeenstapelen moeten zijn van vele grote vragen die gesteld dienen te worden, en dan oplossen in de eeuwigheid – Nu vragen we de wijze man, de genius, de filosoof, de theoloog, maar niemand weet het antwoord; maar we zullen onze vragen aan een ander gehoor stellen – we zullen Engelen vragen, vrije geesten, en God.”

Foster

Nadat ik niet alleen overtuigd was van de eerlijkheid van het medium maar ook van de identiteit van diegenen die ze beweerden te zijn, was ik uiteraard nieuwsgierig naar hun manier van leven, hun omgeving en hoe het voor hen mogelijk was om naar aarde terug te keren en hun stemmen te laten horen. In de vorige vier hoofdstukken heb ik wat informatie die ik had gekregen samengevat, die voor mij het bewijs was dat de sprekers waren wie ze waren.

In dit en in de volgende twee hoofdstukken, zal ik me beperken tot drie séances die ik heb gehad, waar de vragen die ik stelde en de antwoorden die ik kreeg gingen over hun leven, omgeving en manier van communicatie. De informatie waar ik mee werk is de informatie die mijn stenografe in die tijd heeft opgeschreven en is specifiek van die séances, niet om bewijzen te verzamelen voor identiteit maar om informatie te verkrijgen betreffende de etherische wereld her en der om ons heen.

Deze lesavonden waren zeer waardevol en indrukwekkend daar ik, behalve met de stenograaf, alleen met het medium was. Daarom had ik de gelegenheid om vragen te stellen en antwoorden te krijgen zonder het gevoel te hebben dat ik diegenen in de etherische wereld aan het opeisen was. Op gewone séances was het zo dat hoe meer er van onze kant waren, hoe groter het bewijsstuk was,

zeker wanneer er vreemden tussen zaten.

Op die gelegenheden ging al mijn aandacht uit naar het bewijzen van identiteit, en dat degenen die spraken wel werkelijk waren die ze beweerden te zijn, maar op deze avonden die ik alleen met mr Sloan had, was mijn geest er meer op gericht lessen en algemene informatie te ontvangen. Dus was het ook zo dat mijn etherische vrienden wel aanwezig waren, maar hun mond hielden om anderen, die grotere kennis vergaard hadden dan zij, te laten spreken.

Op die gelegenheden spraken stemmen die ik niet herkende tegen mij, er werd ook geen aanspraak gemaakt op bekend zijn met elkaar; zij waren ontwikkeld en hadden een woordenschat die de capaciteit van het medium ver oversteeg.

In dit hoofdstuk en de twee andere die volgen zal ik verslag uitbrengen over drie zittingen, de eerste in december 1923, en de andere twee in januari 1924. Ze zijn representatief voor een reeks van privé séances die zich over een jaar uitspreidden.

In de december séance sprak mijn informant op langzame en afgewogen toon, zonder een spoor van een accent; zijn overdracht was indrukwekkend en, hoewel ik hem niet kon zien, visualiseerde ik een man met een waardige, beschaafde en geschoolde houding, die zich tot mij richtte.

Sloan was, zoals gebruikelijk, diep in trance, zijn handen hielden de mijne vast, zijn hoofd was voorover op zijn borst gevallen en los van wat schokjes af en toe, zat hij bewegingloos.

Ik zat voor hem, miss Millar, mijn stenografe, zat aan mijn rechterkant aan tafel, en notuleerde¹ en behalve wij drieën was er niemand die tot deze wereld behoorde in de kamer aanwezig. Noch in het huis

¹Miss Millar maakte gebruik van een bloknoot waarvan de schrijflijnen in reliëf waren gemaakt, om zo in het donker te kunnen stenograferen.

overigens, want Sloan woonde in die tijd alleen. Uit voorzorg draaide ik de deur op slot en stak de sleutel in mijn zak.

Miss Millar is tevens onmiskenbaar mediamiek en dit leverde een niet geringe bijdrage aan het succes van deze privé séances, aangezien de combinatie van haar mediamieke gaven en die van Sloan, perfecte omstandigheden creëerden.

Deze eerste séance die ik nu ga verslaan vond plaats op 4 december 1923 om 19 uur. Een paar minuten nadat het licht was uitgegaan sprak er een onbekende mannelijke stem mij aan:

"Mr Findlay, de vorige keer dat u met mijn medium een séance had, sprak u de wens uit meer informatie uit onze wereld te krijgen. Ik ben gevraagd door diegenen die voor vanavond verantwoordelijk zijn om hier te komen en u te helpen voor zover ik dat kan. Als u mij vraagt wat u wilt weten zal ik mijn best doen om antwoord te geven."

Deze stem sprak van hoog boven mijn hoofd. Ik zat tegenover Sloan, mijn handen hielden de zijne vast, mijn voeten raakten de zijne.

Toen de stem sprak leunde ik voorover om me er van te gewissens dat het niet van zijn lippen kwam, maar er kwam geen geluid of gefluister uit zijn mond. Buikspreekers was niet aan de orde aangezien elke buikspreeker zal getuigen dat deze vorm van bedriegerij in het donker niet mogelijk is.

Ik dankte de spreker voor zijn vriendelijkheid om te komen en het gesprek ging in een vraag en antwoordvorm door, elk antwoord kwam direct.

Vraag: Hier op aarde kunnen we alleen het fysieke waarderen, nl. de aarde, de zon en de sterren. Wat bevat datgene wat wij de ruimte noemen?

Antwoord: Ik kan alleen antwoord geven voor wat betreft datgene wat ik weet. Er is een in- en uitschuiven, een door elkaar heen vloeien van uw wereld met een andere wereld waarvan de materie van een hoger trillingsniveau is dan wat u waarneemt. Het universum is een

ontzagwekkend geheel maar u bent zich slechts bewust van wat u ziet, hoort en waarneemt. Geloof mij, er bestaan andere werelden die materie bevatten die verfijnder zijn dan fysieke materie, waar leven bestaat en waarvan u zich op aarde geen voorstelling kunt maken. Aan de aarde verbonden is deze wereld waar ik aankwam nadat ik, zoals jullie op aarde dat noemen, dood was gegaan. Vlakken van verschillende volumieke massa's, omcirkelen uw wereld en ze draaien met de rotatie van de aarde mee.

Vraag: *Is uw wereld, dan een werkelijke en tastbare wereld?*

Antwoord: Ja, het is zeer werkelijk voor ons, maar de voorwaarden waar we ons in vinden hangen af van de gesteldheid van onze geest.

Is wij dat wensen kunnen we onszelf in een prachtig landschap zien. Onze geest speelt een grote rol in ons leven hier. Net zoals we in een omgeving leven die geschikt is voor onze mentale ontwikkeling, zo trekken we ook geesten zoals de onze aan. Soort trekt soort aan in deze wereld. Dus ook soort zoekt soort als het om onze twee werelden gaat.

De boosaardigen in mijn wereld worden aangetrokken door de boosaardigen in uw wereld, en de goedaardigen hier, door de goedaardigen bij u. We kunnen, door het te wensen, aardse vormen aannemen door onze trillingen te verlagen. Onze lichamen worden zwaarder en beter waar te nemen door het menselijke oog, wat verklaart waarom we soms kunnen worden gezien door diegenen die op aarde de gave hebben om onze trillingen waar te nemen.

Vraag: *Komen alle inwoners van uw wereld van tijd tot tijd in contact met de aarde?*

Antwoord: Hoe hoger en meer ontwikkeld we raken hoe minder we in contact komen met uw wereld. Hoe meer ontwikkeling, hoe minder wij aan de aarde denken. Het is allemaal een kwestie van wens en

verlangen. We kunnen met de aardse vormen in contact komen als we dat wensen; als de wil om dat te doen er niet is komen we niet bij jullie terug.

Vraag: Bewaren wij altijd dezelfde persoonlijkheid?

Antwoord: Denk aan een landschap met nauwe valleien en heuvels. Het regent en het water sijpelt langzamerhand in kleine stroompjes, die stroompjes worden groter totdat ze een beek worden, die beek wordt een rivier, die wordt een grotere rivier die zich zeewaarts strekt.

Ieder individu kan vergeleken worden met een atoom in de regendruppel. Het atoom behoudt zijn vorm en individualiteit gedurende het hele traject, van de heuvel tot aan de zee, en zelfs in zee verliest het zijn individualiteit niet. En met ons is het hetzelfde, we bewegen voorwaarts en voorwaarts, we behouden altijd onze individualiteit, tot we versmelten met de zee die vol is van bewustzijn, als we deel van het Goddelijke worden.

Vraag: Dat is zeer zeker een heldere illustratie maar laat ik even teruggaan naar het antwoord dat u gaf op mijn vraag of uw wereld tastbaar en werkelijk is. U stelde vast dat uw omgeving afhangt van de gesteldheid van uw geest. Is uw leven zuiver mentaal of kunt u uw omgeving aanraken en voelen zoals wij dat hier doen? Met andere woorden, is uw wereld stoffelijk zoals de onze?

Antwoord: Onze wereld is niet stoffelijk, maar het is voor wat dat betreft, werkelijk. Het is tastbaar, uit materie samengesteld die een veel hoger trillingsniveau heeft dan de materie die jullie wereld vormt. Onze geest kan dus, er op een andere manier mee spelen dan jullie geest kan met de materie in jullie wereld. Zoals onze geest is, zo is onze gesteldheid. Voor de goede mensen is hun omgeving prachtig, voor de kwaadaardigen het tegenovergestelde.

Vraag: *Bedoelt u dat u in een schijnwereld leeft waar alles werkelijkheid lijkt maar niet is?*

Antwoord: Nee, we leven niet in een schijnwereld. Zoals ik al zei, we leven in een echte, tastbare wereld, ook al verschillen de atomen die mijn wereld samenstellen van de atomen die uw wereld vormen. Onze geest kan die tastbare materie beïnvloeden op een manier zoals jullie dat in jullie wereld niet kunnen. Jullie leven in een wereld met lagere trillingen.

Vraag: *Woont ieder van jullie dan in een eigen wereld?*

Antwoord: Dat doet iedereen, dat doet u en dat doe ik, maar als u bedoelt of ieder van ons dezelfde dingen kan voelen en zien, dan zeg ik Ja.

Op hetzelfde niveau, het zelfde vlak kan iedereen hetzelfde waarnemen. We hebben dezelfde wereld als jullie hebben, maar op een verfijnder niveau.

Vraag: *Kunt u aanraken wat u ziet?*

Antwoord: Ja, natuurlijk kunnen we hetzelfde zien en voelen en genieten van wat we voelen, net zoals u.

Vraag: *Eet en drinkt u?*

Antwoord: Ja, we eten en drinken maar dat is niet hetzelfde als wat u bedoelt met eten en drinken. Voor ons is het een mentale toestand. We genieten er mentaal van, niet lijfelijk zoals jullie.

Vraag: *Ik kan u niet zien, maar als ik dat zou kunnen wat zou ik dan zien?*

Antwoord: Mijn lichaam is een duplicaat van het lichaam wat ik op aarde had, dezelfde handen, benen en voeten en ze bewegen zoals de uwe.

Dit etherische lichaam en het fysieke lichaam wat ik op aarde had

drongen wederzijds in elkaar door. Het etherische lichaam is het echte lichaam en een exacte kopie van het aardse lichaam.

Bij het doodgaan komen we gewoon tevoorschijn uit het vleeselijke omhulsel en gaan door met leven in de etherische wereld, we functioneren met de middelen die het etherische lichaam heeft, net zoals we dat met het fysieke lichaam deden. Dit etherische lijf is even substantieel voor ons nu, als het lijfelijke was toen we op aarde leefden. We hebben de zelfde zintuiglijke waarnemingen. Wanneer wij een voorwerp aanraken voelen we het, wanneer we naar iets kijken zien we het.

Ook al zijn onze lichamen niet stoffelijk, zoals jullie dat woord gebruiken, hebben ze wel vorm, gezicht en uitdrukking. We gaan ook van plek naar plek net zoals jullie doen, maar heel veel sneller dan jullie kunnen.

Vraag: *Wat is de geest? Staat dat los van de hersens?*

Antwoord: Dat is absoluut zo. Je verstand, je geest gaat mee naar deze wereld. Je laat je stoffelijke hersens op aarde. Hier heeft onze geest invloed op onze etherische hersenen en zo op ons etherisch lichaam, zoals jullie fysieke hersenen invloed hebben op jullie fysieke lichaam.

Vraag: *Wilt u mij iets vertellen over uw wereld?*

Antwoord: Eenieder op hetzelfde niveau, kan dezelfde dingen zien en voelen. Als we naar een weiland kijken, zien we allemaal hetzelfde weiland. Alles is hetzelfde voor diegenen die dezelfde omstandigheid van mentale ontwikkeling hebben. Het is geen sprookje of schijn. Voor ons is alles realiteit. Wij kunnen samenzijn en van elkaars gezelschap genieten net zoals jullie op aarde. We hebben boeken die we kunnen lezen. We hebben dezelfde gevoelens als jullie. We kunnen een lange wandeling maken op het platteland en een vriend ontmoeten die we lang niet hebben gezien. We ruiken allemaal de-

zelfde geur van bloemen en weilanden, als jullie. We plukken bloemen zoals jullie.

Alles is tastbaar, maar van een hoger schoonheidsniveau dan op aarde. Hier rotten de bloemen niet zoals bij jullie. Plantaardig leven stopt gewoon met groeien en verdwijnt dan. Het dematerialiseert. Er is ook zoiets als dood hier. Wij noemen dat transitie. Op een bepaald moment, als we voldoende zijn ontwikkeld, gaan we door naar een ander niveau, van waaruit het niet zo gemakkelijk is om naar aarde terug te keren. Dit noemen we de tweede dood.

Diegenen die naar de tweede dood zijn gegaan, kunnen terugkomen en ons bezoeken, maar wij kunnen niet naar hen totdat wij die overstap hebben gemaakt. Dit is wat door jullie Bijbel, de tweede dood wordt genoemd. Diegenen die de overstap hebben gemaakt komen niet vaak bij jullie en praten niet direct via materialisatie zoals ik nu doe, maar ze kunnen hun boodschappen wel aan mij geven of aan iemand op mijn niveau en dan geven wij die boodschappen weer door aan jullie.

Vraag: u vertelde dat uw wereld roteert met onze wereld. Hoe gaat dat in zijn werk en ook, draait u met de aarde rond de zon?

Antwoord: Dat doen de velden die het dichtst bij de aarde liggen, omdat we bij de aarde horen. We kunnen jullie wereld niet zien rond-draaien in de ruimte, omdat we meedraaien. We kunnen jullie wereld niet zien tenzij we de aardse omstandigheden scheppen.

Dit doen wij, door onze trillingssnelheid te verlagen, en dat lukt door van het ene niveau naar het andere te gaan, totdat onze trillingsfrequentie meer op het niveau zit van trillingen waaruit jullie wereld uit is samengesteld. We kunnen allemaal naar beneden komen, maar we kunnen niet naar een hoger niveau dan dat niveau waar wij op zitten, totdat we klaar zijn voor de verandering, de transitie.

Vraag: Wat zou er met jullie gebeuren als deze aarde in botsing zou

komen met een andere ster of planeet en vernietigd zou worden?

Antwoord: Het zou voor ons geen verschil maken, onze wereld is geheel onafhankelijk van fysieke materie.

Vraag: Reïncarneren wij weer op aarde?

Antwoord: Dat vind ik een moeilijke vraag om te beantwoorden. Ik ken niemand die dat heeft gedaan. Ik ben jaren geleden overgegaan en om mij heen heb ik mensen die duizenden jaren geleden op aarde leefden. Dat is alles wat ik kan zeggen, want mijn kennis staat mij niet toe meer te kunnen vertellen.

Vraag: Overleven honden, katten en andere dieren de dood?

Antwoord: Jawel meneer. Zeer zeker ja. Ze overleven. Geen enkel leven vervalt, maar zij leven niet door in de geestenwereld zoals wij die zien. Ze hebben hun eigen gecreëerde geestenwereld. Ze bestaan niet in een geestenwereld zoals de mensengeestenwereld. Als een hond, genegenheid heeft voor een menselijk wezen, dan kan de hond in zijn of haar omgeving terecht komen, als beiden het aardse bestaan hebben verlaten.

Vraag: Is uw plantenwereld dezelfde als de onze?

Antwoord: Zo'n beetje hetzelfde, maar veel, veel mooier.

Vraag: Het viel mij in mijn vele gesprekken met veel verschillende mensen op dat diegenen die op aarde een titel hadden, deze nooit noemden. Alleen hun voor- en achternamen. Sir William Barrett bijvoorbeeld, vroeg mij om 'Sir' weg te laten toen ik met hem sprak.

Antwoord: Dat is juist. Aardse titels betekenen niets voor ons. Op het moment dat titeldragers hier komen, vervallen de titels, ze zijn voor hier betekenisloos.

Vraag: Hoe zien uw huizen er uit?

Antwoord: Onze huizen zijn precies zoals wij het belangrijk vinden dat ze er uitzien. Jullie aardse huizen werden eerst in het hoofd bedacht, toen werd er fysieke materie samengevoegd op de manier zoals jullie hoofd het zag. Hier hebben we de kracht om etherische materie te vormen zoals wij denken. Dus onze huizen zijn ook het product van onze geest. We denken en we bouwen. Het is een kwestie van gedachtentrilling, en zo lang wij deze trillingen handhaven, kunnen we het voorwerp behouden, en dat is voor dat moment het doel van onze waarnemingen.

Vraag: *Welke talen spreekt u?*

Antwoord: Hier worden de diverse aardse talen gesproken zoals Engels, Frans en Duits, maar ze worden mentaal van geest naar geest overgebracht. Communicatie van de een naar de ander vindt op mentale wijze plaats, niet alleen maar via het gesproken woord zoals op aarde. Ik zou ook kunnen zeggen dat de geest van de geest (de ziel) telepathisch contact heeft met de ziel van degene waar hij mee communiceert.

Vraag: *Een laatste vraag; ik voel dat de kracht aan het verdwijnen is. Waar komt bij u het licht vandaan en wanneer slaapt u?*

Antwoord: Als we voelen dat we rust nodig hebben kunnen we beschikken over gedempt licht; niet zo gedempt als jullie het kennen maar voldoende om ons in staat te stellen om uit te rusten. Wij hebben hier geen donker zoals jullie dat kennen. We krijgen ons licht van de bron van al het licht, maar ik kan vanavond niet meer doorgaan, aangezien de kracht weg is, dus goedenavond, en dat het Licht dat alle donkerte verlicht, u moge leiden naar het Licht dat u zo dringend zoekt.¹

¹Op een latere datum werd mij meer informatie gegeven over dit onderwerp, en dat is te vinden in *THE UNFOLDING UNIVERSE*.

Ik sprak mijn dankbaarheid uit over de vriendelijkheid van mijn onbekende vriend, en hoopte dat wij in de toekomst het gesprek konden continueren.

De gaslamp ging weer aan, en na ongeveer 5 minuten kwam Sloan uit zijn trance, en vroeg of iemand had gesproken. Zoals gewoonlijk was hij suffig, en lag hij enkele minuten op de bank terwijl miss Millar thee voor hem maakte, waardoor hij snel weer was opgeknapt.

Toen wij klaar waren om te vertrekken, was hij weer helemaal zichzelf en zei dat hij geen negatieve effecten kon waarnemen.

Ik was bevoorrecht met het bijwonen van deze privé séances tussen 1923 en 1924, het voorgaande verslag moet voldoende zijn met betrekking tot de omstandigheden in de etherische wereld, want ik wil graag verslag doen van twee andere privé séances die ik had waar mijn onderzoek zich concentreerde op de manier van praten die ze zich hadden eigen gemaakt om op aarde te kunnen worden verstaan. Wat mij is verteld is samengevat in vorige hoofdstukken, maar de verschijnselen zijn van zulk een belang, dat ik zeker weet dat de antwoorden op mijn vragen voor velen interessant en belangrijk zullen zijn.

Ik denk dat ik net zo geïnteresseerd was om te horen hoe communicatie tot stand kwam als om te horen onder welke omstandigheden de andere wereld leeft. Ik verlang er nu beslist niet naar, niet meer dan ieder weldenkend mens, om deze aarde te gaan verlaten. Waar ik blij van werd om te horen was, dat dood niet het einde van alles is, en dat de korte boog van wieg tot graf niet de totale optelsom van iemand's bestaan bevatte. Zo lang wij beperkt zijn tot het fysieke, is het fysieke voor alle gezonde mensen van het grootste belang.

Degenen die mij kennen zullen toegeven dat het leven van alledag mij van minuut tot minuut bezighoudt. Ik ben geen dromer of mysticus. Ik ben niet mediamiek en mijn geest houdt geen seconde op met denken over de praktische dingen van alledag. Daarom mag

best de vraag gesteld worden waarom ik al die moeite nam om in contact te komen met een ander soort bestaan?

Het antwoord hierop is dat ik een onderzoekende geest heb.

Veel mensen zijn al na één séance met Sloan overtuigd van de werkelijkheid van het leven na de dood, en dat stelt hun tevreden, tenzij ze net overleden familieleden of vrienden hebben en daarmee in contact willen komen. Ik voelde dat echter anders.

Op de eerste séance die ik bijwoonde was ik niet overtuigd maar wel voldoende onder de indruk om de betekenis van dit alles verder te willen onderzoeken. Daarom keerde ik na mijn eerste ervaring al bij de eerstvolgende mogelijkheid terug naar de séancekring om er nog verwarder vandaan te komen dan ooit. Ik was echter van plan om mij niet te laten verslaan. Als het één groot bedrog zou zijn zou ik daar achter komen; zo niet, dan zou ik mijn hele kijk op leven en dood moeten herzien.

Door uitvoerige voorzorgsmaatregelen te nemen en ingenieuze proeven te bedenken raakte ik er op den duur van overtuigd dat de verschijnselen waar waren, maar ik was er niet van overtuigd dat de stemmen tot degenen behoorden die waren overleden.

Slechts stapsgewijs kwam de overtuiging en dat kwam doordat de stemmen dingen wisten die werkelijk niemand van de aanwezigen mogelijk kon weten en alleen degene die beweerde bij die stem te horen, had het kunnen weten. Bijvoorbeeld de stem die beweerde van mijn vader te zijn, noemde duidelijk allerlei informatie over mijn familie en familieleven, informatie over mijn huis, mijn bedrijf wat voor zijn dood van hem was, dat het enige dat er ontbrak was dat ik hem niet kon zien. Als ik dat had gekund, was er niets anders meer nodig geweest om mij te overtuigen.

We kunnen iemand niet 'dood' noemen als hij bij ons terugkomt in een lichaam dat gelijk is als hetgeen hij op aarde had en met ons praat zoals hij deed toen hij op aarde in zijn lichaam zat.

Verscheidene onafhankelijke helderziende mensen, die hem nooit ge-

kend of gezien hadden op aarde, beschreven zijn verschijning zo nauwgezet, dat ik op het laatst overtuigd raakte dat ik werkelijk met mijn vader aan het praten was, want als hij het niet was, wie was het dan? In het aardse leven stellen zijn fysieke verschijning en persoonlijkheid mijn vader voor. Hier was het een herhaling van alles en niet alleen met mijn vader maar ook met heel veel anderen, die ik op aarde heb gekend.

Andere informatie die ik heb gekregen gaat over de uitwerking van het feit dat de werkelijke wereld naast de aarde, zeven hemellichamen bevat die in en uit elkaar schuiven.

Elk heeft een plan of een oppervlak met een atmosfeer die als een hemel lijkt voor de inwoners. Als wij hier op aarde naar boven kijken, kijken we dwars door deze vlakken heen, en dat geldt voor elk plan, men kijkt door de vlakken die erboven liggen heen.

Hoe weinig van ons realiseren zich wanneer we naar de hemel staren, dat we nu nog dwars door niveaus van verschillende soortelijke massa kijken, die op een dag ons thuis zullen zijn en waar diegenen die eens op aarde leefden nu een actief en nuttig bestaan leiden.

Het volgende hoofdstuk zal bestaan uit de verslagen van mijn onderzoek, een ervaring waar ik altijd op terug zal kijken als mijn "Avondlijke Lessen".

XII Avondlijke lessen (vervolg)

"Hoe zuiver van hart en vredig in het hoofd, welke dappere goddelijke eigenschappen moet de man hebben wiens denkwijze plaats biedt aan één uur nauw contact met de doden."

Tennyson

Deze lesavonden wekten in mijn geest de zin naar meer en meer informatie op. Als er zulk een wereld was als waarvan zij zeiden dat ze daar in leefden, dan wilde ik daar wat over weten. Ik was zo enthousiast als een avonturier aan de grens van een onontdekt land. Ik wilde weten hoe het was, hoe het voelde om daar te komen en wat ik hier zou kunnen doen om mijn positie zo comfortabel en fijn als mogelijk te maken, als ik daar zou aankomen.

Mijn honger naar kennis was nog niet geheel bevredigd na dat ik deze informatie had gekregen. Ik wilde toen weten hoe het kwam dat ze konden praten, hoe etherische materie, die voor ons onontastbaar is, een atmosfeer kan laten vibreren.

Ik voelde dat ik op het meest belangrijke wetenschappelijke probleem was gestoten wat voor een mens ooit te doorgronden is en ik was vastbesloten om een volledige verklaring te verkrijgen als de gelegenheid zich voor zou doen. Derhalve maakte ik voor dit doel gebruik van enkele van deze privé sessies.

Het volgende is een verslag van 4 januari 1924 waar miss Millar, Sloan en ik, de enige mensen in het huis waren. De deur was door mij afgesloten en de sleutel bleef in mijn zak totdat de sessie voorbij was. En niemand kon zich verstoppen in de kamer, daar lette ik altijd op.

We gingen zitten, Sloan tegenover mij, miss Millar met haar pen en bloknot, aan mijn rechterkant en na zo'n tien minuten begon Sloan wat te stuip trekken. De trance kwam snel daarna en zijn gebruikelijke gids Whitie, sprak. We praatten wat met elkaar en

toen vroeg ik of de omstandigheden goed waren. "Ja," antwoordde Whitefeather, "Heel goed, vrouw heeft veel kracht en dat helpt ons. Veel hier mensen vanavond, de apman ook."

Deze vreemde opmerking refereerde aan een etheriër die zei dat hij op aarde bekend was als professor Huxley, wiens onderhoud over evolutie met mij via Direct Voice hem deze titel opleverde, bedacht door die amusante, geestige maar nogal onnozele persoon die de naam Whitefeather draagt en die naar eigen zeggen ooit een Red Indian Chief was.

"Ik wil nu graag horen hoe het gaat, als ze via Direct Voice spreken, Whitie" zei ik. "Mij kan jou niet veel jou, Findlay Chief"(zo noemde hij mij altijd). "Maar Green Tree hier vanavond. Hij vertelt jou."

Ik had wel vaker met Green Tree gesproken. Hij beweerde ook op aarde een Indiaans Opperhoofd te zijn geweest maar hij verschilde nogal van White Feather. Hij vertelde me eens dat hij Engels had geleerd nadat hij de aarde had verlaten omdat hij in de etherische wereld veel in contact was met Engelssprekende mensen. Zijn engels is goed, niet gebroken zoals bij Whitie, die wat hij kende had opgepikt als gids van het medium.

Zoals het bij Whitefeather gaat, gaat het bij veel gidsen heb ik ervaren – bij het overlijden nogal onderontwikkeld als het om taal gaat, eerst bezit nemend van het lichaam van het medium, en dan langzaam lerend door middel van het horen van onze taal.

De superioriteit van Green Tree in zijn mentale en culturele ontwikkeling was altijd duidelijk en Whitefeather sprak altijd met veel respect over Green Tree terwijl hij zijn eigen inferioriteit erkende. Hij zei op momenten dat hij een vraag niet kon beantwoorden: "Green Tree zal het je zeggen, Findlay Chief, als je het hem de volgende keer dat hij er is, vraagt."

We kunnen ons afvragen waarom Amerikaanse Indianen soms als overledenen in het lichaam van mediums komen. Ik vroeg dit eens aan Green Tree en mij werd verteld dat dit kwam omdat ze in

het aardse leven Spiritualisten waren die constant in contact stonden met overgegene geesten.

Op aarde hadden ze geleerd hoe de communicatiewetten tussen de twee werelden heersten en op het moment dat ze zelf overgingen, was het voor hun makkelijker om met de aarde te communiceren dan voor anderen die waren overgegaan.

Zoals bepaalde mensen op aarde van nature geschikt zijn om als medium tussen deze wereld en de volgende te fungeren, zo realiseerde ik me dat sommige etherische mensen ook meer geschikt zijn dan andere om in het medium te gaan. Daarom zien we dat alle trance mediums een of meer vaste gidsen hebben, die makkelijker via de stembanden van het medium praten dan andere. Dit zijn de mediums van de andere kant. Niet iedereen kan communiceren via een medium, dit wordt gedaan door degenen die daar het meest geschikt voor zijn, die boodschappen, gekregen van etherische mensen, aan de aarde doorgeven.

Gids van een medium zijn is wellicht moeilijker dan met Direct Voice praten en ik kwam erachter dat de meeste van mijn vrienden die helemaal los van het medium met hun eigen stem spraken, zich pas na een tijdje hierin hadden bekwaamd. Het enige voordeel dat Trance Speaking heeft boven Direct Voice is dat het lang kan duren, soms een uur of langer, terwijl dat bij Direct Voice niet mogelijk is. Na een paar minuten sterft de stem weg, wordt bijna onhoorbaar en dan moeten we wachten, soms vijf minuten, voordat het weer de kracht heeft om te spreken.

Desondanks is de Direct Voice zo lang de kracht aanwezig blijft, het meest effectief en imponerend, want hoe kort een gesprek ook is, een persoonlijk gesprek wordt altijd meer gewaardeerd dan via een medium.

Als wij bijvoorbeeld luisteren naar een buitenlander die in het engels iets tegen ons zegt, en vervolgens enkele minuten moet zoeken naar woorden en hoé hij het volgende kan zeggen, imponeert ons dat meer

dan dat hij communiceert met ons via een tolk. Met het rechtstreeks praten transporteert hij zijn gedachten naar ons op een manier die hij niet kan toepassen als alles wat hij zegt, eerst ervaren en daarna duidelijk gemaakt moet worden door een tweede persoon.

Green Tree is één van Sloan's bekende gidsen en hij spreekt ontspannen via hem en is daarnaast erg vakkundig in Direct Voice. Hij is ook één van de hoofdorganisatoren aan de andere kant.

Misschien herinnert u zich dat ik in hoofdstuk VI verklaarde dat, toen ik beschreef hoe de stem werd voortgebracht, het grootste gedeelte van het werk om het spreken tussen de beide werelden te bewerkstelligen, werd gedaan door diegenen aan de andere kant.

Green Tree is de leider van de séance, zowel aan deze als aan de andere kant, hij heeft de leiding en stuurt diegenen die willen praten en legt uit hoe ze dat het beste kunnen doen. Hij zet de mensen die gaan praten apart want met zo'n groot aantal wachtenden is leiding nodig. Hij stuurt beide zijden en aarzelt niet om ons, soms wat bits, te waarschuwen als we niet voor de juiste omstandigheden zorgen. Hij zegt ons wanneer er muziek nodig is, als we te gespannen zijn en hij geeft iemand wel eens een reprimande die met zijn benen over elkaar zit, een dagelijkse gewoonte voor de nieuwkomer, maar één van de eerste dingen die op een séance worden afgekeurd¹

Soms overtreedt de nieuwkomer deze regel, vermoedend dat niemand in het donker ziet wat hij aan het doen is, maar hij vergeet dat het donker voor hun geen donker is en dat ze heel duidelijk alles zien wat wij doen. Dit wordt onveranderlijk aangetoond door een licht tikje op het hoofd van de boosdoener met de spreekhoorn, en een beleefd verzoek om de benen niet te kruisen; zelf heb ik nooit een dergelijke fout gemaakt.

¹De reden is dat alle openingen van het lichaam open moeten zijn, hieruit wordt het ectoplasma gehaald.

De gebruikelijke vraag van hoe ze dit weten krijgt een onmiddellijk antwoord van Green Tree, wat voor de nieuwkomer benadrukt dat er geen normale condities gelden bij een séance en dat er intelligenties aanwezig zijn met krachten die onze kennis te boven gaan. Er zijn ook andere voorbeelden van dingen die zijn voorgevallen, die los staan van het onvervalste Direct Voice verschijnsel, om te laten zien dat de aanwezige etheriërs in het donker kunnen zien. Ik zal er een paar opnoemen.

Aan het eind van een zitting, vlak voor het afscheid nemen van diegenen aan de andere kant, hield ik vaak mijn horloge vóór me, en vroeg de tijd. En iedere keer, als de lampen werden aangedaan, zag ik dat het antwoord bijna op de minuut af, juist was. En dit – ter herinnering – werd in het donker gedaan, zonder polshorloges met verlichte wijzerplaten.

Daarnaast werd dit juiste tijdstip benoemd, na een twee of drie uur durende zitting. En weer, in welke richting ik mijn vinger ook hield, als ik er om vroeg werd het door de spreekhoorn zacht aangeraakt; geen gearzel of gekluns, een heldere, zachte aanraking. Op verzoek kon elk deel van het lichaam of het nou het linker of het rechter oor was, de neus, de linker of rechter knie

duidelijk en zacht aangeraakt worden, iets wat voor elk menselijk wezen een onmogelijk iets is om te doen, dat heb ik aangetoond.

Dit brengt me op een voorval wat plaatsvond nèt nadat Whitefeather me had meegedeeld dat Green Tree er klaar voor was om met me te praten.

Miss Millar had de lamp uitgedraaid en ik hield de handen van Sloan vast en ik had zijn voeten onder controle. We zaten beiden een tijdje in het donker te wachten tot de stem van Green Tree zou gaan spreken toen miss Millar zei: "Mijn bloknoet wordt verschoven", en toen "Het is weg" wat gevolgd werd door "Mijn pen is uit mijn hand genomen." Toen schudde de tafel, bijna 3 meter van het medium vandaan, heen en weer en dit was bijzonder krachtig. Ik antwoordde haar "Dit kan

niet door Sloan of mij gebeuren, want wij hebben elkaars handen vast en mijn voeten raken zijn voeten." En toen kwam er een stem vanuit de richting van het plafond die ze: "Dit is alleen maar om jullie te tonen dat er intelligenties vanavond in deze kamer aan het werk zijn, die jullie en alles kunnen zien. Wat voor jullie als donker telt, telt voor ons niet als zodanig. Een gematerialiseerde hand van een geest is verantwoordelijk voor wat er net gebeurde, maar de dame hoeft niet bang te zijn, aangezien wij nooit iets zullen doen wat jullie bang maakt, of pijn zal bezorgen."

Hierna werd het bloknoet en de pen teruggegeven aan miss Millar, stopte de tafel met schudden en sprak Greentree die ons een "goedenavond" wenste en me vroeg wat ik wilde weten.

Vraag: Hoe kunt u met ons praten hier op aarde?

Antwoord: Door mijn etherische mond en tong te materialiseren.

Vraag: Kunt u me vertellen hoe dat in zijn werk gaat?

Antwoord: Ik zal mijn best doen om dat uit te leggen, maar onthoud wel dat je geen echt zicht krijgt op de moeilijkheden die wij tegenkomen totdat je zelf naar deze kant komt. Ik zal echter, onze methoden zo helder mogelijk proberen te verwoorden.

Een chemicus van onze wereld haalt bij het medium en bij de aanwezigen bepaalde ingrediënten weg, die ook bekend zijn als 'ectoplasma'. Hier voegt de chemicus zijn zelfgemaakte, zelfgebrouwen ingrediënten aan toe. Zo wordt een substantie gevormd die ervoor zorgt dat de chemicus zijn handen kan materialiseren. Hij kan dan met zijn stoffelijk gemaakte handen, een soort masker maken die mond en tong bevat. De geest die wenst te spreken, plaatst zijn gezicht in het gemaakte masker en dat masker vormt zich rond de mond, tong en keel. In het begin is het moeilijk om deze zwaardere materie te laten bewegen, maar oefening baart kunst. De etherische organen zijn weer vervat in materie, die lijkt op fysieke materie, en door er

lucht doorheen te laten stromen, kan jullie atmosfeer weer vibreren en jullie horen een stem.

Vraag: *Maar hoe komt u aan die lucht? Worden de longen dan ook gematerialiseerd?*

Antwoord: Volledig, ja.

Vraag: *Ik heb wel eens twee, of soms drie stemmen die tegelijkertijd spreken. Worden er dan nog andere maskers gebruikt?*

Antwoord: Ja, bij deze gelegenheden zijn de omstandigheden goed en de scheikundige beschikt dan over voldoende ectoplasma om verschillende maskers te maken, die soms tegelijkertijd worden gebruikt. Dat houdt in dat jullie meer dan één stem horen praten.

Vraag: *Waar wordt dat masker geplaatst?*

Antwoord: Meestal in het midden van de kring. De scheikundige houdt zo veel ectoplasma als mogelijk in de kring, maar wanneer de afgegeven hoeveelheid niet zo groot is verzamelt het zich op de grond, wat verklaart dat stemmen vanaf de grond komen als de omstandigheden niet zo goed zijn.

Aan de andere kant, als de omstandigheden goed zijn en de ectoplasma voorraad ruim voldoende is, dan kunnen we opstapelen tot aan het plafond, wat verklaart waarom er soms stemmen uit de richting van het plafond komen.

Vraag: *wat gebeurt er nadat het masker voltooid is?*

Antwoord: De persoon die wenst te praten, neemt plaats in het midden van de kring, drukt zich in het masker van gematerialiseerd ectoplasma en begint dan te spreken, hij beweegt mond en tong net zoals jullie doen.

Vraag: *Hoe gaat dat met die spreekhoorn?*

Antwoord: Deze wordt niet alleen gebruikt om de stem te versterken

maar ook om rechtstreeks te spreken met de persoon waarmee we willen communiceren. De spreekhoorn wordt door gematerialiseerde stangen/staven verplaatst en wordt geleid door iemand hier die wij de spreekhoornbegeleider noemen. Hij heet Gallagher en hij zal nu met u praten. (Er kwam een nieuwe stem, die zichzelf voorstelde als Gallagher, die de spreekhoorn bedient.)

Vraag: Goedenavond, ik neem aan dat u lers bent.

Antwoord: Jawel meneer, meteen goed.

Vraag: Nou, vriend, ik wil graag alles weten wat u me kunt vertellen over uw werk. Hoe u degenen aan uw kant helpt om aan onze kant te spreken.

Antwoord: Als een geest met u wenst te praten, neemt hij aardse omstandigheden uit de omgeving aan. We weten altijd wanneer uw séances plaatsvinden.

(Hier breekt Whitefeather in "Ik ben het die weet dat, en ik vertel het hem en de anderen. Ik ben het die weet dat een vergadering vindt plaats hebben, ik ben het dat die dingen onthoudt, opgeschreven; ik ben het die vertelt iedereen.")

Na deze onderbreking ging Gallagher door: "Zoals ik zei, we weten altijd wanneer u een zitting heeft. Ik ben verantwoordelijk voor het hanteren van de spreekhoorn. Ik stond al naast u te wachten tot ik kon spreken en ik ben blij dat ik de kans krijg om te vertellen wat ik doe."

Vraag: Bent u dan verantwoordelijk voor de megafoon of spreekhoorn?

Antwoord: Ik ben de enige die zich hier mee bezighoudt. Als er een séance komt, laat de chemicus waar ik meestal mee werk, weten wanneer die plaatsvindt en vraagt me om op een specifieke tijd te komen.

Hij brengt zelf een stof mee, en verkrijgt van het medium en de toeschouwers ook een deel van die stof. Het gaat om de combinatie van deze geesten-substantie en het ectoplasma wat van het medium en de aanwezigen wordt 'getrokken' wat het ons mogelijk maakt om te materialiseren.

Als hier genoeg van is, kan het metalen werktuig door de kamer bewegen, en kunnen stemmen voortgebracht worden. Toen ik vanavond hier kwam keek ik eerst rond waar ik het beste het ectoplasma kon verzamelen. De chemicus neemt het van me over en voegt zijn ingrediënten toe en dan wordt het naar de meest geschikte plek getransporteerd.

Ik spreek ook voor degenen die dat niet kunnen, en ook voor degenen die vermoedelijk heel ver weg zijn.

Deze laatsten sturen mij hun boodschappen zoals jullie boodschappen per telefoon overbrengen; deze boodschappen worden opgepikt door een ontvanger en aan mij doorgegeven; ik geef ze dan door met de naam van de persoon erbij. Ik functioneer alleen maar als uitwisselaar, als doorgever.

Vraag: Staat dat soms ook voor wat wij denken dat imitaties zijn?

Antwoord: Ik ben degene die de boodschappen overbrengt, maar je denkt misschien soms dat ik niet de juiste persoon ben die praat. Ik ben de boodschapper voor degenen die niet kunnen praten.

Vraag: Ik ben blij met deze uitleg, niet dat ik ooit imitatie heb meege maakt, maar het is interessant en helpt me om uw moeilijkheden te begrijpen.

Kunt u me nog wat meer vertellen?

Antwoord: Als mensen uit de geestenwereld in de kring komen om te praten, materialiseren ze eigenlijk tijdelijk; hun mond en tong wordt bedekt door de substantie die wij maken. Er is een verbinding tussen het strottenhoofd van het medium en de gematerialiseerde mond en

tong van de sprekende geest, die het mogelijk maakt de woorden, die jullie horen, te vormen.

We voelen dan hetzelfde als we op aarde voelden. De spreekorganen zijn dikker, onze tong wordt dikker evenals al de andere gematerialiseerde organen. We kunnen niet door jullie worden gehoord totdat wij materie met een lagere trilling hebben toegevoegd. We kunnen er alleen voor zorgen dat jullie ons horen praten, als we iemand zoals het medium hebben gevonden, die ons kan voorzien van ectoplasma wat we aan onze behoefte aanpassen. En ectoplasma alleen, werkt niet zonder de substantie die wij van onze kant verschaffen. Het zou niet kunnen materialiseren.

Vraag: *Wat is dit voor stof?*

Antwoord: De chemicus die naast mij staat, vertelt dat het geen zin heeft om deze ingrediënten te noemen, aangezien het jullie op aarde niks zal zeggen. Hij vertelt echter wel, dat het eindproduct een stof is waardoor stoffelijke zaken kunnen bewegen. Niets kan zonder dat bewegen. Alle fysieke lichamen zijn uit zeer verschillende ingrediënten samengesteld waar wij het ectoplasma uit halen.

Vraag: *Kunt u me nog meer vertellen?*

Antwoord: Ik moet nu gaan, maar voordat ik dat doe meneer, zou ik u willen vertellen dat ik met het Rooms-katholieke geloof ben opgevoed maar dat ik hier niet als een rooms-katholiek ben aangekomen. Voordat ik hier kwam heb ik alle geloofsbelijdenissen opgegeven. Ik ben hier als vrij denker gekomen, maar ik had me vergist waar het voortbestaan betrof. Ik ben hier aangekomen zonder mijn fysieke lichaam. Als ik in contact ben met het aardse niveau is mijn omgeving bijna op één lijn met de fysieke wereld, maar in de hogere sferen hebben we niet de aardse omstandigheden.

Nu heb ik voor deze gelegenheid aardse condities aangenomen en ben ik een stuk van jullie wereld. Ik zal u aanraken (ik voelde een

aanraking) en ik ben me bewust van deze aanraking.

(De handen en voeten van Sloan waren nog steeds onder mijn controle. Als miss Millar me had aangeraakt zou ze hebben gevraagd om te mogen stoppen met schrijven, opstaan en naar me toekomen, maar haar potlood stopte niet met schrijven en toen ik haar direct meldde dat ik werd aangeraakt gaf ze een reactie vanaf de juiste plek in de kamer.)

Veel van ons die hier zijn, raken onze vrienden op aarde aan en zijn in het begin ontstemd dat er geen acht op wordt geslagen. Ze vergeten dat wij, met onze meer verfijnde lichamen, worden gezien, noch gevoeld. Ik moet nu gaan; tot ziens! Green Tree zal nu verder met u praten.

Vraag: Ooit legde ik mijn oor tegen de mond van het medium toen er een stem sprak, en ik hoorde een sissend geluid. De stem van mijn vader sprak eens tegen mijn broer vanaf de andere kant van de kring, er kwam geen woord over de lippen van het medium, alleen een sissend geluid. Op andere momenten, hoorde ik niks terwijl ik hetzelfde deed, nl. mijn oor tegen de mond van het medium leggen. Wat is dat sissende geluid wat ik hoorde?

Antwoord: Vanuit de mond van het medium is er een buis van gematerialiseerd ectoplasma gericht om de trillingen van diens strottenhoofd naar de geest die spreekt te leiden. Het strottenhoofd van het medium wordt gebruikt om de atmosfeer te laten vibreren, de tong en de mond en de keel van de geest vormen de woorden. U hebt geluk gehad dat u dit sissende geluid hebt gehoord. Heel wat natuurkundigen die geïnteresseerd zijn in de verschijnselen, zouden hier heel bij mee zijn geweest, aangezien het een begin is in het verkrijgen van werkelijke kennis over het voortbrengen van de stem.

Vraag: Kunt u iets meer zeggen over het masker waar jullie 'ingaan' om te spreken?

Antwoord: Je kunt het een masker of een fopartikel noemen. We verzamelen het ectoplasma van de toehoorders in een wat je zou kunnen noemen, urn. Niet een fysieke urn. Als je even wacht, zal ik proberen het te laten zien.

(De handen en voeten van Sloan had ik nog steeds vast. Ik wachtte, en langzaam verscheen er hoog boven zijn hoofd een lichtend voorwerp wat leek op een grote bloemenvaas en toen verdween).

Zag u het? (Ik antwoordde, ja.) Nou, we verzamelen het ectoplasma in dit ding, en de chemicus voegt zijn ingrediënten toe. Het uiteindelijke product is een stof die een lage trillingsfrequentie heeft, laag genoeg om uw omgeving te laten vibreren. Het masker is, totdat het 'bezet' wordt door een entiteit die wil spreken, niet in staat om zelf te bewegen. De entiteit moet zijn spraakorganen een toontje lager laten zingen en zo wordt het contact met het masker verwezenlijkt. Als de magnetische of paranormale kracht sterk genoeg is, is het geen probleem om voldoende samenhang te verkrijgen tussen masker en de spraakorganen van de spreker. Als er een samenhang is beweegt het ectoplastisch masker met de stembanden van de geest. Het is hetzelfde alsof we onze mond en tong met deze stof zouden beplakken. Het blijft kleven en beweegt mee.

Vraag: *Weegt het masker iets, zou dit op een weegschaal te zien zijn?*

Antwoord: Ja. Het ectoplasma wat van de toehoorders wordt afgenomen heeft gewicht, en het gewicht van de toehoorder neemt af, precies dát, wat wordt weggenomen. Als je gedurende een séance op een weegschaal zou zitten, zou je zien dat je gewicht afneemt. Het ectoplasma wordt aan de toehoorders teruggegeven aan het eind van de séance en hun gewicht wordt weer normaal. (Dit is proefondervindelijk bewezen.)

Vraag: *Als u het medium 'overneemt' en zijn stembanden gebruikt,*

wat gebeurt er dan? (Dit gebeurt bij trance, niet bij Direct Voice.)

Antwoord: Als het medium gereguleerd is, en we willen via zijn stembanden spreken, dan brengen we hem in een passieve staat van zijn. Dit is de trance- staat. Zijn ziel heeft zijn lichaam voor een tijdje verlaten, en is ergens buiten.

Als hij in deze trancestaat is, kunnen wij met zijn strottenhoofd, zijn stembanden en keelspieren werken. We gaan niet IN hem zitten, maar we staan achter hem. We zijn zodanig in staat, of gelijkgestemd met het medium, dat als wij onze spraakorganen bewegen, die van het medium dat ook doen. Er is een verbinding, etherisch of paranormaal, wat u wilt, die dezelfde werking heeft op de spieren van het medium als een stemvork heeft op een andere stemvork die op dezelfde hoogte is afgesteld. Dus, zo werken de twee stembandsetjes in complete harmonie.

Er is geen sprake van dat de boodschappen mogelijkerwijs door de hersens van het medium zouden worden beïnvloed, aangezien zijn hersens niet meedoen. We werken niet via zijn gedachten, maar direct op zijn spraakorganen. Alles wat doorkomt is zoals het ontspruit uit de geest van de begeleidende geest. Hersens en geest van het medium zijn tijdelijk uitgeschakeld en de gids beheerst de spieren van de spraakorganen van het medium.

Vraag: Het medium is in trance; waar is zijn ziel intussen?

Antwoord: Als hij in trance is, betekent dat, dat hij uit zijn lichaam is getreden. Zijn ziel zit, om precies te zijn, aan zijn rechterkant, dichtbij zijn lichaam.

Vraag: Kunt u me meer vertellen over het controleren van het medium gedurende zijn trance?

Antwoord: Ik krijg aardse condities, verlaag mijn vibraties en sta achter hem. Overal in het menselijke lichaam zit ectoplasma. Als ik achter hem sta is dat hetzelfde als achter het masker staan, maar in dit

geval zijn het de spraakorganen van het medium die ik laat bewegen om de woorden te vormen; ze bewegen tezamen met mijn organen; terwijl als wij via Direct Voice praten, los van het medium, drukken we ons in het masker, en vormen de woorden met onze eigen tong die dan tijdelijk is gematerialiseerd.

Op dit moment stond Sloan rechtop, sterkte zijn armen uit, en ik deed met hem mee. Zo stonden we tegenover elkaar. Green Tree zei toen dat hij het spreken onderbrak om me iets te laten 'zien'. "Ik zal je tonen dat zijn ziel uit zijn lichaam is getreden. Uw beide armen zijn gestrekt, uit elkaar en u houdt zijn handen nog vast. Probeer nu zijn armen omlaag te brengen."

Ik probeerde dat, maar ze waren zo stijf als een plank. Ik voelde zijn spieren, en over zijn hele lichaam was hij zo stijf als ik weet niet wat. "Rigor mortis", riep een stem, en dat was het inderdaad. Ik kon met al mijn kracht de ene noch de andere arm op of neer bewegen. Ik gaf het op want ik was bang dat ik zijn arm zou breken als ik zou doorzetten. Toen kwam er een andere stem: "We zullen zijn ziel terugsturen en hem uit de trance halen."

Langzaam werden de spieren wat meer ontspannen en ik zette hem voorzichtig op zijn stoel. Na een paar minuten sprak Sloan zelf en vroeg of we een goede séance hadden gehad.

Sloan is niet zo groot en gespierd als ik ben, maar zodra het kon, vroeg ik een meer gespierde man om op te staan en zijn armen voor zich uit te strekken terwijl hij ze zo stijf als mogelijk hield. Ik probeerde ze naar beneden te krijgen en had daar niet de minste problemen mee, en de lezer kan het experiment zelf ook uitvoeren. Green Tree wilde me duidelijk in dit geval meer bewijs geven en trok het etherische lichaam van Sloan verder weg van zijn fysieke lichaam, voor dat moment leek hij wel dood. Het etherische en het fysieke moeten in normale trance, een naaste verbinding hebben, want er treedt nooit zo'n stijfheid van de spieren op. Het was een ex-

periment waarvan ik blij ben dat het niet vaak werd uitgevoerd, want ik had alleen op nog één gelegenheid dezelfde waarneming. In het navolgende hoofdstuk zal ik deze Lesavonden afronden.

XIII Avondlijke lessen (afronding)

“De wijzen worden geleid door het verstand; gewone zielen door ervaring; de dommerds door behoefte; de beesten door instinct”

Cicero

Het enige andere verslag wat ik van deze privé zittingen zal geven is dat van 24 januari 1924. Miss Millar was weer aan het stenograferen en ik hield de handen van Sloan vast terwijl mijn voeten de zijne raakten. Op elke zitting golden dezelfde voorwaarden. Sloan zat tegenover mij en ging na ongeveer tien minuten in trance. Het licht ging uit en wij zaten in het donker te wachten en ons af te vragen wat we deze avond zouden gaan leren.

“Goedenavond, meneer Findlay.” “Ook goedenavond Green Tree,” antwoordde ik, “Ik herken uw stem.”

Vraag: Ik ben blij dat u vanavond kon komen. Kunt u mij het verschil uitleggen tussen trance en slaap?

Antwoord: Tijdens het slapen – ik bedoel de natuurlijke slaap, de slaap die een fysiek lichaam nodig heeft – rusten alle functies van het lichaam behalve het hart, uit. Het hart gaat door met kloppen. Dat is de natuurlijke slaap, waarbij de ziel niet altijd het lichaam verlaat. Bij trance, zetten wij de ziel voorzichtig opzij, maar een paranormaal koord houdt het fysieke lichaam en het zielelichaam verbonden. Als dat koord wordt gebroken, gaat het medium onmiddellijk dood OF wordt de spirituele actie onmiddellijk opgeheven.

Voordat we via hem kunnen praten vragen wij aan zijn ziel of hij wil uittreden, helemaal uit het lichaam wil gaan, maar de ziel blijft verbonden met zijn lichaam via dat koord. Hij is vervolgens buiten bewust zijn en buiten zijn fysieke lichaam. Zijn ziel is op dat moment

tussen u en zijn lichaam. Als er vervolgens niets onhandigs gebeurt, kan het net zo makkelijk weer het lichaam in.

Als er iets mis zou gaan in het onderhavige geval, dan lijdt het fysieke raamwerk schade. Bij deze gelegenheid, merkt u dat ik via zijn spraakorganen spreek. Ik sta achter hem, maar ik ben zo nauw in contact met deze organen dat ik zijn mond laat bewegen als ik mijn mond beweeg. Ik heb geheel en al de leiding over deze organen. Het medium weet niets, hij is onwetend van al wat ik doe. Ik neem tijdelijk bezit van zijn lichaam, aangezien de kracht niet sterk genoeg is om via Direct Voice tegen u te praten.

Vraag: Kunt u mij gemakkelijk horen?

Antwoord: Ja, ik kan u horen, maar ik kan niet horen wat ik als antwoord geef. Ik spreek vanachter het medium vandaan en ik veronderstel dat u mij kunt horen.

Vraag: Ja zeker, ik hoor u goed. Kunt u een ander communicatiemiddel dan een medium bedenken?

Antwoord: Door op aarde iets te vinden wat gevoelig is voor de hogere trillingen vanuit de geestenwereld. Dit is iets waar wetenschappers aan onze kant jullie mee proberen te helpen, want het is iets voor jullie om te doen, niet voor ons. We kunnen niets meer doen dan onze vibraties te verlagen of in de buurt te komen van jullie vibraties op aarde. Het is aan jullie om jullie vibraties te verhogen om ons te ontmoeten als wij naar beneden komen.

Vraag: Hoe kan een medium horen als hij helderhorend is?

Antwoord: Doordat wij in zijn geest ingrijpen.

Vraag: Wat ga ik doen op het moment dat ik in de geestenwereld aankom?

Antwoord: U zult uitstekend geschikt zijn om onderzoek te verrichten.

Vraag: Verlaagt u uw vibraties als u met ons praat?

Antwoord: Jazeker, dat is wat we bedoelen met 'aardse omstandigheden aannemen.'

Vraag: Hoe verlaagt u die vibraties dan?

Antwoord: Dat is moeilijk uit te leggen. Het is een omstandigheid waar je jezelf in brengt, die het je mogelijk maakt om het ectoplasma van het medium en de aanwezigen op te nemen. En als ik dat heb gedaan, voel ik me net zoals ik me voelde toen ik nog op aarde leefde.

Vraag: Hoe kunt u ons horen praten?

Antwoord: Door onze vibraties dermate te verlagen dat ze de atmosferische trillingen van jullie stemmen kunnen opvangen. Ik moet nu gaan. Goedenavond.

Na een paar minuten sprak er een andere stem, "Green Tree moet weg, hij heeft ander werk te doen; maar hij heeft mij gevraagd in zijn plaats te spreken, indien u nog meer te vragen hebt."

Vraag: Ik dank u voor uw komst. Misschien kunt u mij vertellen hoe het mogelijk wordt gemaakt dat u met mij praat. Er is mij al veel verteld door Green Tree en Gallagher en de anderen, maar hoe meer informatie hierover, hoe meer ik uw methodes kan begrijpen. Tot dusver komt alles wat mij is verteld door verschillende stemmen, heel goed en mooi overeen. Maar praat u verder, u zegt wellicht iets wat ik nog nooit eerder heb gehoord.

Antwoord: Ik voel me alsof ik weer terug op aarde ben. Dit is net zo interessant voor mij als het voor u zou zijn om hier te komen en te bekijken hoe het werkt. U zou gefascineerd zijn door alles wat er omgaat, voordat de stem van een geest uw atmosfeer kan laten trillen. Allereerst worden wij door Whitefeather of iemand anders op de

hoogte gebracht van een séance die gaat plaatsvinden; hij is altijd in de buurt van het medium en is van alles wat deze doet op de hoogte en hoort wanneer er een zitting wordt georganiseerd. Dan komen we allemaal.

Whitefeather haalt het zielelichaam uit het lichaam van het medium, de chemicus en zijn assistenten komen met hun voorbereidingen en Gallagher komt de spreekhoorns begeleiden - niet dat deze altijd nodig zijn; u hebt ons vaak zònder horen praten. Ze maken de stem alleen krachtiger en maken het voor ons makkelijker om goed te richten op de persoon waar we mee willen praten.

Green Tree neemt de leiding en vertelt de aanwezige geesten hoe en wanneer ze kunnen spreken. Het is erg interessant om vanaf deze zijlijn te zien hoe alles wordt voorbereid, de chemicus die het medium koppelt aan de aanwezigen en van hen kracht aftapt. Totdat dit alles klaar is kan er geen stem die u kunt horen, worden geproduceerd. Het grotere uiteinde van de megafoon of spreekhoorn wordt ook gebruikt om de etherische mond en tong in te plaatsen, dan heeft de geest iets om mond en tong op te laten rusten. Dan spreken we, terwijl het smallere uiteinde op de betreffende persoon wordt gericht..

Vraag: *Is Gallagher vanavond hier? Ik zou hem iets willen vragen.*

Antwoord: (Whitefeather kwam er tussen): Nee, Gallagher is ander werk aan het doen. Hij kan vanavond niet komen. Hij zei mij dat u zou komen, ik hun vertellen wanneer komen, dat is mijn werk. Mij zorgen voor geest van mijn medium. Ga weg jullie mensen, die niet goed doen voor u. Als u als een serieuze ondervrager komt zult u ons vinden te helpen. (Dit was bestemd voor enkele etheriërs die langskwamen). Onze groep niet goed vinden slechte geesten komen hier. Mij kan zo in het lichaam van medium, maar niemand anders kan; mij lukken dit na jaren oefenen.

Het is onmogelijk om in een boek aan een lezer duidelijk te maken hoe de verschillende tonen, klanken en persoonlijkheden van de stemmen klinken. Whitefeather is direct herkenbaar aan stem, persoonlijkheid en spraak. Altijd als hij spreekt, wil je lachen, hij is als de clown in het circus, soms is hij chagrijnig, soms – figuurlijk gesproken – somber als de zwartste nacht om later weer lichter en met wat geveel van onze kant, een en al zonneshijn te worden. Met zijn curieuze opmerkingen en uitingen kan hij ons aan het einde van een séance nog minutenlang laten lachen, Hij onderbreekt en berispt de etheriërs die spreken of maakt een opmerking over een toehoorder – hij is over het algemeen een zeer amusante en interessante persoonlijkheid, maar in geen geval hoog ontwikkeld. De andere regelmatige sprekers zijn net zo te herkennen, ieder heeft zijn eigen karakteristieke stem en persoonlijkheid, wat in het donker van de séance ruimte niet verborgen kan blijven.

Om het gesprek wat door Whitie werd onderbroken te continueren:

Vraag: Houd u verslagen bij van wat er gebeurt?

Antwoord: Ja natuurlijk doen wij dat. Wij zijn niet allesomvattend.

Vraag: Hoe gaat de spreekhoorn rond?

Antwoord: Als de kracht sterk genoeg is, is de hand van de geest voldoende gematerialiseerd om het mogelijk te maken de hoorn vast te houden, maar bij andere gelegenheden wordt het door bovennatuurlijke koorden en staven bewogen. (Een stilte). Iemand dicht bij u, wil heel graag spreken; wacht even en stel geen vragen. (Toen kreeg ik twee snelle tikken op mijn rechterschouder en ik wist direct dat mijn vader naast mij stond want hij was ooit de enige die op deze manier op mijn schouder tikte. Het was een vertrouwd gebaar, typerend voor hem, want hij ging vaak achter vrienden van hem staan, en tikte ze dan snel twee keer met zijn vingers, op hun schouder.

Toen sprak hij, evenals andere aanwezige vrienden, met mij en de rest van de zitting werd hierdoor in beslag genomen.)

Huxley, aan wie ik al eens had gerefereerd, die het spoor volgt van materie en leven vanaf het eerste begin, via het fysieke, tot in de etherische wereld, sprak ook. "Evolutie is nog steeds mijn grote thema," concludeerde hij, "het enige waar ik constant over aan het denken ben. Evolutie is de sleutel tot het universum. Evolutie eindigt nooit. We ontwikkelen altijd, altijd, maar we behouden onze individualiteit. Dit helpt om het mysterie van het bestaan te doorgronden."

Ik heb in de laatste drie hoofdstukken mijn best gedaan om de door mij aangewende methodes om informatie te krijgen van en over de andere wereld, op een rijtje te zetten. De andere wereld waarvan de inwoners in staat zijn om hun gedachten naar de aarde te communiceren. Deze privé zittingen waren erg indrukwekkend en hebben me meer dan eens overtuigd van de werkelijkheid van de andere wereld. Het tegenover Sloan zitten en, terwijl er via Direct Voice werd gesproken, naar voren leunen om me er van te gewisselen dat de stem niet de zijne was, bevestigde de conclusies die ik daarvoor al had getrokken en zelfs die waren al niet overhaast genomen, zoals ik al eerder vaststelde.

Ik voelde dat ik nu een dubbele controle had over alles wat ik daarvoor al had ervaren. Ik had de integriteit van het medium gestaafd; de buitengewone kenmerken van de natuurverschijnselen; de werkelijkheid van een andere wereld die verweven is met onze wereld; en als laatste, het doorgaan van het leven, wat alleen maar ons begrip te boven gaat omdat we bij het sterven een fysiek jasje uitdoen.

En de materie, dat fysieke jasje, is het enige wat onze zintuigen kunnen waarnemen. Naast dit alles is mij iets van leven en werken in de andere wereld verteld en iets over de methodes om met ons op aarde te communiceren. Deze avondlijke lessen, zullen waarlijk niet worden vergeten.

XIV Voeg kennis toe aan uw vertrouwen

"Onnozelheid is de vloek van God; kennis is de vleugel waarmee wij naar de Hemel vliegen."

Shakespeare

De voorgaande hoofdstukken bevatten informatie die zelden op een dusdanige heldere en beknopte manier tussen twee verschillende soorten van intelligentie zijn uitgewisseld. Ongetwijfeld waren we er eerder nog niet klaar voor en als dit eerder aan het licht was gekomen, hadden we het niet begrepen. Vandaag is die positie anders, daar de jongere generatie in staat is om over de ether en zijn golven en over materie als samengestelde atomen en elektronen na te denken. De menselijke geest is nu voldoende ontwikkeld en in staat te om te bevatten, dat niets massief is op de manier zoals wij dat woord gebruiken. En dat alles wat we zien en aanraken is samengesteld uit die substantie die wij ether noemen, dat alleen wanneer het op een bepaalde frequentie trilt, voor onze zintuigen is waar te nemen.

De onmetelijke meerderheid van de trillingen van de ether heeft nooit een invloed op ons, ook al weten we door middel van instrumenten dat ze bestaan en, zeer vermoedelijk, altijd hebben bestaan. Is het ondenkbaar dat er andere wezens zijn die kunnen voelen wat wij onmogelijk kunnen voelen, of is de totale som van intelligentie beperkt tot de mensheid? Is er geen ander leven in staat om de ethergolven op waarde te schatten, boven of onder onze beperkte capaciteit?

Als je deze zienswijze aanneemt, onthul je ongetwijfeld een zeer beperkte kijk op zaken. Wij weten hoe de primitieve mens in staat was om alleen zijn eigen directe omgeving op waarde te schatten en hoe hij de sterren zag als lampen die speciaal voor zijn eigen gerief in de hemel waren opgehangen. Zijn geest kon de ontdekkingen van

Copernicus nog niet vatten.

Als Bacon in 1623, in zijn *De Augmentis Scientiarum* een verhandeling had gehouden over de vibrerende materie, dan zou zijn werk bij de geboorte ervan zijn gestorven. De menselijke geest kon in die tijd nauwelijks de grootheid en immensheid van het fysieke universum bevatten.

En het universum van de ether kon slechts dan op waarde worden geschat als eerst het fysieke universum volkomen werd begrepen. Deze mentale ontwikkeling nam driehonderd jaar in beslag en vandaag de dag komen we dezelfde problemen tegen om onszelf aan de volgende stap voorwaarts aan te passen zoals onze voorvaders zich probeerden aan te passen aan de astronomie van Copernicus en Galileo en later, aan de biologie van Darwin.

Elke stap vooruit kost tijd; de grote geesten nemen de eerste stap, vaak onder luid gehoor; maar later volgt de menigte. Onze kinderen zullen bewuster van het etherische universum zijn iets wat velen van de oudere generatie nooit zullen kunnen omdat voor de kinderen de etherische wereld voorbij de fysieke wereld beter te begrijpen zijn wat het voor hun ouders en grootouders niet zal zijn.

Het nam tenminste 100 jaar in beslag voordat de ontdekkingen van Galileo en Copernicus onder de gewone, ontwikkelde mensen was geaccepteerd. Toen waren de verschijnselen net zo afwijkend van de realiteit als nu.

Na Darwin duurde het meer dan vijftig jaar voordat de meeste van de ontwikkelde mensen in staat waren het feit te accepteren dat onze aarde en zijn inwoners het gevolg waren van een langzame maar stabiele evolutie en niet een onmiddellijke schepping.

Alle nieuwe ontdekkingen moesten met een onverzettelijke tegenstand geconfronteerd worden. De geschiedenis is vervuld van het feit dat de mensheid steevast is achtervolgd en soms haar grootste denkers vermoordde om ze later te aanbidden bij hun graf. De menselijke geest is zo gemaakt dat nieuwe ideeën slechts langzaam doordringen, en

alleen dan geaccepteerd worden nadat er lang en hevig over is gediscussieerd.

Ongetwijfeld is dit conservatisme goed, want anders zou er geen stabiliteit zijn. Ook al wint de waarheid altijd op het eind, op deze manier is er veel kaf van het koren gescheiden. In de wetenschap, godsdienst of filosofie is elke radicale verandering alleen maar door de mens geaccepteerd door het uiteindelijk inspireren van de menselijke geest. En bovennatuurlijke ontdekkingen vormen daarop natuurlijk geen uitzondering. Derhalve moeten wij accepteren dat het deel uitmaken van deze kennis in de algemeen aanvaarde waarheden van deze wereld, tijd kost. En dat dit alleen kan geschieden als meer en meer serieuze onderzoekers de natuurverschijnselen onderzoeken en jaar na jaar meer bewijs leveren zodat op het laatst alle twijfel wordt weggenomen.

Wat kan daarom de houding zijn van al diegenen die vooroordelen opzij zetten en aan de slag gaan en zich richting de waarheid bewegen? Wat zou mijn houding kunnen zijn gezien de omstandigheden, die tot dusver zijn verteld in dit boek? Moet ik me stil houden, of moet ik de wereld van mijn ontdekkingen vertellen en de hoon en spot negeren? Ieder van ons is niet meer dan de beheerder van de kennis die hem is toevertrouwd en om je in te houden uit angst om belachelijk gemaakt te worden zou niet meer dan laf zijn.

Ik zeg alleen wat mij is gezegd en dit boek is niet het product van mijn verbeelding. Ik ben geen missionair die probeert om lang geldende geloven te veranderen. Ik leg alleen een verband tussen wat ik heb gehoord en gezien, wat de geloven die door de mens als geestelijk worden gezien, meer begrijpelijk zal maken. Als bepaalde geloven die nu, in het assimilatieproces van verdere kennis van het onzichtbare, als fundamentalistisch worden gezien, symbolen blijken te zijn van een grote waarheid in een ver verleden, is dat dan niet een herhaling van wat zich al in het verleden heeft afgespeeld?

Kennis is als een boom die langzaam groeit. Jaar na jaar schudt hij zijn bladeren af die het middel van voeding en bestaan zijn, maar de boom zelf blijft bestaan, langzaam maar zeker in lengte en omvang toenemend. Dus vandaag de dag moeten bepaalde oude geloven die de mensheid verder hebben geholpen in de zoektocht naar het bereiken van God en het onzichtbare, plaats maken voor geloven die een nieuwere en frissere groei betekenen, maar het werkelijke en oneindige zal altijd blijven bestaan.

De kennis die verworven wordt door deze nieuwe, occulte wetenschap bevestigt en verdiept slechts de grote en universele waarheden die uitgesproken zijn door Godsdienst en Filosofie. We treffen in ons onderzoek een alles regerende Geest aan die het universum vormt en verandert - één groot ontzagwekkend plan, veel groter dan te begrijpen is voor wie dan ook in deze wereld en de meesten in de volgende wereld. We ondervinden dat als we hier zaaien, we daar zullen oogsten; dat we ons volgende leven in dit leven maken; dat het leven doorgaat en onverwoestbaar is; dat herinnering, persoonlijkheid en karakter ons ware ik zijn, en dat ons ware ik niet, maar slechts het fysieke omhulsel doodgaat.

Ook ondervinden we dat we omgeven zijn door een onzichtbare menigte die, onder bepaalde omstandigheden, met ons van tijd tot tijd kan converseren. Is het niet zo dat de fundamentele en essentiële waarheden van de Godsdiensten bevestigd worden door deze nieuwe onthulling, en worden wij atheïstischer als wij dit aanvaarden? Als we eens rondkijken in de zogenaamde wereld van het denken van vandaag, rijst daar niet een instinctmatig gevoel, zelfs onder de meest orthodoxen, dat dingen enigszins ontkoppeld raken? Kijk naar de sektes, de meningsverschillen en het gebekvecht aan de ene kant, en de complete onverschilligheid aan de andere en dan hebben we de gevolgen van orthodoxe religie in een notendop.

Als we alleen Engeland als een voorbeeld noemen dan zijn we net voldoende ontwikkeld om de meerderheid van ons zich te laten

afvragen wat de waarheid is.

Vroeger, met alle onnozelheid, was het niet zo moeilijk om de waarheid aan te nemen want voor de overgrote meerderheid was de waarheid wat hun werd verteld in de Kerk. Dit was tijdens de Middeleeuwen, maar de drukpers had zijn effect en een aantal honderden jaren geleden waren sommige mensen intelligent genoeg om te twijfelen aan de autoriteit van deze Kerk. Ze lieten deze kerk in de steek en stelden hun vertrouwen en geloof in een boek dat als onfeilbaar werd beschouwd, in plaats van een kerk die onfeilbaar was.

De kennis schreed voort, aan het onfeilbare boek werd getwijfeld en nog meer getwijfeld, en er werd als gevolg daarvan, vanaf de Reformatie overal in de Protestantse Gemeenschap gebekvecht omdat ze geen solide basis hadden waarop ze hun geloof hadden kunnen baseren.

Enkel de Rooms-katholieke Kerk is er in geslaagd om de gelijkmatige weg te vervolgen, in ieder geval zonder openlijke meningsverschillen. Maar de geschiedenis van het protestantisme doet denken aan een ijsberg, voor altijd uit elkaar gevallen. Uiteraard beschouwde iedere groep zichzelf als de juiste en de rest was fout en iedere groep had zijn eigen teksten om de eigen standpunten te onderstrepen.

Vandaag, bijna éénderde op weg in de twintigste eeuw, treffen we dezelfde vorm van Kerkdiensten, hetzelfde gewauwel die onze simpele voorvaders tevreden stelde, maar het ligt allemaal ver van de bevrediging van de denkende groep van onze bevolking af. Daarom worden kerkelijke bijeenkomsten minder bezocht, het publiek koestert niet zo veel sympathie voor de lezingen.

Zijn de mensen dan onverschillig voor de essentiële waarheden die alle godsdiensten hebben verkondigd? In het geheel niet, want veel mensen zijn vandaag meer dan ooit geïnteresseerd en betrokken bij de essentiële godsdienstige waarheden en de Kerk heeft een grote kans voorbij laten gaan door de oude geloofsgetuigenissen te handhaven en op die manier het uiterste gevergd van de denkende groep

van onze bevolking.

In het gebedenboekje van de Kerk van Engeland is de geloofsbelijdenis van Sint Athanasius opgenomen om op bepaalde feestdagen en op zondagen te lezen of te zingen. In die belijdenis staat o.a. dat als wij niet in het ongelooflijke, onbevattelijke geloven wij niet gered kunnen worden en dat we dan zonder twijfel eeuwigdurend weggroten.

Deze wrede geloofsbelijdenis toont het Christelijk geloof; dit is nooit verworpen noch teruggenomen; het is zelfs de basis van de Protestantse en Rooms-katholieke christelijkheid, of, zoals het gebedsboek zegt, het is de biecht van het Christelijk geloof. Hoe kan een intelligente man of vrouw deze geloofsbelijdenis lezen en oprecht menen dat deze warboel van nietszeggende woorden de basis van zijn of haar geloof is, en wordt het totnogtoe door heel Engeland op bepaalde zondagen onbezonnen gelezen of gezongen.

Het totale gebrek aan autoriteit en fundament om in de Protestantse christelijkheid te geloven, wordt uitvoerig gestaafd in de uiteenlopende meningen die de transformatie goedkeuren..

De bisschop van Birmingham (*Morning Post*, 23 juli 1931) beschuldigt de aartsbisschop van Canterbury van het gedogen 'dat een priester, door de inwijding Christus er toe kan brengen om te komen, en binnenin het brood en de wijn van de Heilige Communie te gaan wonen, en dat het geloof dat erin berust dat door inzegening de aanwezigheid van Christus in een stuk brood ziet, onbetrouwbaar is.'

Dit is slechts een voorbeeld van wat er de afgelopen 1900 jaar af en aan heeft plaatsgevonden. Als het niet een discussie of woordenwisseling was over transformatie of de Heilige Drie-eenheid dan was het wel geruzie over de oorspronkelijkheid van sommige passages van de Bijbel. Het christendom is vanaf het eerste begin de oorzaak van de ene discussie en woordenwisseling na de andere, die enerzijds betrekking hebben op geloofsgetuigenissen of ceremonies of formaliteiten, of de betekenis en interpretatie van bepaalde delen van

het Heilige Schrift anderzijds.

Het Christendom is als een schip op zee dat eeuwig en altijd een haven zoekt en er nooit één vindt omdat het voor zijn verklaringen geen krachtige en stevige bodem heeft.

Ze zijn afhankelijk van de aankondigingen van de een of andere Kerkelijke autoriteit geweest, of van een of ander gedeelte uit het Heilig Schrift, en deze hebben in de verschillende tijdperken, verscheidene interpretaties gehad.

Daarom lijkt het Christendom van vandaag totaal niet meer op het Christendom van de eerste eeuw.¹ Deze meningen en interpretaties hebben voor een onnoemelijk aantal uiteenlopende zienswijzen binnen het christendom gezorgd en zijn de oorzaak van de honderden afscheidingen, die de christelijke kerk hebben gevormd, sinds de grondlegging. Geen wonder dat slechts een klein gedeelte van de gemeenschap de Heilige dienst bijwoont, aangezien de leiders zelf niet overeen kunnen komen wat de waarheid is.

Dus hun volgelingen verliezen hun hart en het aantal wordt minder en minder. Aan de andere kant groeit het aantal dat spirituele diensten bijwoont, jaarlijks.

Welk sprankje hoop wordt diegenen die rond een graf staan, getoond? Dit is wat de rouwenden te horen krijgen: "We zullen niet allemaal slapen, maar we zullen allemaal veranderen, dadelijk, in een oogwenk, bij het laatste bazuingeschal (van de laatste dag; I Kor. 15:52 - noot vertaalster), want de bazuin zal schallen, en de doden zullen onkreukbaar herrijzen, en zullen zijn veranderd."

Nou, veranderen is iets wat we niet willen. Iedereen wil zichzelf zijn en blijven, en de eigen individualiteit en persoonlijkheid behouden,

¹Het huidige geloof van het orthodox christendom werden pas geformuleerd in 325, in de council van Nicaea. Vóór die datum vaardigden ze niet uit wat tegenwoordig het Christelijk geloof wordt genoemd.

en dat is nou precies wat we doen in een lichaam wat gelijk is aan ons aardse lichaam. Welke troost kunnen bovenstaande citaten de verdrietige rouwenden geven? En toch wordt op elke christelijke begrafenis deze achterhaalde dodenmis door de geestelijken geciteerd, of, als het andersdenkenden zijn, dan worden woorden van soortgelijke strekking uitgesproken en op die manier de doden aan het graf overgedragen, tot aan de Grote Verrijzenis.

Dit in het graf deponeren van de doden, dus tot aan de één of andere Verrijzenis, wordt al toegepast sinds het begin van het christendom; het ging door voordat er aan christendom werd gedacht. En wat de geestelijken betreft, liggen onze graven vol met slapende lichamen die wachten op de grote dag dat hun naam wordt afgeroepen. In het verleden hadden de mensen de lichamelijke opstanding van een oud Egyptisch geloof geaccepteerd, maar vroeg of laat zal met onze voortschrijdende kennis, de waarheid boven tafel moeten komen. Eenieder die twijfelt aan de bovenstaande zienswijze en mening van de kerk met betrekking tot dit onderwerp, moet maar eens de bekende kerkgezangen lezen, die op zo veel begrafenissen worden gezongen: *Now the labourer's task is o'r* en *On the Ressurrection morning*.

We kunnen van de geestelijken niet verwachten dat ze de geloven afwijzen waar ze de kost mee verdienen, en het berust nu bij het spiritualisme om te bevestigen dat de wezenlijke godsdienstige waarheden geloofd kunnen worden, niet als een geloofsdaad, maar als een wetenschappelijk feit.

Mij is echter verteld dat alles wat nieuw is gelezen kan worden in de oude geloofsbelijdenissen en dat deze dode botten weer tot leven kunnen worden gebracht door ze in te smeren met de olie van de nieuwe openbaring.

Dit zal enkelen tevreden stellen maar velen niet omdat die alleen aan zichzelf denken en op een onverschillige manier de uitspraken van de kerk overdragen. Deze oude geschriften zijn interessante overblijfselen van lang vervlogen tijden, maar waarom zouden we over dit getwijfel

van onze onwetende voorouders nadenken als we voor ons de dingen hebben liggen, waar we naar zoeken.

Wat is nu, vandaag de dag, onze stand van zaken? We weten nu dat ons voortbestaan en het deel uitmaken van de etherische wereld niet door welk geloof dan ook wordt bepaald. Het is een natuurlijk proces, net zo natuurlijk als geboorte; het vindt plaats, niet op de een of andere dag ver in de toekomst, maar bij het sterven. Het maakt totaal niet uit of iemand wel of niet gelooft in de gebeurtenissen die in de Bijbel staan, of dat iemand gelooft in een Hemel, een nieuw Jeruzalem met straten geplaveid met goud of in het gegeven dat het leven niet doorgaat en dat het graf het einde betekent.

Voor wat betreft het voortbestaan betekenen al deze geloven niets aangezien de meest onnozele gelovige en de meest uitgesproken atheïst in de etherische wereld komt als het tijd wordt voor de ziel om het fysieke lichaam te verlaten. Er is geen aparte plek, de Hemel, voor gelovigen noch een Hel voor de ongelovigen. Maar onnozelheid is niet zaligmakend en het kweekt valse voorstellingen.

Hoe meer je weet van het land waar je naar toe reist en hoe je er over de grens gaat, hoe beter je je zult voelen als je daar aankomt. Wij zullen veel meer in harmonie zijn met onze omgeving als we ons goed voorbereiden, hoewel het onverstandig is om er te veel gedachten aan te spenderen.

Ik schrijf dit met enig recht aangezien ik één of twee interessante ervaringen heb gehad. Een geestelijke die was overleden vertelde me dat hij geen ontwikkeling kon doormaken totdat de laatste van zijn broederschap uit deze wereld daar was aangekomen. Ik vroeg hem waarom en hij antwoordde dat de reden was dat hij aan zijn broeders het orthodoxe christendom had gepredikt; de vergeving van de zonden door het lijden van Christus aan het kruis en het straffen van iedereen die niet zo dacht of geloofde.

Hij wachtte totdat hij iedere broeder van zijn broederschap kon vertellen dat hij het fout had gehad en hun een geheel verkeerde indruk van

het hiernamaals had gegeven.

Mij is eens verteld dat alle jonge kinderen die als kind overgaan naar de etherische wereld, zonder enige kennis van de aardse religieuze dogma's en belijdenissen, nogal onwetend van dit alles opgroeien omdat deze aardse geloven hun als inwoners van de andere wereld niets zeiden. Zij die zeer gelovig sterven, wordt geleerd om hun fout in te zien en zij die nooit hebben gepredikt, vergeten dat geloof in hun nieuwe omgeving vrij snel. Echter zij, die verantwoordelijk waren voor het preken en leren van fouten, kunnen geestelijke wroeging moeten doorstaan totdat ze hun vergissing hebben vergeten.

Een andere ervaring die ik had was net zo interessant en laat zien hoe verscheiden het denken is, waar het dan ook moge zijn. De groep aan de andere kant, die met mij werkte, zei dat ze een Plymouth Brother zouden meenemen om met mij te praten, want op aarde waren zijn ideeën zo vastgeroest dat hij ze in zijn nieuwe omgeving niet los kon laten.

Deze man, die een prominent lid was van de PLYMOUTH BROEDERS (een calvinistische sekte – noot vertaalster) in Glasgow, opviel vanwege zijn zeer beperkte en bekrompen zienswijzen en net was overleden, sprak bijna zoals hij op aarde op zeer veel gelegenheden zou hebben gepraat.

Over een zondaar van gewapend beton gesproken! Hij was echt de meest gevoelloze gelovige die ik ooit heb meegemaakt. Hij hield tegen mij een lang verhaal vanaf de andere kant, over de verderfelijke van alle mensen behalve van hem zelf. Voor hem was iedereen een zondaar en hij had zijn rigide ideeën vanuit het aardse meegenomen naar de andere kant.

Nadat hij klaar was werd mij door de spreker na hem verteld, dat hij een speciale cursus zou moeten volgen, en dat zijn geest op een gegeven moment voldoende zou ontwikkelen om hem in staat te stellen de waarheid te zien.

Zoals ik zeg, de hoofdzaken van alle ware godsdiensten blijven bestaan. Deze nieuwe openbaring neemt niets af van de verlangens van de mens, en voegt heel veel toe aan onze kennis van zowel deze als de volgende wereld.

We winnen allemaal bij deze nieuwe waarheden en we verliezen niets. Laten we daarom waarachtig, eerlijk, goed en onzelfzuchtig leven, ons onszelf eraan herinnerend dat het niet de geloofsbelijdenissen zijn, maar wie we zijn en wat we doen.

Het opzeggen van belijdenissen of gebeden geven ons heus geen betere plek in het hiernamaals, want dit opzeggen is misschien wel prettig, maar het maakt ons geen betere mensen.

Wat wezenlijk is, is de ontwikkeling van ons karakter en deze wordt niet sterker als we bang zijn om zelf na te denken en ook niet als we geloofsbelijdenissen of een boek of een kerk als invalidekrukken of looprek gebruiken, maar wel als we voldoende kennis voor ons hebben liggen om alleen te kunnen lopen.

In al mijn gesprekken over deze problematiek met overledenen was ik onder de indruk van hun volharding over de werkelijkheid van hun wereld, en hoe ze tegen onze wereld aankeken als een zielige imitatie van de hunne.

Het etherische is de basis van al het leven en tot het etherische zal het wederkeren. Wat wij zien is tijdelijk, en het is het onzichtbare wat eeuwig is, aangezien het zichtbare en tastbare slechts het gevolg zijn van onzichtbare oorzaken. Niets gaat in wezen verloren. Het leven houdt dan wel op met zich in een fysiek gewaad te manifesteren, maar het leven noch zijn bedekking gaan verloren. Het leven vervolgt zijn weg door materie binnen te komen, en zich daar een weg doorheen te banen, waarin het, gedurende de (over)tocht begiftigd is met vorm en beweging.

Wanneer deze bedekking ophoudt met aan de vraag te voldoen, laat het leven hem sterven en vergaan, terug naar moeder aarde, van waar het kwam, zodat het weer gebruikt kan worden als doorgang

voor een ander leven, ergens in de toekomst. Het leven haalt alleen dit fysiek omhulsel binnen om in staat te zijn een vorm aan te nemen, en bij de meer ontwikkelde wezens, houdt deze vorm stand in de volgende wereld. Deze aarde is alleen maar een broedmachine, die het leven ontwikkelt gedurende zijn reis door het fysieke; het is alleen maar de babykamer/crèche van het menselijk ras, zijn plek om zich voor te bereiden op de echte en eeuwigdurende wereld, die voor ons, in ons fysieke lichaam, zowel ontastbaar als onzichtbaar is.

De belangrijkste wet die in de etherische wereld heerst is harmonie, of de wet van de aantrekkingskracht, gelijk aan onze zwaartekracht. Zoals het fysieke lichaam ondergeschikt is aan het laatste, zo is het etherische dat aan de eerste. Daar trekt soortgenoot, soortgenoot aan, en bij het aankomen in de nieuwe omgeving, zo werd mij verteld, worden wij onbedwingbaar aangetrokken tot dat gezelschap en die omstandigheid waar we qua karakter het best bij passen.

Verwante zielen blijven samen, maar ontwikkeling is altijd mogelijk, zelfs voor de meest ongunstige gevallen als de wens maar sterk genoeg is. Uiteindelijk kunnen ze allemaal vooruitgaan, als ze dat wensen, ook al is de weg voor de egoïsten eenzaam en somber. Daarom leiden onze gedachten en handelingen ons hier op aarde, naar een plek in het hiernamaals. Hoe veel van ons realiseren zich dat onze gedachten blijvend zijn, dat ze met ons meegaan over de grens van de dood, en dat ze ons vergezellen en meer op ons inwerken dan ze nu doen. Los van het fysieke lichaam nemen ze een vorm en gedaante aan die invloedrijker is op goed en slecht dan omkleed door het aardse lichaam.

Wat ik in dit hoofdstuk vertel, is gebaseerd op informatie die ik heb gekregen van diegenen die ooit, net zoals wij, hier op aarde leefden. Ze hebben op veel verschillende manieren hun identiteit aan mij bewezen, en ze hebben mij met hun eerlijkheid en waarachtigheid, zodanig dat ik dat kon bewijzen, tevreden gesteld.

Waarom zou ik derhalve dan niet hun verklaringen over de manier waarop zij leven, de verschijning van hun wereld en hun morele en filosofische lessen accepteren? Zij zitten al een klas hoger dan wij en bekijken de dingen van een hoger en ruimer perspectief. Als datgene wat zij vertellen aan mijn verstand appelleert dan kan ik dat toch niet als waardeloos afdoen omdat de manier van communiceren niet in het algemeen wordt gebruikt?

Dit argument zou de telefoon, de telegraaf en de radio direct om zeep hebben geholpen, want vanwege hun nieuwigheid zouden de mededelingen hierover niet zijn geloofd en dus zouden ze van meet af aan waardeloos zijn geweest.

Voortdurende herhaling echter, bewees de waarde net zoals de voortdurende herhaling van boodschappen die gedurende tachtig jaar tussen de ene en de andere wereld deze geweldige nieuwe openbaring bevestigde, een openbaring van een wereld, zijn leven en zijn karakter, om ons heen en tussen ons door.

Wat mij is verteld is ook aan anderen verteld, niet één keer maar duizenden keren. Ik voeg slechts een enkele steen toe aan de berg met stenen die op een dag zo hoog zal zijn dat alle mensen gedwongen zijn om naar boven te kijken en te geloven.

XV Feiten die we moeten weten

“Feiten zijn voor de hersens, wat voedsel is voor het lichaam. De te verwachten verwerking van eerstgenoemde hangt af van de kracht en de wijsheid van de ene, zoals vitaliteit en gezondheid bepalend zijn voor de andere. In vergaderingen de wijste, in debatten de meest bekwame, en in het verkeer van het menselijk bestaan de meest aangename, is de man die zijn mening gelijk maakt aan het grootste aantal feiten.”

Burke

We gaan allemaal op weg naar een ander land. Als ons werd gezegd dat we Engeland zouden moeten verlaten en ons permanent zouden moeten vestigen in bijvoorbeeld een onbekend deel van Zuid-Amerika dan zouden we staan te popelen om iemand te ontmoeten die daar was geweest. We zouden hem lastig vallen met allerlei vragen, over de omgeving, het klimaat, maar ook over de kleding die we mee zouden kunnen nemen.

Toen ik die gelegenheid had met diegenen die op bepaalde zondagen bij mij waren gekomen vanuit de etherische wereld waar we allemaal naar toe reizen, greep ik natuurlijk ook elke gelegenheid aan om iets te weten te komen over de plek, de inwoners, de omgeving, het uitzicht en hoe ik het beste mijn karakter zou kunnen ‘aankleden’ om zo goed mogelijk in mijn nieuwe omgeving te passen. Laat me, omdat ik derhalve iets over onze bestemming heb geleerd, deze feiten die we allemaal horen te kennen, in simpele bewoordingen, neerschrijven. Voor diegenen die niet geïnteresseerd zijn in het toekomstige leven, en diegenen die liever onwetend en onvoorbereid willen blijven, zal dit boek geen aantrekkingskracht hebben. Iedereen weet, dat de dood komt. En zij, die het met kennis en begrip tegemoet willen treden, zullen in dit boek goed voedsel voor hun gedachten

vinden.

In deze wereld hier, zijn onze lichamen tweevoudig; fysiek, wat we kunnen aanraken en zien; etherisch wat we niet met onze fysieke instrumenten kunnen waarnemen.

Deze twee lichamen dringen wederzijds in elkaar door, maar het etherische lichaam is de permanente, de eeuwigdurende met de etherische geest als het huis van onze herinnering, onze persoonlijkheid en al die kwaliteiten die ons karakter vormen.

Die kwaliteiten maken deel uit van het etherische. De geest wordt nooit ouder, alleen de hersenen – die het instrument van de geest zijn – verzwakken naarmate het fysieke lichaam ouder wordt. Niets van wat wij hebben geleerd, geen enkele intellectuele rijkdom, gaat verloren.

We verliezen, op een bepaald moment, hier de uitdrukingskracht; dat komt omdat het fysieke instrument ophoudt met het eertijds zo nauwkeurig functioneren.

Als, na de dood, het fysieke omhulsel terzijde wordt gelegd, staan wij, gehuld in een etherisch lichaam in ons nieuwe huis. Bevrijd van de fysieke beperkingen, zijn onze zintuigen scherper en onze bewegingen sneller.

Tijdens het overlijden verliezen we niets van waarde; we zijn nog steeds onszelf in vorm, uitdrukking, in denken, in handelen. Degenen die armen of benen zijn verloren zullen die weer terug hebben, aangezien het slechts een fysiek verlies was, en dat geldt ook voor alle andere lichamelijke handicaps¹. Het fysieke is slechts de bedekking; het teert continue weg, en wordt vernieuwd door het bloed,

¹*De individuele geest beschikt in de etherische wereld op een gegeven moment over zulk een controle over het etherische lichaam dat misvormingen kunnen verdwijnen en genezen door middel van gedachte.*

en dit is weer een bewijs dat er een permanente structuur is, waar de fysieke materie aan verbonden is.

Het kind dat deze aarde als kind verlaat, groeit op tot een volwassen man of vrouw, en als deze fase is bereikt, blijft het een volwassen man of vrouw. Ouderdom is relevant voor het fysieke, maar in het etherische is het onbekend.

Er wordt in de etherische wereld zeer goed voor kinderen gezorgd en ze worden opgevoed; ze hebben daar scholen en opleidingen; in feite is het verlangen naar kennis opmerkelijk, of het nou kinderen of volwassenen zijn. En hoe gaat het met de ouderen die sterven? Handhaven ze de ongemakken die ze op oudere leeftijd kregen, in de etherische wereld?

Als we nu maar konden bevatten dat het etherische lichaam nooit oud wordt, in tegenstelling tot het fysieke lichaam, dan zou deze vraag nooit worden gesteld. Als het oude en wankele fysieke lichaam terzijde wordt gelegd, staat het etherische duplicaat overeind, bevrijd van de fysieke, lastige buitenkant.

De ouderen gaan alleen in de fysieke manier van spreken oud dood, maar komen de volgende wereld jong binnen. Leeftijd wordt daar niet in jaren gerekend, aangezien het begrip tijd daar anders is.

Wij berekenen onze tijd naar de omwenteling van de fysieke aarde rondom een fysieke zon, maar wanneer wij onze aarde verlaten komen we een nieuwe omgeving binnen waar tijd, zoals wij het begrijpen, niet bestaat.

Onze enige ervaring van de relativiteit van tijd op aarde, is als we slapen. Tijdens het dromen doorlopen we in een aantal minuten en zelfs seconden, allerlei ervaringen waar we, als we wakker zijn, waarschijnlijk jaren voor nodig hebben om die te bereiken.

Door mijn leraren in Etheria is mij verteld dat mensen die duizenden jaren geleden onze wereld verlieten, of nog langer geleden, nu pas van hun nieuwe omgeving beginnen te genieten. Maar dit

gebeurt met diegenen die in onze wereld laag ontwikkeld zijn, die het moeilijk vinden om zichzelf aan te passen aan nieuwe omstandigheden en omgeving.

De man, de vrouw van gemiddelde intelligentie neemt de nieuwe omgeving met enige vertraging waar, soms bijna onmiddellijk, bij het verlaten van het fysieke lichaam, waar het bij anderen – in onze tijd gemeten - dagen, of weken kan duren.

Ons etherisch lichaam is in elk opzicht een duplicaat van het fysieke. Dit mag op het eerste gezicht wat vreemd overkomen, en ik vond het moeilijk om te begrijpen totdat ik het feit begreep dat het etherische, het echte, werkelijke lichaam op aarde is. En dat het op het moment van conceptie, fysieke materie om zich heen wikkelt, wat laag van trillingsgehalte is. Anders, met die verfijnde en snellere vibraties, zou het in de fysieke wereld niet kunnen functioneren.

Het fysieke lichaam is alleen een beschermende laag voor het etherische lichaam, gedurende de tocht door het aardse bestaan. In de werkelijkheid zijn onze echte handen, etherische handen, bedekt met een handschoen van fysieke materie, en zo is het ook met alle andere delen van het lichaam.

Onze echte hersenen zijn de etherische hersenen, waardoor onze geest kan functioneren, en dat blijft hij doen of we nou in deze wereld of in een andere wereld zijn. De geest beïnvloedt de etherische hersens, en de etherische hersens beïnvloeden het stoffelijk dekkleed, wat we de fysieke hersens noemen.

Zij die de verandering, de dood, al hebben meegemaakt kunnen onze geest aan het werk zien en onze etherische hersens die onder de invloed van onze geest werken nauwkeurig bekijken op een manier die wij niet kennen, wat wij niet kunnen. Ze vertellen me dat het net zoets is als kijken naar een kleurenfilm, omdat de verschillende vibraties die onze ogen raken, de geest laten vibreren, en het zijn die vibraties die wij 'zicht' en 'kleur' noemen.

Deze beelden die worden gevormd door onze geest, kunnen door de

etheriers worden gezien, en derhalve kan alles wat wij denken net zo makkelijk door hun worden gelezen, zoals wij een boek lezen.

Wij zijn echt veel groter dan we denken dat we zijn; onze geest zoals die met behulp van het fysieke brein zich laat zien, is erg beperkt, en alleen wanneer hij vrij is van het fysieke, begrijpen we zijn grootheid.

We noemen onze aardse geest, de bewuste geest, het bewustzijn, maar het vormt samen met wat wij het onderbewuste noemen, de volledige geest. Ons bewustzijn stuurt onze handelingen in deze wereld aan, maar ons hoger bewustzijn functioneert in de volgende. We maken soms alleen glimpjes van dit hogere bewustzijn mee bij natuurverschijnselen als telepathie, helderziendheid, helderhorendheid en visioenen.

Bij deze gelegenheden overheerst het onderbewustzijn voor een bepaalde tijd het bewustzijn, en trekt zich dan weer terug.

Ooit zal misschien, als de mens ontwikkelt, het subliminale (het hoger bewustzijn/het onderbewuste) meer en meer domineren maar op dit moment in onze ontwikkeling is de inbreuk hiervan sporadisch en beperkt zich tot enkelen. Als we overgaan, gaan onze aardse herinneringen met ons mee, maar ze vervagen langzaam. We worden begeleid en gestuurd door dit hoger bewustzijn die al ons hele leven bij ons is, onze lichamen opbouwt, de innerlijke taken verricht, en ons maakt tot wie we zijn, ook al weten wij dat niet.

Een ander belangrijk feit is mij op een bepaald moment ook door mijn informanten verteld en dat is dat de andere wereld, een zeer echte wereld is; geen gezweef op een of ander wollig wolkje in een soort vage, vormeloze, gezichtsloze vorm.

Daar zijn we mannen en vrouwen, zoals we hier zijn; het woord Geest is alleen maar een aardse term, en een slechte, want het is erg misleidend. Niet alleen zijn onze etherische lichamen in elk opzicht gelijk aan die van onze fysieke, maar ze zijn net zo solide, werkelijk en tastbaar voor de eigenaren als onze lichamen voor ons.

Als voorbeeld en het is misschien vreemd omdat dit verteld is door een inwoner van de wereld van de fijnere materie, maar hij vond het fijn en was er trots op om zijn vingernagels te vijlen; want, aangezien hij vingernagels had, waarom zou hij ze dan niet verzorgen zoals wij met onze fysieke nagels doen? Omdat hij het fysieke had afgelegd, wil niet zeggen dat die etherische nagel niet werkelijk is.

Onthoud dat als we het fysieke afleggen dit onwerkelijk wordt en dan wordt het etherische werkelijk voor ons bewustzijn.

We hebben qua materie nog veel te leren. Het houdt niet op met bestaan, als het voor onze fysieke ogen onzichtbaar wordt. Dit kan goed gesnapt worden als we wat water nemen, het verhitten, en dan kijken wat er gebeurt. Eerst hebben we stoom die gedeeltelijk zichtbaar is, daarna onzichtbare super stoom.

Door het proces om te draaien kunnen we de super stoom weer in water laten veranderen. Weliswaar onzichtbaar, maar de stoom is materie. Het enige wat wij deden was de vibraties van het water verhogen en daarna weer verlagen tot we opnieuw water hadden.

Onze etherische lichamen trillen op een frequentie die voor ons blote oog niet zichtbaar is maar onder bepaalde omstandigheden, als we bevrijd zijn van het fysieke omhulsel nadat we zijn doodgegaan, kunnen deze vibraties worden verlaagd en als er dan wat ectoplasma van het medium wordt geleend dan kunnen de stembanden onze atmosfeer laten trillen en wordt er gepraat.

In de afgelopen jaren hebben we geleerd dat de ruimte niet een grote, kale leegte is maar dat de ruimte een substantie bevat die wij ether noemen. Hier verblijven ontelbaar veel mensen die wij zogenaamd 'dood' noemen, in een wereld die voor hun net zo stoffelijk is als de onze voor ons. Deze etherische wereld is de echte wereld, omdat het de basis is van alles wat wij 'fysiek' noemen.

Deze etherische wereld is zowel een omstandigheid als een plek. Hij omcirkelt onze aarde, zoals de ringen en gordels om de planeet Saturnus doen, maar hij loopt er ook dwars door heen, aangezien

fysieke materie geen deel van deze wereld uitmaakt. Wij leven hier met de beperkingen van de fysieke trillingen; zij leven daar met de beperkingen van de trillingen waar hun etherische lichamen in passen.

Alles is voor hun net zo natuurlijk als onze wereld voor ons hier is; ze hebben huizen, scholen, kerken, (koren)velden, bomen, bloemen, muziek, kleding en alle heerlijkheden die de geest maar wenst. De familieband verbindt wederom diegenen die van elkaar hielden op aarde. Er wordt niet voor geld gewerkt, en de afwezigheid van geld is zo ongeveer het enige wat verschilt met het leven op aarde. Al het sociale is hetzelfde, aangezien dezelfde geesten op aarde waren en dezelfde idealen en ideeën daar hebben, als toen ze hier waren. Ze leven echter in een meer verfijnde omgeving wat ze kunnen buigen en kneden op een manier die hier onmogelijk is.

Er wordt daar naar mentale rijkdom gezocht, want in die volgende laag van bewustzijn bepalen onze gedachten onze omgeving tot een hoogte die hier niet te verwezenlijken is. Diegenen die een lage intelligentie hebben, en diegenen die slecht denken, maken hun omstandigheden laag en kwaad waar diegenen die zuiver en goeddenkend zijn, omstandigheden hebben die passen bij hun gedachten. Daarom is het belangrijk om hier en nu nauwkeurig aandacht te besteden aan een goede ontwikkeling van ons karakter, want zoals we het fysieke verlaten, zo komen we het etherische binnen.

Als we hier geen nobele gedachten hebben zullen we ze daar ook niet hebben. Als we als een botte boer door deze wereld lopen met onze riek in de hand, alleen maar naar beneden kijkend, dan zijn we niet in staat om daar omhoog te kijken. Alleen door onze vergissingen te herstellen, zal op zijn tijd vooruitgang mogelijk zijn. Dus, waarom zouden we daarom niet zodanig hier leven dat onze vooruitgang verderop, stevig en ononderbroken zal zijn? We maken dag na dag onze toekomstige woonruimte; als onze gedachten zuiver zijn zullen we met de zuiveren wonen, en indien kwaadaardig, dan

zal onze woonplaats met de kwaadaardigen zijn.

Daarom is het ieder's individuele plicht, om hier op aarde zo te leven dat het volgende reisstadium waarlijk een volgende stap op de weg naar vervolmaking van wijsheid is. Dat we, ondanks vele zijpaden die we bij vergissing ook zullen bewandelen, die wijsheid als we dat willen, op het einde bereiken.

XVI Conclusie

“Perfect te zijn is slechts een bijdrage aan de goddelijke natuur; om dit te zijn tot het uiterste van onze mogelijkheden, is de glorie van de mens.”

Addison

Nou vraag ik me af wat we hier nu allemaal van gaan maken? Ben ik het slachtoffer van een grootscheepse fraude, heeft alles en nog veel meer wat ik genoteerd heb een gewone verklaring? Is alles wat ik verteld heb over de volgende wereld een opzettelijke leugen, of zijn het de ontboezemingen van een fantasierijke geest? Zijn alle stemmen Sloan's stem geweest en heeft hij elk individu dat sprak, geïmiteerd? Beschikt hij over bepaalde wonderbaarlijke middelen om over de overleden vrienden van de séancebezoekers informatie in te winnen? Heeft hij de macht om iedereen te kennen, of hij ze nou van tevoren heeft gezien of niet?

Kan hij in het donker zien, en, ook al wordt er op zijn handen en voeten gelet, kan hij iedereen in de séance kamer van de GLASGOW SOCIETY FOR PSYCHICAL RESEARCH op de een of andere manier zachtjes een tikje op gezicht of handen geven met de spreekhoorn terwijl hij vaak twee spreekhoorns tegelijkertijd gebruikt? Heeft hij de een of andere wonderlijke gave om in het donker onze gedachten te lezen en onze vragen te beantwoorden voordat we ze hebben gesteld? Uit een aantal eenvoudige experimenten is gebleken dat dit niet mogelijk is.

Ik hoef geen vraag hardop te stellen; mijn vrienden in de etherische wereld kunnen mijn vragen in mijn geest lezen en ze beantwoorden, of mij vertellen waar ik aan denk.

Dit gebeurt vaak wanneer er niet tegen mij wordt gesproken. Ik kan rustig zitten wachten tot er een stem tegen mij praat, en aan iets

denken wat helemaal los staat van de séance, en dan plots spreekt een stem mij aan over het onderwerp van mijn gedachten.

Dit alleen al is het bewijs dat er een persoonlijkheid is met krachten die verder reiken dan welke kracht van welk stoffelijk wezen dan ook, en dat dit alles in het donker gebeurt, maakt het des te opmerkelijker. Het zou voor een menselijk wezen mogelijk kunnen zijn om, met de analyserende gaven van Sherlock Holmes, enig idee te hebben van onze gedachten. Maar dan gedurende de dag, wanneer de uitdrukkingen zichtbaar op het gezicht zijn. Maar in het donker, nooit.

Is Sloan wel in trance, of neemt hij, naast het imiteren van stemmen en het bewegen van de spreekhoorns, tegelijkertijd verschillende persoonlijkheden aan, zodat we met meer persoonlijkheden te maken hebben, die eigenlijk niemand anders zijn dan Sloan zelf.? Ik heb tijdens één séance dertig verschillende stemmen gehoord, allen anders van toon en persoonlijkheid.

Daarbij, hoe kan hij zo nauwgezet de verschijningen van de etheriers die beweren te zijn wie ze zijn, beschrijven? Is dit allemaal één grote oplichterij, en ben ik en velen met mij, slachtoffer van een groot complot? Als dat zo is, dan is het wel de meest ingenieuze prestatie die ooit tot stand is gekomen.

Er is oneindig veel moeite en inspanning voor nodig, alsmede behoorlijk wat kosten om alle informatie te vergaren, en voor welk doel? Sloan gaat om 7 uur 's ochtends van huis om te werken, en komt niet voor 18 uur terug. Wanneer kan hij de tijd vinden om die diepgaande onderzoeken te plegen?

Behalve die ene keer die ik beschreef in hoofdstuk IV heeft hij nooit, voor zover ik weet, geld aangenomen voor al zijn tijd en moeite. Is hij krankzinnig en heeft hij een ziekelijke lust om bekend te zijn, dat hij deze klucht doorzet?

Als dat zo is, waarom trekt hij zich dan terug, waarom laat hij dan zo angstvallig zijn licht onder de korenmaat schijnen? Waarom wil hij dan niet voorgesteld worden aan "zijn grote vrienden". Waarom

geeft hij de voorkeur aan rust en alleen maar séances houden; en waarom tekent hij af en toe in en gaat hij voor maanden de grote vaart op waar hij het nooit over spiritualisme heeft?

Ik heb mijzelf dit wel honderden keren afgevraagd in mijn poging om een verklaring te vinden. Is het telepathie?

Als dat zo is hoe kunnen we dan het gedeelte van Eric Saunders en duizenden anderen verantwoorden en hoe kan telepathie een stem los van het medium voortbrengen? Hallucineer ik?

Als dat zo is, dan doet mijn stenografe dat ook en al die anderen. Collectieve hallucinatie, twintig jaar lang, met enkele vrienden van mr. Sloan, het is ondenkbaar. Want wat één iemand hoort op die séances, hoort iedereen die aanwezig is. Vaak heb ik gehoord dat etheriers elkaar vragen en antwoorden gaven tijdens een séance.

En hoe staat het met de cryptaesthesia, de verborgen codes of herinneringen, of het waarnemen van werkelijkheden door extra gevoelige 'channels'? Kan een herinnering, of de waarneming door hoogsensitieve 'channels' van werkelijkheden een stem produceren? Kan mijn verborgen herinnering, of de hooggevoelige waarneming, Sloan in staat stellen om normaal of supernormaal, niet alleen heel precies mijn overleden vriend te beschrijven – die hij nooit heeft gekend – maar ook diens stem, die ik herken, imiteren en dan dingen zegt die ik nooit eerder heb gehoord maar achteraf als waar heb kunnen constateren? Waarom, als dit allemaal zo is, gaan deze manifestaties alleen maar over degenen die zijn overleden?

En nog een keer, waarom laat iemand in de etherische wereld een ander iemand – die we op aarde kenden, en soms ook niet, maar die het achteraf bleek te zijn – soms spreken die beweert een oude, voor ons onbekende, vriend te zijn? Hoe kan een medium normaal of bovennormaal, weten wie je eigen overleden vrienden, overleden vrienden daarvan in de etherische wereld zijn en wie je nog levende vrienden en vrienden daarvan zijn op aarde, die nog onbekend zijn maar na onderzoek wordt deze informatie bevestigd.

Niets van wat ik kan bedenken verklaart op een bevredigende manier voor mij mijn ervaringen, behalve het woord 'oplichterij' of 'werkelijkheid'. Zoals ik Sloan en de feiten ken, valt oplichting buiten de boot.

De uitvoerige bewijzen in het voordeel van de werkelijkheid zijn overstelpend/verpletterend. Niemand heeft Sloan's woorden en handelingen kritischer gevolgd dan ik, in trance, niet in trance, en gedurende alle jaren die ik hem kende heeft hij nooit iets gezegd of gedaan wat mij enigszins achterdochtig heeft gemaakt wat betreft zijn motieven.

Sloan is een goedwillende, godsdienstige man, recht doorzee, niet hoog geschoold, en met een gemiddelde intelligentie. Een goede werker, maar geen student. Zijn literatuurkennis is beperkt. Hij vertelde mij eens dat hij zelden boeken had gelezen, en dat dat kwam doordat hij slecht zag. Ik heb in zijn huis nog nooit een boek gezien, alhoewel ik in elke kamer ben geweest en slechts één keer een avondkrant. Hij heeft zelf niet de capaciteit om een séance langer te laten duren dan tien minuten, zelfs als hij het zou willen. Het stuit mij tegen de borst om het over oplichterij te hebben in relatie tot een man die zulke hoogwaardige principes heeft. Maar andere mensen kennen hem niet zoals ik en dan is oplichterij de meest eenvoudige en voor de hand liggende verklaring.

Ik verklaar fraude voor onmogelijk, ik verklaar telepathie voor onmogelijk, ik verklaar cryptaesthesia voor onmogelijk. Ik kom elke keer terug op de enige verklaring die hier wel mogelijk is namelijk dat diegenen waarvan wij denken dat ze dood zijn nog steeds leven; dat zij lichamen hebben zoals wij maar verfijnder dan onze stoffelijke. Dat ze in een wereld leven die verfijnder van materie is dan de onze. Dat sommige mensen die wij medium noemen, hen een bepaalde stof kunnen geven die, indien gemengd met hun eigen ingrediënten, hen in staat stelt om tijdelijk fysieke omstandigheden aan te nemen en met hun ongeschonden karakter, hun herinneringen en eigenschappen, gesprekken kunnen blijven voeren met hun vrienden op aarde.

Ik sta open voor andere verklaringen die de wetenschap zou kunnen geven, maar tot zover is er nog geen enkele verklaring gekomen die klopt met alle feiten. De wetenschap heeft eigenlijk, tot kort geleden, weinig aandacht gegeven aan de natuurverschijnselen die ik heb beschreven.

De LONDON SOCIETY FOR PSYCHICAL RESEARCH heeft jarenlang de mentale verschijnselen bestudeerd, en dit Direct Voice verschijnsel, net zo of zelfs belangrijker waar het persoonlijke identificatie betreft, is bij mijn weten officieel onderzocht.

Het zou toch goed mogelijk moeten zijn om dat gematerialiseerde masker te isoleren en te onderzoeken op gewicht, constructie en functioneren. We moeten de wetten die over de verschijnselen heersen, leren. Er ligt een groot gebied voor de onderzoeker en ik heb het vertrouwen dat wat ik heb geschreven een wetenschappelijke geest zal aanmoedigen, want een zorgvuldige wetenschappelijke greep op deze verschijnselen is van wezenlijk belang om inzicht te krijgen in wat vandaag-de-dag, obscuur is.

Het voorgaande is een getrouw verslag van wat ik heb meegemaakt, en ik heb niets anders dan mijn plicht gedaan om het op te schrijven. Sommigen zullen het aanvaarden, anderen zullen hun oordeel uitstellen, en zonder twijfel zullen er velen zijn die het niet geloven, die het tegenspreken en beweren dat deze dingen zonder misleiding niet kunnen plaatsvinden. Mijn reactie hierover zal zijn zoals de woorden die Pasteur zei tegen degenen die zijn ontdekkingen a priori tegenspreken: Er is hier in dit alles, geen kwestie van godsdienst, filosofie, atheïsme, materialisme of spiritualisme, het is enkel een kwestie van feiten."

De feiten liggen er en de weigering om ze te aanvaarden, verandert ze niet. Als iemand een geloofsmethode heeft opgezet om dit tegenover deze feiten te zetten, dan moet die methode veranderen om overeen te komen met de feiten, want feiten zullen zich niet aanpassen aan welke geloofsmethode dan ook. Ik geloof dat Wetenschap en Godsdienst

zich zullen verenigen als deze feiten geaccepteerd worden. De mensheid zal in de intellectuele ontwikkeling een enorme stap voorwaarts nemen, zo groot dat het menselijk geslacht verbonden zal zijn in een eensgezind broederschap.

Ik kan het nu rustig aan de toekomst overlaten om als steun voor mijn verklaringen aanvullend bewijs aan het licht te brengen, zodat de dag zal komen dat ongelovigen (in de werkelijkheid van de natuurverschijnselen) alleen nog maar kunnen smeken om onschuldig te zijn, en dat honen tot dom wordt gerekend. Tegelijkertijd bestaat de wereld ook uit mensen die niet dieper over deze onderwerpen nadenken, of, als ze dat wel doen, tevreden zijn en dat er niets meer te leren valt, en dat alles wat wij over het universum weten, al bekende kost is. Aan de andere kant zijn er anderen die hebben geleerd van wat er over de grens van de dood bestaat.

Geleerd van degenen die ons daar naar toe zijn voorgegaan. Deze anderen hebben derhalve, hun inzichten verruimd.

Zoals mrs Browning het zo treffend zegt:

“De aarde is propvol met hemel en elk gewoon struikje staat in lichterlaaie van God, maar alleen hij die zoekt, doet zijn schoenen uit.”

John Campbell Sloan is op donderdag 24 mei 1951 vredig heengegaan op de leeftijd van 82 jaar.

Gedurende bijna vijftig jaar heeft hij zijn mediumschap zonder om beloning of complimenten te vragen ter beschikking gesteld van de mensheid. Velen hebben, doordat hij leefde, een groter inzicht, nieuwe hoop en troost gekregen.

In alle nederigheid en bescheidenheid gaf hij overvloedig en verwachtte niets.

APPENDIX

188 feiten die gedurende twee achtereenvolgende séances aan Arthur Findlay zijn gegeven

Mijn moeder stierf op 3 februari 1936 en ik denk dat de lezers van *OP DE GRENS VAN HET ONGRIJPBARE* geïnteresseerd zullen zijn om over haar terugkomst kort na haar dood te lezen. Dit gebeurde tijdens twee séances, één in Glasgow, de ander in Londen.

Deze séances gaven, wat ik noem, eersteklas bewijs, A1, wat via het medium kwam, niet via Direct Voice. Er werd geen enkele vergissing gemaakt, alles klopte, sommige verklaringen kende ik niet, maar die werden later juist bevonden. In beide gevallen konden de mediums niet van te voren informatie inwinnen en ik ben erg blij dat geen van beiden wist dat mijn moeder was overleden.

Er werden gedurende de zittingen notities gemaakt. Als ik de twee zittingen samenvoeg zijn er 188 feiten gegeven die klopten. Er werd geen fout gemaakt en er werd niet geraden. Alles werd recht voor zijn raap gezegd. Niets was vaag. Alles wat werd gezegd was juist en helder.

Aan het einde van elk citaat heb ik de cijfers 1, 2 of 3 gezet, die te maken hebben met het aantal juiste verklaringen van het medium, die deze verklaringen niet kan weten. Als er één juiste verklaring over iets is, staat daar het cijfer 1 achter. Als er twee correcte vermeldingen waren, het cijfer 2 en zo voorts.

Als de lezer deze optelt, zal hij zien dat er 188 correcte verklaringen zijn geweest, tijdens de zittingen van 9 en 12 februari 1936 en dat niets verkeerd werd gezegd. De verslagen van deze séances kunnen achter elkaar gelezen worden.

Séance met mrs Bertha Harris, in Glasgow, op 9 februari 1936.

Mrs Bertha Harris kwam op 8 februari vanuit Chester naar Glasgow

en ging naar de SPIRITUALISTISCHE KERK in Holland Street, waar ze een slaapkamer en een zitkamer kreeg. Toen mijn broer John en ik wisten dat zij in Glasgow was, reden we met een automobiël op zondag 9 februari naar Glasgow vanuit Ayrshire en kwamen om 11 uur 's ochtends aan.

Er was vantevoren geen afspraak gemaakt, we liepen naar haar kamer, klopten op haar deur en werden verzocht binnen te komen. Ik had mrs Harris maar één keer ontmoet, jaren geleden, na een séance die ik bijwoonde in Leicester maar ze herkende mij niet. Wel herkende ze John, mijn broer.

Na de zitting met mrs Harris, vroeg ik de huishoudster die haar verzorgde, mrs Drysdale, of ze had gezegd dat mijn moeder was overleden maar mrs Drysdale zei van niet.

Toen we de kamer van mrs Harris binnenkwamen, kwam ze naar voren om ons te begroeten en zei dat ze blij was om ons te zien. We gingen zitten zonder te vermelden dat we voor een séance kwamen, maar deden voor komen alsof we haar een bezoekje brachten waarbij mijn broer zei dat toen hij hoorde dat zij in Glasgow was, hij haar alleen even gedag wilde komen zeggen.

Na een paar algemeenheden te hebben uitgewisseld zei mrs Harris het volgende: "Het komt mij voor dat jullie een verdriet met je mee hebt genomen." Toen wachtte ze. "Er is iemand overleden, afgelopen week. Een kleine, oude dame, krom, ik zou zeggen tachtig jaar oud. Zeer verbonden met jullie. Nellie, brengt haar hier."(10).

Ik vat nu kort samen wat mrs Harris verder nog te zeggen had, maar er was nog veel meer te zeggen toen zij uiteindelijk naar de kerkdienst moest gaan. Dus zei ze: "Kom na de kerkdienst terug en dan lukt het wellicht om nog meer door te krijgen."

Ik vermeld dit zo, omdat er gedurende de zitting met mrs Abbot in Londen en mijzelf, een paar dagen later, aan twee afzonderlijke gelegenheden werd gerefereerd waarbij mijn moeder had gecommuniceerd en dat was dus juist. Mrs. Harris had geen gelegenheid om

verder naar mijn moeder te informeren toen ze met mij naar de dienst ging en onmiddellijk nadat ze het podium had verlaten kwam ze weer bij mijn broer en mij en gingen we naar haar kamer terug. Wat er op deze beide zittingen is gezegd is hieronder samengevoegd, alsof het om één zitting gaat, op het zelfde tijdstip.

Mrs. Harris ging in trance en haar gids zei het volgende: "De dame was niet verrast toen ze overleed, alleen erg aangenaam verrast toen ze dierbare Robert zijn hand aanraakte."(1)

Mrs. Harris' gids vertelde toen over de ontmoeting tussen Robert (mijn vader) en haar toen ze overleed en ook over 'een oude man die recent was overleden.' "Deze oude man heette haar welkom, maar was nu ergens anders bezig" (bij Annie, zijn zuster, die net was overleden). "De dame zegt dat ze Margaret heet, en Nellie (de overleden vrouw van mijn broer) zegt:

"Net zoals ik in Glasgow en daarna in Londen langskwam en de oude man meebracht, zo zal ik jullie moeder naar jullie in Londen meebrengen, zoals ik haar vanmorgen meebracht naar jullie." (6)

(Dit gaat over het feit dat Nellie, mijn oom 1 dag voor zijn begrafenis naar Glasgow had meegenomen om met John te praten, en op een latere gelegenheid in Londen.)

"De dame noemt de namen Mary en Elizabeth. Ze wil hen haar liefde en dankbaarheid overbrengen. Ze heeft hun in haar testament gezet, als blijk van erkentelijkheid. Het is een geldelijke erkentelijkheid." "Ik vind het altijd fijn om rekeningen te betalen", zegt ze, "Ik probeer hun te betalen voor al hun vriendelijkheid."

Haar laatste bewuste herinnering aan Mary en Elizabeth op aarde was dat ze naast haar bed stonden. "Elizabeth aaide met haar hand, mijn hand en mijn gezicht. Ze was toen alleen met mij." (9)

Ik vroeg toen: "Heeft u uw oude schoolvriendin al gezien?" en het antwoord was: "ja, Annie. Een grote vrouw, kon de hele deur opening vullen." (2)

"Uw moeder praat over een rode roos die op haar borst werd gelegd, toen ze in de kist lag." Ze zegt, "Rood is mijn favoriete kleur, maar waarom hebben jullie de roos niet in mijn hand gelegd?" (5)

"Uw moeder had zeer kleine, smalle handen en voeten; ze was erg trots op haar kleine voeten, ze had maat 36 schoenen." (4)

Het medium ging door: "Uw moeder vertelt dat de dochter van Arthur, jong, lang van postuur, zo zegt uw moeder, niet bij het overlijden aanwezig was omdat ze op dat moment niet thuis was." (5)

"Uw moeder benoemt de zonen van John, 1 van hun is 17 jaar, groot, en de andere, Arthur – niet deze (ze wijst naar mij) – "daar maak ik me meer zorgen over. Volg mijn adviezen op en ga rustig door met hem." (5)

"Uw moeder heeft het over verschillende kleine presentjes die ze voor sommige mensen heeft achtergelaten met een kaartje er aan vast, met een boodschap en hun naam erop. Het cadeau voor de dochter van Arthur is een ketting" (4)

"Uw moeder vraagt me u te zeggen dat ze heeft geprobeerd om bij bewustzijn te blijven totdat u, Arthur en Gertrude, zouden komen. U kwam van heel ver. Het is haar niet gelukt om bij bewustzijn te blijven, maar zo lang als ze bij bewustzijn bleef, bleef ze denken dat jullie zouden komen" (4).

Toen sprak de gids tot John en vertelde dat kort geleden zijn verjaardag was geweest maar dat hij nog niet het cadeau van zijn moeder had gekocht. Hij had haar eerst gezegd dat hij geen boek wilde kopen, maar veranderde later van gedachten en besloot er wel een te kopen. (4)

“Ze vertelt me dat John’s boeken gigantisch in aantal worden en dat zijn bibliotheek zoïets aan het worden is als de verzameling zakdoeken van Nellie. Ze gaat door en zegt me dat John een papiertje in een zak van zijn overjas heeft zitten, dat te maken heeft met dit gekochte boek.” (5)

(De referentie aan Nellie’s zakdoeken is uitstekend want Nellie kocht op een keer toen ze ziek was zo veel zakdoeken, dat daar eens een grap over is gemaakt. Wat betreft het papiertje in John zijn jas, dat klopte ook, want dat had hij ’s morgens in zijn zak gestopt om hem te helpen herinneren een boek bij de Kerk Boekenwinkel te kopen.)

“Uw moeder heeft het over iets wat zich in haar slaapkamer bevindt, met een laatje, waarin allerlei papieren zitten, die jullie beiden interessant zullen vinden.” Toen we zeiden dat we daar niks vanaf weten, vermeldde ze een sleutelbos en zeiden wij dat we niets van een sleutelbos afweten. (5)

(Toen we thuis kwamen, doorzochten we haar kamer en kwamen we haar toiletdoos tegen, een mahoniehouten doos van 44x44cm. We konden het niet openen, het zat op slot. Wij vroegen naar de sleutel ervan, die zat aan een sleutelbos vast. De toiletdoos werd geopend en na wat zoekwerk vonden we een veertje, dat een laatje vrijgaf. In dat laatje troffen we heel wat interessante papieren aan. Als ons niets was verteld over dit laatje, hadden we deze papieren nooit gevonden.)

Het medium refereerde toen aan het feit dat mijn moeder pijn in haar maag had en dat haar hart zwak was alsmede aan een

ziekte. Ze refereerde aan zwakke knieën. Ze refereerde toen aan een oog dat veel problemen opleverde: "Niet blind, maar pijnlijk en vervelend".

"Ze doet dit" zei het medium en haar hand ging naar haar oog, zoals Moeder deed als ze last van dat oog had; haar rechtervinger bewoog dan rond haar oog. (8)

"Uw moeder is overleden aan iets wat hier niet goed zat" (Het medium bracht haar hand naar haar maagstreek.) ' Uw vader is overleden aan iets hier in de buurt". (Ze bracht haar hand naar haar blindedarm.) " Uw moeder heeft 3 volwassenen en 3 kleinkinderen achtergelaten." (Mijn broer John, mijn vrouw Gertrude en mijzelf, onze dochter en John's twee zonen.) (4)

"Uw moeder was erg gesteld op haar bijbel, en een kleine dorpskerk met een klok in een kleine torenspits. Ze kon de klokken in haar tehuis horen luiden." (5)

"Uw moeder hield van de heuvels, maar ze ziet nu heuvels die op die van het tehuis lijken" (2)

"Uw moeder heeft dr Lamond ontmoet; ze herkende hem haast niet omdat hij er nu zo veel jonger uitziet dan toen ze hem het laatst zag." (2)

"Uw moeder refereert aan een foto van Nellie op de piano in een kamer met een hoog plafond, omgeven door een lijst. Het is een kleurenfoto." (5)

"Uw moeder zegt dat tijdens de laatste kerkdienst, Arthur een stuk naar de kant opschoof en dat zij er toen bij kwam zitten."(1)
(Dit klopt, dat ik naar de kant opschoof, maar toen ik dat deed was

het medium op het podium in trance en kon dit van mij niet hebben gezien. Ik zat hoe dan ook, achter in de kerk. En dit werd gezegd tijdens de zitting, na de kerkdienst.)

Alles wat er werd gezegd in de séance die we na de kerkdienst hadden met mrs. Harris werd in trance gezegd. Zij zei, vlak voordat wij afscheid namen en zouden vertrekken, dat ze voordat wij kwamen een boodschap had gekregen die ze niet had begrepen. Toen ze zich die ochtend aan het aankleden was, verscheen Nellie aan haar om te zeggen dat John en Arthur zouden komen. Mrs. Harris wist niet wie John en Arthur waren maar ze gaf deze aan ons als zijnde interessant, door.

Alles wat hierboven is opgetekend, is volledig toepasbaar op mijn moeder en de andere mensen die zijn genoemd. Er zijn zesennegentig feiten gegeven, die het medium niet kon weten. Geen enkele verklaring was onjuist of zelfs maar twijfelachtig.

Séance met mrs Abbot in London, op 12 februari 1936

Op bovengenoemde datum had ik een zitting met mrs. Abbot, in een aparte kamer in THE LONDON SPIRITUALIST ALLIANCE.

Mrs. Abbot ging snel in trance en haar gids verklaarde dat: "een oudere vrouw aanwezig was, in de leeftijd van vijfenzeventig tot tachtig jaar, die bij mij hoorde. Ze was kort geleden overgegaan."(3)

"Tussen degenen die op haar wachtten aan de andere kant, stond een oom, een geestelijke, die toen hij nog op aarde leefde dacht dat Spiritualisme het werk van de duivel was. Hij was een ijverige voorganger die normaal gesproken een rode kap droeg, maar heeft nu de domme ideeën die hij predikte, opgegeven."(4)

“Uw vader en moeder zijn beiden in de geestenwereld en sturen u hun liefde. Het gaat goed met uw moeder. Dit is niet de eerste keer dat ze bij u kwam aangezien ze twee keer eerder is geweest. Maar de eerste keer had ze moeite met goed communiceren; de tweede keer kon ze communiceren wat ze wilde.”(4)

“Uw moeder heeft van u (Arthur) veel geleerd over het leven na de dood, voordat ze doodging. Ze voelt zich nu veel jonger. Ze heeft Nellie ontmoet. Uw vader is erg blij dat hij weer bij haar is. Uw vader kan u niet genoeg bedanken voor alles wat u voor uw moeder heeft gedaan. Het zal de komende jaren worden verrekend. U hebt nog veel jaren te gaan, en hij is blij dat de mensen u waarderen. Hij keurt uw boeken goed.”(3)

“Nellie’s moeder is hier ook maar vindt de nieuwe omstandigheden nog erg moeilijk. Het zal lang duren voordat zij ze snapt, want zij was zo gehecht aan de aardse zaken en aan het aardse leven.” (2)

“Uw moeder was het lang niet met uw inzichten eens en geloofde niet in wat u geloofde. Ook al was ze erg trots op haar twee zoons, ze zat zo vast aan datgene wat ze in haar jeugd had geleerd, dat ze zich niet kon voorstellen dat de dingen anders waren dan wat zij had geleerd. Ze is nu ingetogen en deemoedig en niet zo verwaand als ze op aarde was.”(5)

“Uw moeder zag Nellie vlak voordat ze overleed. Uw vader wachtte haar ook op. Toen ze daar aankwam vroeg uw vader aan haar: “Wat vind je hier allemaal van?”, waarop ze antwoordde: “Ik neem aan dat ik dood ben, maar ik voelde mezelf helemaal niet doodgaan.”

Je vader zei toen: “Je bent nooit dood geweest en je zult ook nooit

doodgaan." Uw vader heeft haar in bed gestopt om uit te rusten, toen ze hier aankwam."

"Ze was erg vergeetachtig gedurende de weken voordat ze overleed. Ze verloor de grip op het aardse leven. Ze sliep gewoon vredig in. Toen ze hier aankwam, was ze niet zo verbaasd als menig ander, vanwege hetgeen wat u haar had verteld. Enkele jaren voor haar dood, waren haar benen niet goed meer, maar nu voelt ze zich weer behoorlijk jong en de bewegingsvrijheid is een van de dingen die op haar, in haar nieuwe leven, de meeste indruk maken. Ze heeft nu een veel mooiere tuin dan ze bij haar huis op aarde had."(6)

Toen werden de twee jongens genoemd. "Zij zijn Ian's zonen. (Ian is Keltisch voor John, het is zijn thuisnaam) "De ene heette Arthur, maar zijn naam werd omdat het anders verwarrend zou zijn met uw naam veranderd in een naam die met de familie een connectie had. Uw moeder was eerst tegen die verandering, maar denkt nu dat het goed was om de naam te veranderen."(6)

Toen werd er gerefereerd aan meubels en "ze hoopte dat het groot meubilair niet zou worden verkocht."(1)
(Dit was haar wens toen ze op aarde was.)

Toen werd er gerefereerd aan oude familiepapieren en oude familiefoto's. "Het is geen oude rotzooi, en ook al zijn jullie er niet in geïnteresseerd, je moet ze houden."(3).
(Dit klopt. Ze wist dat ik hier niet erg in was geïnteresseerd, en ze had deze opmerking precies zo, ook al gemaakt toen ze nog op aarde was.)

"Haar vader leek op jullie" zei ze. "Waar iemand anders 'bezint eer ge begint' zou prediken, zou hij een gesprek ruw onderbreken of vooruit stormen. Hij was spijkerhard en vaak had ze diep ontzag

voor hem, maar ze keek wel tegen hem op, daar ontkwam niemand aan. Ze is erg dol op hem.”(7)

Ze refereerde toen aan een bezoek aan Bournemouth van een aantal jaar geleden, wat ik was vergeten, en dat zei ik ook, maar zij zei dat het wel klopte, en ik herinner me nu inderdaad dat mijn vrouw en ik samen met mijn moeder – enkele jaren voor haar dood – een aantal dagen in een hotel in Bournemouth verbleven. (1)

“Uw moeder is Nellie voor haar vriendelijkheid in de andere wereld, en voor het meenemen naar u en om met u te spreken erg dankbaar. Ze had zich nooit kunnen voorstellen dat Nellie zo’n grote hulp zou zijn. Ze leek wel een verpleegkundige. Uw moeder was niet altijd even aardig tegen Nellie, en keurde het af dat Ian haar verwendde, maar dat zal ze niet meer doen, aangezien Nellie dit waard is. Nellie’s moeder was ook niet zo aardig tegen haar. Uw moeder is Gertrude (mijn echtgenote) erg dankbaar voor al haar vriendelijkheid, ze waardeert het zeer.”(6)

Toen refereerde ze nog aan de lieve verpleegster die mijn moeder verzorgde. Ze zei dat ze haar zeer graag mocht. Ze had het poeder wat ze moest drinken vlak voordat ze overleed, fijn gevonden aangezien haar mond daarna schoon aanvoelde en het ongemak was verdwenen. (4)

Ik vroeg mijn moeder toen waar G.W.G. voor stond. De gids zei dat ze moest lachen, en dat ze dat nu in elk geval niet meer was.

Ze vond dat ze diep moest buigen en niet te veel moest zeggen, ze vond zichzelf in elk geval ingetogener nu, na al die meningen die ze op aarde had gegeven. Ze zei dat ze niet langer een G.W.G.

was. (5)

(Dat is juist. G.W.G. stond voor Great Wee Girl, zoals we haar noemden als ze wat te verwaand was. (Het Grote Kleine Meisje, noot vert.))

“Uw moeder was een alleenheerser, wel huiselijk. Ze vond het niet fijn om naar een kant geduwd te worden maar vond het heerlijk om te voelen dat ze iemand was, in huis. Haar benen verslechterden de laatste jaren, maar ze kan nu weer lopen en voelt zich licht en fris. Ze hield zo van haar buitenleven en van haar tuin, maar ze is nu op een plek waar er geen mist en grauwheid is. Drie maanden voor haar overlijden werden haar ogen slecht, maar ze kan nu helder zien en verder dan voorheen.”(6)

“Ze laat een stok zien, en zegt dat ze nu geen stok nodig heeft. Dit staat symbool voor haar religieuze opvatting. Wat u haar vertelde over haar religie was waar. Toen ze aan de andere kant wakker werd, zag ze een helder licht waarvan ze dacht dat het Christus was, maar het was uw vader. Het zal een tijdje duren voordat ze alles snapt wat u heeft verteld, maar haar opvatting is nu helderder dan het was.”(2)

“Ze is blij dat het met de twee jongens van Ian goed gaat en ze wil graag dat u wat aandacht besteedt aan de bediende die haar zo goed verzorgde. Mary had veel met haar te stellen en bleef altijd aardig en geduldig. Schuif haar niet aan de kant, maar houdt haar in de familie.”(7)

De gids van mrs Abbot zei toen dat hij graag wilde dat Nellie zelf via het medium zou spreken en dat deed Nellie, ze noemde me de hele tijd Arthur. Ze stak haar hand (de hand van het medium) uit en schudde mijn hand. Ze begon te zeggen: “Het gaat goed met

je moeder. Ik wilde zo graag dat mijn moeder een helderder beeld had van dingen, maar is ze op een astraal niveau gebleven vanwege haar egoïsme en haar liefde om mensen voor haar te laten kruipen, en buigen, en haar grote liefde om het centrum van alles en iedereen te zijn.”(5)

“Je vader vroeg me je te vertellen dat als je naar Sloan gaat, hij en je moeder zullen proberen om met jou via Direct Voice te spreken.” Nellie zei toen: ‘Ik zou het zo fijn vinden als mijn allerliefste lan ook naar Sloan gaat, zodat ik rechtstreeks met hem kan praten.”(2)

Nellie vervolgde: “Je moeder was tot het laatst toe bij bewustzijn en ging zonder enige pijn over, en heel natuurlijk. Je moeder wil veel liever dan mijn moeder over haar nieuwe leven leren. Het is voor mij verdrietig dat ik niet meer met haar samen kan zijn, want zij kan niet op mijn niveau komen, maar dat zal eens wel gebeuren.”(1)

In antwoord op een vraag zei Nellie: “Ja, we leven vlak boven jullie en kunnen direct naar jullie toe komen. We hebben hier heel helder, diffuus licht wat veel fijner is dan jullie zonlicht – het is niet zo verblindend.”

Toen refereerde ze aan Jack, die vanwege de schaamte en het schuldgevoel over wat hij had gedaan, op het niveau van hun was gekomen.

Hij was nooit een slecht mens, hij was in feite een zeer warmhartig en vriendelijke man. Totdat hij schaamte en wroeging had gevoeld, kon hij niet op het niveau komen, waar we nu zijn, maar op het moment dat hem dat overviel en hij zijn fouten inzag, was hij in staat om tussen ons in te staan.

Hij heeft wel degelijk vreemde dingen gedaan die egoïstisch leken, maar zeker niet uit eigenbelang waren. Hij was een best goedhartig

iemand.”(7)

Toen noemde ze haar vader, waar ze het goed mee kon vinden en zei: “De liefde voor geld en aardse goederen had hem niet verpest op de manier dat het mijn moeder had gedaan.”(2)

Toen zei Nellie: “Jouw moeder zou haar religieuze denkbeelden moeten afleren, maar dat zal ze onder begeleiding van je vader doen.”

Ze sprak toen over de omstandigheden daar, benadrukte dat hun wereld erg zoals de onze is. Ze zei dat toen zij daar aankwam, een kleine mooie waterval het eerste was wat ze zag en dat ze haar hand in dat water stak. Toen ze haar hand terugtrok was die droog en ze voelde het water niet. Als ze in zee zwemt, krijg ze alle genoegens en vreugde van in zee zwemmen, maar is nooit nat, en komt het water helemaal droog uit.

In antwoord op een vraag, bevestigde ze wat mij al was verteld, dat om terug naar de aarde te gaan het een kwestie is van afstemmen op de golflengtes van de verschillende niveau's. Ja, ze hebben steden en dorpen en alles is erg mooi en het is er nooit donker.

De zitting duurde anderhalf uur. Toen mrs. Abbot uit trance kwam, vroeg ik haar of ze mijn broer kende en ze zei “nee.” Ze herkende mij omdat ze me naar het gebouw van de LONDEN SPIRITUALIST ALLIANCE had zien gaan, maar ze had voor zover zij wist, mijn broer nog nooit ontmoet. Wat weer bevestigde dat mrs. Abbot hem niet kende.

Nu we dit weten, is de gegeven informatie des te interessanter omdat het watervalverhaal van Nellie, aan John via een ander medium is verteld.

Mrs. Abbot zei dat, nadat ze uit trance was, ze helemaal niet wist dat mijn moeder kortgeleden was overleden. En ik zou ook niet weten hoe dat had gekund, aangezien ik twee andere leden van de L.S.A. had gesproken die hiervan ook niet op de hoogte waren. Het had slechts één keer in The Times gestaan maar zelfs als Mrs. Abbot dat zou hebben gelezen, zou ik niet weten hoe ze de naam van mijn moeder aan mij zou hebben moeten koppelen. In feite ben ik er zeker van dat ze niet wist dat mijn moeder dood was.

De séance was geregeld door de secretaresse van het INTERNATIONAL INSTITUTE FOR PSYCHICAL RESEARCH maar er werd geen naam genoemd. En omdat dat zo was had Mrs. Abbot ook geen gelegenheid om informatie in te winnen en toen ik arriveerde liep ik direct naar haar kamer voor de séance, en zij zat op mij te wachten. Ze zei dat ze om twaalf uur een afspraak met iemand had, maar ze wist niet met wie, en ik zei dat ik de persoon was waarvoor de afspraak was gemaakt.

Alles wat hiervoor geschreven staat is juist en toepasbaar op mijn moeder en anderen die zijn genoemd. Tweeënnegentig feiten werden genoemd, geen enkele had het medium kunnen weten. Dus, als we deze optellen bij de feiten van de andere twee séances, dan komen we op zesennegentig verklaringen tijdens die van 9 februari 1936 en tweeënnegentig tijdens die van 12 februari 1936, dat maakt honderdachtentachtig in totaal. Geen van de verklaringen was onjuist of twijfelachtig.

De onderwerpen die in dit boek aan de orde komen worden uitgebreider besproken in *THE ROCK OF TRUTH*, *THE UNFOLDING UNIVERSE* en *LOOKING BACK*.

Het boek van mr. Findlay, *WHERE TWO WORLDS MEET* doet verslag van veel woordelijke conversaties tussen deze wereld en de volgende, in het bijzijn van John Sloan. Honderden verschillende stemmen spraken via de geluidsboxen, vanuit de andere wereld. Mr. Sloan ging niet in trance en nam deel aan de conversatie. Alles wat aan beide kanten werd gezegd, werd direkt door een stenografe opgenomen en uitgetikt.

Dit boek is een van de meest overtuigende, bestaande verslagen over het leven na de dood. Naast het feit dat het veel interessante informatie bevat over de andere wereld, en hoe ze daar leven, worden we er ook op attent gemaakt dat onze vrienden nog steeds in ons zijn geïnteresseerd, hoe graag ze met ons willen praten en ons vertellen dat ze nog steeds leven.

Hun genegenheid voor ons is net zo groot als toen ze nog op aarde waren. Er worden levendige beschrijvingen van de andere wereld gegeven, hoe ze leven, waar ze leven, wat ze denken, naast veel bewijs over het voortbestaan van hun persoonlijkheden.

Naast bovengenoemde (met cursiefgedrukte titels) boeken heeft de heer Findlay ook nog de volgende boeken over dit onderwerp geschreven:

THE TORCH OF KNOWLEDGE

THE PSYCHIC STREAM

THE CURSE OF IGNORANCE, VOLUME 1 EN 2

THE WAY OF LIFE

LOOKING BACK

Op de grens van het ongrijpbare *On the Edge of the Etheric*

Is de geestenwereld echt en concreet? Behouden de inwoners daar hun eigen persoonlijkheid? Is het waar dat geesten eten? Hoe ziet het leven na de dood er uit? Honden, katten en andere dieren, leven die door na de dood? Hoe zien de huizen er uit waar de zogenaamd dode mensen in leven?

Al deze en veel, veel andere vragen worden eenvoudig en eerlijk beantwoord in het boek "op de grens van het ongrijpbare" van Arthur Findlay. (grote foto voorkant)

Dit boek, met als ondertitel "voortbestaan na doodgaan, wetenschappelijk uitgelegd", reikt de sleutel aan van het mysterie dat ons allemaal na onze fysieke dood te wachten staat.

De Engelse uitgave "ON THE EDGE OF THE ETHERIC" kent bijna 70 herdrukken.

Arthur Findlay, één van de meest gewaarde schrijvers over het moderne spiritualisme, baseert dit boek op het briljante mediumschap van de heer John Sloan, (kleine foto voorkant) die zijn talent meer dan 40 jaar ten dienst stelde van zijn vrienden en familie en daar weer vrienden en familie van. Sloan wilde hiervoor nooit geld ontvangen.

Arthur Findlay (1883-1964) publiceerde veel over financiën, economie, religie, filosofie, wetenschap, Christendom, geschiedenis, paranormale wetenschap en Direct Voice mediumschap. Hij heeft veel klassiekers op zijn naam staan waaronder

- ON THE EDGE OF THE ETHERIC (1931) en
- THE CURSE OF IGNORANCE, in twee delen (1947), waar hij 7 jaar aan heeft besteed.

Hij ontving in 1913 the ORDER FOR BRITISH EMPIRE voor zijn organisatorisch werk voor het Rode Kruis tijdens de oorlog.

Hij richtte in 1920 de GLASGOW SOCIETY FOR PSYCHICAL RESEARCH op en was oprichter en voorzitter van het INTERNATIONAL INSTITUTE FOR PSYCHICAL RESEARCH.

Tevens was hij erelid van THE AMERICAN FOUNDATION OF PSYCHICAL RESEARCH, erelid van the EDINBURG PSYCHIC COLLEGE, erevoorzitter van THE INSTITUTE OF PSYCHIC SCHRIJVERS EN ARTIESTEN.

Hij speelde een grote rol in het onderzoek van de Schotse kerk naar paranormale verschijnselen in 1923.
Hij was voorzitter van PSYCHIC NEWS.

Arthur Findlay deed gedurende 5 jaar een onderzoek naar het Direct Voice mediumschap van John C. Sloan.

